

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 41

Ple del Parlament

Sessió 25, segona i darrera reunió, dijous 28 de febrer de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Proposició de llei sobre la reducció del malbaratament alimentari (debat de totalitat) 202-00001/12	3
Decret llei 4/2019, del 29 de gener, de mesures urgents en matèria de transport de viatgers mitjançant el lloguer de vehicles amb conductor 203-00012/12	17
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques del coneixement 302-00062/12	44
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme 302-00067/12	53
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els papers de Salamanca 302-00063/12	61
Interpel·lació al Govern sobre la igualtat de gènere 300-00084/12	69
Interpel·lació al Govern sobre els drets de les dones i les desigualtats de gènere 300-00085/12	77
Interpel·lació al Govern sobre la feminització de la pobresa 300-00086/12	85
Interpel·lació al Govern sobre el trilingüisme en l'educació 300-00087/12	92
Interpel·lació al Govern sobre la seva estratègia comunicativa 300-00088/12	99

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 25.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez Garcia.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia.

Proposició de llei sobre la reducció del malbaratament alimentari (debat de totalitat)

202-00001/12

Reprenem aquesta sessió amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és el debat a la totalitat de la Proposició de llei sobre la reducció del malbaratament alimentari. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, en primer lloc, té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per a presentar aquesta iniciativa legislativa té la paraula, en aquest cas, el diputat senyor Raúl Moreno. Quan vulgui.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes, senyores, senyors diputats; consellers, conselleres. Voldria, en primer lloc, agrair la presència de les persones i les entitats que ens acompanyen avui al Ple del Parlament, la Mireia Barba i el Marc Farrés, com a representants del col·lectiu Espigoladors de Catalunya. La Raquel Díaz, en representació del Centre de Recerca en Economia i Desenvolupament Agroalimentari, del Projecte CREDA-IRTA-UPC. La senyora Roser Burata, en representació del Consell d'Empreses Distribuïdores d'Alimentació de Catalunya; també entitats del Banc d'Aliments i moltes altres, que ens han volgut acompanyar avui, en aquesta presentació.

I abans de començar la meua intervenció voldria tenir un petit record per una persona important en l'àmbit del malbaratament. Com alguns de vostès saben, quan un diputat porta a terme una llei parla amb molta gent, amb molts experts, amb moltes entitats coneixedores del tema. I en aquest cas, en Paco Muñoz era un d'ells. I ens va deixar a finals de gener de l'any passat, amb només cinquanta anys. En Paco era geògraf, treballava com a tècnic a l'Oficina del Medi Ambient, a la Universitat Autònoma de Barcelona, i va ser soci cofundador de la Plataforma Aprofitem els Aliments. Era especialista i activista contra el malbaratament. Va ser de les primeres persones amb qui vaig parlar per tirar endavant aquesta llei. Era crític i alhora era constructiu, i estic segur que li hagués agradat avui estar aquí. En tot cas, voldria reconèixer des del Parlament de Catalunya la seva figura, la seva dedicació i esperem, entre tots i totes, que aquesta llei estigui a l'altura del que ell hagués desitjat.

I ara sí, entro en matèria. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar porta a terme..., porta a aquest Ple del Parlament una proposició de llei per la reducció del malbaratament alimentari. Aquesta llei ens ha de permetre posar sobre la taula, analitzar i cercar solucions compartides i eficaces per part de tots els actors que participen en la cadena alimentària, i també, com no, la mateixa Administració pública de Catalunya, amb tres objectius fonamentals.

Primer, introduir un canvi de comportament i actitud en el conjunt de la societat per tal de recuperar el valor dels aliments. Concebre les restes alimentàries com a recurs, lluitant contra el malbaratament i posant l'accent en les diverses iniciatives

socials i solidàries, que avui dia ja es porten a terme al conjunt del país. I tres, reduir els residus, com a mecanisme per reduir també l'actual petjada ecològica. Aquesta proposició de llei va ser presentada, com vostès saben, la legislatura passada, i aprovada per totes les forces polítiques al Parlament de Catalunya. Es van iniciar i acabar els treballs de la ponència, amb més de quaranta compareixents, representants de tots els sectors implicats.

Els grups parlamentaris van presentar les esmenes a la llei i ens vam quedar a poques setmanes de poder aprovar-la definitivament. La proposició de llei que presento aquest any té algunes novetats amb relació a l'anterior, ja que hem fet l'exercici d'incloure i de transaccionar les esmenes presentades aleshores pels grups, amb la intenció d'aconseguir un text amb el màxim d'acord possible, seguint l'esperit d'aquella primera llei, que resumia aleshores amb un objectiu clar: «Aquesta no ha de ser una llei de batalla política, la lluita contra el malbaratament alimentari ha de ser un objectiu de país, del conjunt de la societat, i ens ha d'ocupar i de preocupar a tots i totes per les seves implicacions mediambientals, socials, econòmiques i de sostenibilitat.»

Permetin-me, senyores i senyors diputats, que els faci una breu aproximació a la situació actual del malbaratament alimentari, tant del que succeeix a Espanya, com també del que passa a Catalunya. Segons la Comissió Europea, Espanya és el setè país que més malbarata menjar. A Espanya, segons dades del ministeri, es malbaraten 7,7 milions de tones d'aliments cada any. A Catalunya, segons dades elaborades per l'Agència Catalana de Residus de Catalunya i la Universitat Autònoma de Barcelona, es malbaraten més de 262.000 tones l'any. És a dir, que cada català malbarata més de trenta-cinc quilos l'any. Tant les dades d'àmbit espanyol, com de l'àmbit català, coincideixen a advertir que són les famílies les que més malbaraten. En el cas de Catalunya, el 58 per cent del malbaratament es produeix a les llars; el 16 per cent als supermercats; un 12 per cent a l'hostaleria; un 9 per cent al comerç de detall; un 4 per cent a les empreses de càtering, i un 1 per cent als mercats municipals.

Per tant, som les famílies les principals responsables d'aquesta situació. L'OCU, a més, indica que el 80 per cent del que llencem les famílies són aliments tal com es van comprar al supermercat, i el 20 per cent restant són restes d'aliments processats. Com deia abans, existeixen també implicacions econòmiques i mediambientals darrere del malbaratament. En termes econòmics, el malbaratament representa uns 112 euros l'any per habitant. És a dir, uns 841 milions d'euros anuals a Catalunya. Des del punt de vista mediambiental, una dada exemplificadora: tots els aliments malbaratats en un any correspondrien gairebé al 20 per cent total de la superfície agrària de Catalunya.

I acabo amb una dada a nivell internacional, facilitada per la FAO: amb la meitat de les pèrdues alimentàries actuals es podria alimentar tota la població que passa gana al món. La societat de consum en la que vivim crea paradoxes com la que portem avui en aquest Ple. Per un costat, una part de la nostra societat viu amb dificultats per accedir a necessitats bàsiques, persones amb dificultats per menjar tots els dies, i per l'altra, una part de la societat que li sobra menjar i el llença. Com sempre, la societat civil va per endavant de les institucions però encara som a temps, com a país, de seguir l'exemple d'altres països europeus, com França, Itàlia o Regne Unit, que ja disposen de lleis de lluita contra el malbaratament. En l'àmbit estatal, Catalunya seria la primera comunitat autònoma amb una llei d'aquestes característiques.

La proposició de llei que avui defensem no va en contra de ningú, tot al contrari. El mateix tràmit legislatiu ens ha de permetre seure, parlar i acordar amb tots els actors implicats. Ens ha de servir per detectar i reproduir, si cal, les moltíssimes bones pràctiques que ja s'apliquen al territori per part de tots ells. El món local coneix també algunes d'elles. També la mateixa Generalitat ha treballat en aquest tema des de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària i des de l'Agència de Residus de Catalunya, fent sensibilització, difusió i coordinació de projectes. Bones pràctiques, ben encaminades, que necessiten un marc més general i una aposta de país, que és la que volem fer amb aquesta llei. Una proposició que, a més, ha de ser respectuosa amb la

diversitat territorial i on les accions a portar a terme han de ser contundents i, a la vegada, flexibles i adaptables a totes les realitats existents a Catalunya i als projectes que ja s'estan portant a terme per part de molts col·lectius, plataformes i entitats socials.

A continuació, entraré a desgranar alguns dels aspectes més destacats de la proposició, i insisteixo en que algunes de les novetats són fruit de les esmenes presentades per gairebé tots els partits polítics de la darrera legislatura. Pel que fa als productors i fabricants, la proposició de llei contempla el desenvolupament d'iniciatives encaminades a la reducció de residus, especialment dels orgànics, a més de contemplar les estratègies de responsabilitat social corporativa de les empreses, accions encaminades a reduir el malbaratament alimentari. Els sectors implicats de manipuladors i distribuïdors de productes alimentaris hauran de fer esforços per tal de capacitar els seus treballadors i treballadores, perquè actuïn de forma activa en la reducció del malbaratament, a més d'intentar reduir encara més –i ens consta que ja es fa, per reunions prèvies mantingudes amb alguns dels seus representants– la generació de residus alimentaris caducats o amb data de consum preferent i del producte fresc.

Per altra banda es contempla també la necessitat d'informar els consumidors sobre hàbits de consum més responsables, fent més transparent la informació sobre l'ús d'aliments i de residus. I prohibeix destinar a residus aquells aliments amb data de consum preferent, el que els obligarà a cercar estratègies de venda diferenciada de la resta de productes, o bé a arribar a acords amb empreses o entitats per destinar aquests productes a l'alimentació humana, animal, usos industrials, compost o biogàs, per aquest ordre.

Respecte als hotels i a l'àmbit de la restauració, aquesta llei proposa facilitar al consumidor el fet d'endur-se a casa aliments emplatats mitjançant envasos de tipus carmanyola, un fet cada vegada més comú en el gremi de la restauració. N'hi ha molts que ja ho fan, però cal que aquesta sigui una pràctica extensiva a tots els restauradors, perquè ens ajudarà a dues coses: primer, a reduir el malbaratament i a prendre consciència que podem exigir-ho com a consumidors i deixar de banda la vergonya que existeix, per part d'alguns consumidors, a demanar-ho. La proposició de llei planteja reduir la quantitat de menjar procedent de les restes de racions emplatades i del que no pot ser reutilitzat en cuina. A més de promoure el consum de productes de temporada, i, per altra banda, millorar la segregació de la fracció orgànica d'aquella que encara es pot aprofitar.

S'afegeix també l'obligatorietat per a aquelles empreses o entitats que organitzin càterings per a més de vuitanta persones, de destinar allò que no es consumeix a estratègies de reaprofitament. L'Administració pública també és present en aquesta proposició de llei, tant per fer complir aquesta llei, com per la incorporació de clàusules per lluitar contra el malbaratament dins dels plecs de contractació pública, així com facilitar la creació d'espais per a la distribució d'excedents alimentaris.

Les entitats socials són cabdals també en aquesta llei. Contemplem que tinguin dret a rebre aliments procedents de la donació, per portar a terme la seva tasca d'atenció als col·lectius més desfavorits. Caldrà, però, que rebin informació i assessorament per part de les administracions públiques, fer una bona conservació dels aliments i no distribuir aliments que no compleixin la normativa de seguretat alimentària. Com a novetat, s'indica que les entitats socials s'equiparin als usuaris finals i, per tant, siguin les responsables del bon estat dels aliments que distribueixen.

Però l'aprofitament dels excedents alimentaris és també una oportunitat per enfortir les iniciatives d'economia social i col·laborativa. Hem de ser capaços d'establir un nou marc de gestió dels recursos alimentaris i de residus, incentivant l'ús, l'adquisició i el consum responsable dels aliments a Catalunya.

A la ponència, obrirem el debat sobre si els aliments procedents de minves poden tornar a ser comercialitzats per entitats socials, via projectes d'inserció laboral de nous col·lectius en risc d'exclusió social, un tema molt complicat en el que caldrà cercar una posició majoritària.

I, finalment, caldrà que els consumidors adoptin hàbits de compra i de consum més sostenibles, mitjançant la informació per part de tots els actors implicats, sobre el malbaratament, amb l'objectiu d'introduir canvis en els seus hàbits de consum.

En tots els casos, en tots els sectors, la llei incorpora l'obligatorietat de tenir un pla estratègic de lluita contra el malbaratament alimentari. No tenir-lo, implicaria incomplir el règim sancionador que estableix la llei. Aquesta és, potser, una de les novetats més destacables d'aquesta proposició amb relació a l'anterior. Una part important dels grups parlamentaris va considerar que calia tenir un règim sancionador, però considerem que aquest s'ha de centrar en la manca de pla estratègic. I, en aquest tema, vull dedicar un minut a aquest aspecte.

Considerem que aquesta llei només serà possible amb la implicació de tots els sectors que participen en la cadena alimentària. Si volem una llei útil, cal que mesurem molt bé quin és el grau de malbaratament en cadascun dels sectors per poder cercar estratègies de reducció o modificar, fins i tot, la llei en un futur per adaptar-la a la realitat de cada moment. I un dels problemes fonamentals actuals és com mesurem el malbaratament. Per tant, demanem l'obligació d'informar l'Administració pública de les tones de malbaratament per cadascun dels sectors; saltar-se aquest traspàs d'informació, sí que tindria conseqüències econòmiques. La situació actual, pel que fa a la inspecció per part de la Generalitat de Catalunya, no ens permet plantejar amb garanties l'aplicació del règim sancionador per a altres aspectes. Aquesta no pot ser una llei que necessiti la multa, sinó el compromís; tampoc pot ser una llei plena de bones intencions, però sense obligatorietats, i, per tant, hem incorporat un règim sancionador.

L'Administració pública necessita també implicar-se en la reducció del malbaratament, haurà de donar exemple del seu compromís i a la vegada, donar cobertura legal, reglamentària i econòmica als aspectes que finalment reculli. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar en proposa alguns, com la necessitat d'un pla català de lluita contra el malbaratament alimentari, una necessitat que tots els partits polítics van votar a favor, en el Ple de pobresa de fa uns anys, i que s'ha traduït, recentment, en el Pla d'acció de prevenció del malbaratament alimentari a Catalunya 2019-2020, gràcies a l'impuls de moltes entitats, institucions i resultat del projecte europeu Ecowaste 4 Food, una iniciativa molt bona, i que la proposició de llei fixa com a obligatòria, amb la participació d'agents, com per exemple, del Consell Català de l'Alimentació, un organisme que ja existeix i que actuaria com a òrgan de seguiment d'aquesta llei. Hem volgut aprofitar estructures ja creades, expertes, i no crear-ne de noves. També es tracta d'aprofitar allò que tenim, en aquest aspecte.

Però més enllà de reduir el malbaratament, la proposició de llei inclou altres aspectes clau per aconseguir l'èxit de la iniciativa. Ens cal més educació en aquest tema, i per això proposem incloure dins dels plans educatius un programa de conscienciació i informació i educació sobre el malbaratament d'aliments, a més de promoure campanyes de sensibilització, dirigides als consumidors per tal de recuperar el valor del menjar i concebre les restes alimentàries.

També hem de fomentar la recerca i la innovació en l'àmbit de l'alimentació. Cal destinar més recursos econòmics a la tasca universitària i d'organismes d'estudi i recerca tecnològica alimentària, mitjançant l'establiment de convenis de col·laboració i, per altra banda, la millora de la regeneració de residus en matèria orgànica.

La proposició de llei recull la necessitat de posar en marxa un distintiu de qualitat de lluita contra el malbaratament alimentari destinat als agents de cadascun dels àmbits, que demostrï el seu compromís contra el malbaratament, així com la necessària regulació de l'activitat de l'espigolament a Catalunya.

Aquests són alguns dels aspectes que considerem més destacables d'aquesta proposició de llei, possiblement no hi són tots, però creiem que és un bon punt de partida per treballar, des del diàleg, cercant l'acord amb tots els agents implicats. Una llei que ens beneficiarà a tots i totes, que compta amb un ampli recolzament de bona part de la població, preocupada per la redistribució i l'aprofitament d'allò que produ-

im, i amb aspectes molt treballats per part del Govern de la Generalitat de Catalunya –felicitats, consellera; en aquest tema s'està fent una bona feina–, i també de governs anteriors que han anat, de mica en mica, seguint aquest objectiu de reduir el malbaratament alimentari.

Des del Grup Parlamentari Socialistes creiem que Catalunya està en condicions de donar un pas endavant i ser pionera a Espanya en portar a terme una llei que redueixi el malbaratament alimentari, mitjançant la implicació de tots els sectors de la cadena alimentària. I, per tant, els encoratjo, senyores i senyors diputats, a que donem via lliure a aquesta llei que, segur, ens beneficiarà a tots i a totes i que té unes perspectives de futur del què passarà, què volem que sigui Catalunya en els propers anys des del punt de vista de la seva sostenibilitat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, intervindrà la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. Té la paraula, en primer lloc, la diputada Carmen de Rivera, pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Honorable consellera..., ilustres diputadas y diputados, en primer lugar, dar las gracias al Grupo Parlamentario Socialistes i Units per Avançar por traer este debate nuevamente al Parlament, y al mismo tiempo les anuncio el apoyo del Grupo Parlamentario de Ciutadans a la tramitación de esta proposición de ley. Y lo hacemos convencidos, porque, aunque consideramos que es un problema global, creemos que le podemos aportar soluciones a nivel local e introducir un cambio de mentalidad en la sociedad, recuperando el valor de los alimentos, y transformar el concepto que tenemos de los restos de alimentos a recursos.

Como les decía, se trata de un problema global que afecta a las sociedades más desarrolladas y que tiene consecuencias globales, como las emisiones de CO₂, los grandes costes para la economía y una vertiente social que también es importante tener en cuenta. Es en base a estos tres motivos que vamos a apoyar la tramitación de esta proposición de ley, aunque no sin antes argumentar algunos puntos débiles que a nuestro criterio se deberán mejorar bastante durante la tramitación de la ley.

El primero y principal, un problema de orden fiscal, de difícil solución; en las distintas comparecencias de la legislatura anterior ya se apuntó. Se trata, para fomentar la donación, de disminuir el tipo del IVA en la donación de alimentos, pero que depende de la Unión Europea, ya que tiene que modificar la directiva sobre este impuesto. Este es un gran obstáculo, según manifestaron las distintas entidades que comparecieron, y para lo que no tenemos competencias en este Parlament, ni siquiera en el Congreso de los Diputados.

Por otro lado, también nos inquieta cómo están redactados algunos derechos que parece otorgar esta ley. Por ejemplo, el artículo 5.c establece el derecho de las entidades de diversos sectores a recibir incentivos fiscales para las acciones realizadas a favor de la donación de alimentos a las entidades de acción social, que se determinarán por reglamento. Esto –ya se lo dijo la señora De la Calle, señor Moreno– es muy naïf, porque los incentivos fiscales se tienen que recoger por ley. Si ustedes quieren medidas de incentivos fiscales deberían estar en la ley, detallando los derechos y las condiciones por las cuales se tendrá acceso a ellos. Eso sí que lo agradecerán los operadores implicados.

En segundo lugar, hay toda una serie de deberes en los artículos 6 a 10, destinados a productores y fabricantes, manipuladores, distribuidores, sectores de restauración y consumidores, que nos inquietan, y deberíamos plantearnos si con estas acciones no estaremos matando moscas a cañonazos. Por ejemplo, el artículo 6.c: se establece la

obligación de disponer de un plan estratégico de lucha contra el desperdicio alimentario en los términos que establece el Consejo Catalán de la Alimentación. Siendo como es un órgano consultivo, no creemos que deba ser el órgano que dicte las directrices que luego los productores y fabricantes tendrán el deber de seguir. Creemos que debería ser el Govern, en cualquier caso, el que establezca mediante normativa reglamentaria estas obligaciones, y no un órgano consultivo. Este problema con el Consell Català de l'Alimentació se repite en otros puntos de la ley.

Otro punto que nos preocupa es el del artículo 7.j: el deber de incrementar la venta a granel de productos. Debemos analizar la afectación económica negativa que pueda tener en el sector productivo esta medida que se propone, estudiar cómo son los objetivos de esta ley.

Y en relación con el artículo 8.b y e nos preguntamos: ¿hasta qué punto obligar a que dispongan de envases destinados para transportar las sobras en los restaurantes no hará que se contamine más? Nos tememos que se termine utilizando más plástico. Aunque en la ley se establece que deben ser envases biodegradables, la realidad es –y yo lo he comprobado en restaurantes– que te entregan envases de plástico.

Otro punto que nos preocupa, y mucho, es el de la seguridad alimentaria en esta propuesta. La seguridad alimentaria es el pilar básico del negocio y de toda de la cadena de valor de los productos, por lo que el tema de las responsabilidades sigue siendo crucial. En el artículo 12, de los derechos y deberes de las entidades sociales, nos preocupa cómo se garantizará el tema de la seguridad alimentaria, especialmente de los alimentos cocinados o que tengan una vida alimentaria más corta, pues entendemos que si los alimentos pasan a estas entidades es porque o bien serán sobras de restaurantes o *caterings* o porque estarán en el límite de su vida útil. En ese sentido nos preocupa cómo se garantizará la seguridad alimentaria de estos alimentos tanto para la entidad de acción social como para el que los consuma.

Creemos que es una ley con muy buenas intenciones pero con pocas medidas concretas; es decir, provoca expectación pero nos tememos que decepcione. Tendremos que aplicarnos mucho todos en el trámite parlamentario para que esto no sea así.

De todos modos, y a modo de conclusión, celebramos que los desperdicios alimentarios vayan camino de abandonar el ámbito de lo prescindible y residual para pasar a formar parte inherente de la cadena de valor social, medioambiental y económico de las compañías. Estamos totalmente de acuerdo con la finalidad de la norma, estamos concienciados con estos problemas y trabajaremos para mejorar la concreción de las medidas que hemos encontrado a faltar.

Pero si bien los objetivos de esta ley son muy respetables y necesarios, por supuesto, no debemos confundir dos debates que a nuestro juicio son muy diferentes; por un lado, el problema del desperdicio de alimentos y, por otro lado, el problema de la desigualdad social, y que haya gente que deba recurrir a este tipo de vías para conseguir una alimentación digna y adecuada. Flaco favor nos haríamos si dejásemos que la tramitación de leyes como esta, que, como hemos dicho, nos parece muy oportuna, tapase otros debates que son tan o más importantes. Lo que verdaderamente debemos tratar de buscar son herramientas para que nadie dependa de las sobras para comer. Mientras esta situación no se regularice, como mínimo hemos de ofrecer soluciones a los problemas de los ciudadanos, pero, como decía, sin olvidar cuáles son los problemas reales y buscar medidas que acechen al verdadero origen del problema; el resto son solo parches.

Nada más, y muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, també per defensar el posicionament, té la paraula la diputada Marta Ribas, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Marta Ribas Frías

Bon dia, bon dia a tothom. El malbaratament alimentari és un fenomen característic de les societats desenvolupades, és allà on hi ha aquests sistemes de producció, de logística, de distribució, de valors de consum –de consumisme, de fet– i de condicionants normatius, també, que ocasionen que cada any hi hagi milers de tones d'aliments que podrien haver estat aprofitats. Un terç dels aliments produïts al món es perden o es descarten; a Catalunya, ja s'ha dit però és important anar-ho recordant, trenta-cinc quilos per habitant cada any.

És un fenomen que, evidentment, ens xoca èticament amb el contrast amb l'increment del nombre de ciutadania que es veu abocada a la pobresa alimentària. Però malbaratament és una qüestió que és molt més de fons, no només és aquest xoc amb el fet de que hi hagi gent sense aliments i aliments que no s'aprofiten, no només és un tema de justícia social: és una qüestió d'índole ètica, però sobretot d'índole d'eficiència i de sostenibilitat econòmica i ecològica, que ens exigeix com a societat que apliquem totes aquelles fórmules i mesures que siguin necessàries, primer, sobretot, per reduir el malbaratament alimentari i, en segon lloc, per reintroduir en el cicle del consum els productes que poden ser aprofitats com a aliment i evitar, alhora, que haguem de tractar-los i gastar els recursos per tractar-los com a residus.

Permetin-me encara aprofundir una mica més en aquesta part de l'anàlisi de què estem parlant. És un element, dèiem, de justícia social, sí, perquè no hem de perdre de vista que estem parlant també del dret a l'alimentació de les persones, que és un dret universal, que és un dret de compliment jurídicament obligatori per tots els estats que hem ratificat la Declaració universal dels drets humans i que malbaratar aliments és absolutament contradictori amb el compliment d'aquest dret i d'aquesta obligació que tenim les administracions públiques dels estats que hem ratificat la declaració.

Però, els deia, és també un element d'eficiència ecològica, no només per les 262.000 tones de residus estalviables a Catalunya, sinó pels efectes mediambientals de malbaratament, que es palesen en reducció de terres fèrtils disponibles, en pèrdua de diversitat ecològica, en balafament d'aigua potable i d'energia i en la contribució de l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, quan estem produint aliments que després no són aprofitats com a tals i, evidentment, pel tractament que hem de fer després d'aquests residus.

Però també, i en tercer lloc, és un element d'eficiència econòmica. La pèrdua d'aliments afebleix l'economia, fa menys competitives les empreses, encareix la despesa de les llars i obliga els poders públics a destinar recursos per gestionar aquests excedents i les pèrdues alimentàries que haurien pogut aprofitar. A Catalunya el càlcul, fa uns anys, era de que estàvem..., bé, evitant el malbaratament –podríem dir-ho en positiu–, podríem estalviar-nos 840 milions d'euros cada any.

Per nosaltres aquestes són les tres bases sobre les quals volem analitzar el tema del malbaratament alimentari i, evidentment, a les quals creiem que cal posar solució i que se'ns insta a posar solució, no només perquè la societat ho reclama, sinó fins i tot també perquè ens ho reclama el Parlament Europeu. El 19 de gener de 2012 es va aprovar una resolució al Parlament Europeu que ens insta a reduir a la meitat aquest malbaratament alimentari abans de l'any 2025, i, per tant, hauríem d'estar posant les mesures per complir amb aquest mandat europeu.

La societat civil ja fa coses –ja fa coses–, també l'Administració. Està havent-hi experiències, especialment de societat civil en els últims anys, especialment des del món local, també, i especialment des de la recerca. Crec que hi ha moltes bones pràctiques, també d'empreses que s'han de posar en valor, tant pel tema de l'aprofitament dels excedents en la distribució, en la restauració, com per actuacions destinades a promoure bones pràctiques, canvis de consum en la ciutadania.

Aquesta llei hauria de servir per impulsar tot això, no per anar a la contra per res; per impulsar totes aquelles bones pràctiques que ja existeixen, aquelles experiències que ja existeixen, per posar-les de manifest, per ressaltar-les i, per tant, per ajudar-les. Però també per regular, especialment per regular, per garantir la seguretat alimen-

tària, per garantir la seguretat jurídica d'aquestes pràctiques, per evitar males praxis també en aquest àmbit. I també aquesta llei hauria de servir per anar més enllà, per posar mínims a aquells sectors que per bona voluntat o per pròpia voluntat no estan fent pràctiques en aquest sentit, i, per tant, per obligar. I nosaltres estem absolutament d'acord en que la llei haurà d'incloure sancions.

Però n'afegim un altre, d'objectiu, per nosaltres, d'aquesta llei: cal que serveixi també per canviar hàbits i cultures de consum. Per nosaltres les lleis també són per canviar valors, són per fer política, i per a això també volem que serveixi aquesta llei.

La proposta del Grup Socialistes i Units per Avançar és bona per treballar-la, considerem, però creiem que cal millorar-la i que cal complementar-la. Estem avui evidentment disposades a fer-ho, i en aquest sentit fem suport a que es tramiti aquesta llei. Creiem que cal sumar-hi més concreció, que cal sumar-hi més valentia, en aquestes mesures més estructurals, de fons, de com reduïm el malbaratament alimentari i després el gestionem en allò que no s'ha pogut reduir, a aquelles que ja inclou la proposta.

Estem disposades a col·laborar, per tant, en assolir el que per a nosaltres hauria de ser el principal objectiu de les polítiques de prevenció del malbaratament alimentari, però també de la reducció en tot el cicle alimentari, des del camp fins a la taula del consumidor. Però també, i no perdrem de vista en cap moment en el treball que hem de fer en la tramitació d'aquesta llei, per trencar la dinàmica de pensar que el malbaratament alimentari es resol usant els excedents com a donació o com a caritat per a les persones amb risc d'exclusió. No va d'això, la solució al malbaratament alimentari, però sobretot no va d'això la solució a la pobresa alimentària. Tot i que certament hi pot haver moments d'aquests camins de solucions que es trobin i, per tant, cal aprofitar-los, però no podem reduir la solució ni al malbaratament ni a la pobresa alimentària a una llei d'aquest tipus o a un creuament d'aquest tipus.

Per nosaltres, evidentment, aquesta llei pot servir també per a una de les solucions a la pobresa, que és per apoderar la gent que té circumstàncies de pobresa alimentària en la seva família, per generar reutilització dels aliments descartats i, alhora, per generar nous llocs de treball, que és com realment s'acaba amb la pobresa. Si acabem aconseguint que la llei vagi d'això, estarem satisfetes. I crec que és possible i crec que tenim una bona oportunitat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a totes. En primer lloc, nosaltres volíem agrair que novament ens trobem amb una proposició de llei, amb aquesta mateixa proposició de llei en aquesta cambra. I dic «novament» perquè alguns i algunes ja ho van gaudir i ho van patir, segurament per igual, en l'anterior legislatura. I el perquè ens felicitem, doncs, és per dues qüestions. La primera, la qüestió material, el que podrà suposar quant a la regulació. I la segona, perquè ens posa un autèntic mirall del que és l'essència del sistema capitalista. Per una part, la realitat de que més del 30 per cent dels aliments del món es malbaratin. Hauríem de reflexionar profundament sobre això, que no és únicament un escàndol social o un escàndol ecològic, que per suposat que ho és, sinó que és absolutament un crim.

I, per una altra banda, perquè ens diu com funciona el sistema capitalista; un sistema d'organització econòmic que, per una banda, produeix més enllà de les necessitats humanes, de fet, no únicament de les humanes, sinó de totes les necessitats alimentàries del planeta. I, per una altra banda, no garanteix ni tan sols l'alimentació de la majoria dels éssers humans. Així és com funciona el capitalisme. Si ho volen veu-

re, ho veuen i, si no ho volen veure, doncs es neguen i continuen defensant evidentment aquest sistema d'organització de l'economia.

També, i amb la mateixa lògica que els estem traslladant: el sistema capitalista és capaç de llençar i malbaratar aliments si això significa el manteniment dels beneficis empresarials. És la pròpia naturalesa del sistema capitalista. Fins i tot aquesta irracionalitat del funcionament, perquè des d'una lògica irracionalitat és absurd el que significa el sistema capitalista i aquesta és la seva màxima expressió, hauríem de veure també com això es plasma en aquesta llei.

Per a nosaltres, i intentarem aprofundir sobre això, hi ha una part del malbaratament que no s'aborda, que és la prèvia a la mateixa existència de l'aliment en el mercat, en la seva fase de producció. Però no s'aborda no per una qüestió de competències, que hem discutit moltes vegades si aquesta cambra té competències, si el Congrés té competències, avui fins i tot ha sortit una qüestió de que ni tan sols a les institucions de l'Estat espanyol certament hi hauria competències..., sinó pel mateix funcionament del sistema capitalista, seria contrari a la naturalesa del sistema capitalista que tinguéssim una qüestió tan racional com produir únicament allò que es necessita i, a la vegada, garantir l'alimentació dels éssers humans. Això és contrari al mateix funcionament del sistema capitalista.

És possible que ara hi hagi algú que estigui pensant: «Bé, això són les clàssiques teories de la CUP, són anticapitalistes, són socialistes...» Doncs, mirin, més enllà de les clàssiques teories de la CUP, que alguns i algunes poden pensar: fins a un terç dels fons dels programes operatius que la Unió Europea dedica a organitzacions de productors de fruita i hortalissa –fins a un terç– està dedicat expressament –expressament– a treure del mercat allò que ja s'ha produït, amb l'únic objectiu de no alterar preus a la baixa. Així és com funciona no únicament el sistema capitalista, sinó el sistema capitalista en aquesta banda del món que ens ha tocat viure.

Entrant en una part de contingut amb relació a la proposta del Grup Socialista, nosaltres estem d'acord amb els plantejaments de recuperar valors dels aliments, de lluitar contra el malbaratament alimentari, de reforçar els circuits de durada i transformació, i també del que pensem que són les novetats que s'incorporen en aquesta nova proposició amb relació a l'anterior. Per una banda, el pla estratègic de lluita contra el malbaratament, ja hem sentit que ja comença a haver-hi oposició sobre això, perquè aquí està l'os de les novetats que s'incorporen. També que els establiments de més de quatre-cents metres quadrats puguin tenir l'obligació a no destinar a residus aquells productes de consum preferent o amb data de consum preferent ja superada, i també el tema de grans càterings. Però l'os segurament el tindrem amb el règim sancionador. I per això ja també s'ha avançat alguna intervenció crítica sobre el règim sancionador.

Per a nosaltres, per a la CUP, no hi ha llei real i efectiva si no ve acompanyada d'un règim sancionador que no transformi la llei en paper mullat. La resta estaria molt bé, seria una bona feina, seria una bona declaració d'intencions des d'aquest Parlament, però nosaltres no venim aquí a fer permanentment declaracions d'intencions, que és la nostra, per desgràcia, lògica habitual, sinó que venim a regular, perquè això és el que ens demana el poble i el que ens demana, a més, el sentit més comú, que és que donem alternatives als problemes que té la societat.

Per tant, nosaltres, novament, agraïm al Grup Socialista la proposició de llei que porta el dia d'avui, comença ara la regulació, però ja estem atents i atentes al que seran les pressions d'alguns sectors perquè allò que és el règim sancionador, on tindrem l'os per poder fer efectiva la normativa, no es dugui a terme o es dugui a terme d'una manera tan rebaixada que no hi hagi un contingut material de la llei.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera, bé, home, jo crec que el primer és d'agrair que el Partit Socialista hagi presentat aquesta proposició de llei. Crec que amb aquesta podrem trencar allò de la dita de «a la tercera va la vençuda», a veure si a la segona podem portar a terme aquesta llei, entre altres coses perquè tenim una legislació europea, que és precisament del 2017, que encara no està transposada; tenim fins i tot un projecte de llei a nivell nacional que ens donaria el marc general, però que, per les eleccions anticipades, no es pot tancar, fins i tot tenim l'acord fet des de l'octubre de l'any passat, i tenim el consens –tenim el consens– aquí al Parlament, cosa ben estranya en aquesta legislatura, així que jo crec que és l'oportunitat d'aprofitar i d'intentar que aquesta segona vegada puguem aprovar aquesta llei.

També haig de dir alguna cosa. Mires el context, quina és la situació que tenim a Espanya, quina és la situació que tenim a Catalunya, i trobes que tenim, en realitat..., malgrat que el senyor Moreno ens diu que som els setens en malbaratament, tenim una realitat bastant bona comparada amb els nostres països de l'entorn, entre altres coses perquè, si ens hi fixem, que només hi hagi un 6 per cent al sector distribució, que a més té aliments peremptoris en gran quantitat, demostra que hi ha una bona gestió d'aquests aliments que arriben passada la data de caducitat o fins i tot la data de consum recomanada, no? Tenim aquesta situació, tenim una bona xarxa de col·laboració, de convenis, entre ONG, entitats socials, i crec que hem d'aprofitar això, i ara farà alguna crítica a aquesta proposta de llei per incentivar, per fomentar i no tant per penalitzar.

I, per què ho dic, això? Home, perquè cinc planes d'aquesta llei són règim sancionador. Clar que cal sancionar, clar que cal revisar, clar que cal controlar què es fa i que el sector de la distribució, per exemple, no faci un mal ús d'aquells aliments que ja no són per a consum, diguem-ne, de xarxa de distribució i pugui malmetre aquests aliments perquè no es puguin fer servir amb els convenis amb les ONG o entitats socials. Bé, s'ha de sancionar i s'ha de controlar i s'ha de supervisar, però el més important també és incentivar, fomentar. Home, tenim l'oportunitat de que ja la mateixa societat ha pres consciència, ja té una realitat de pràctica que no només és solidària, sinó que és eficient, intentem consolidar això mitjançant el foment fiscal. Intentem ajudar que el que ja funciona funcioni encara millor, no? Aquesta és la idea que jo crec que hem d'aprofitar, aquesta ponència per millorar-ho.

Tenim una realitat i és que, efectivament, hi ha països del nostre entorn que ja han regulat. Home, per què no ens hi inspirem? Per què no agafem la llei del bon samarità, per exemple, d'Itàlia? Que el que fa és que tot aquest sector, que és hostaleria, que té productes que són elaborats i que pot encarrilar a aquest sector de col·laboració social, doncs, no tingui una repercussió negativa en la seva bona voluntat i la posada en aquest carril amb possibles reclamacions de responsabilitat civil perquè a la gent o al consumidor final, sigui quin sigui, li hagi arribat en mal estat aquest aliment, no?

Jo estic segura de que amb bona voluntat i amb el consens que ja teníem la legislatura passada i que sembla que tindrem aquesta, podrem millorar aquesta llei, entre altres coses perquè jo hi trobo a faltar alguna coseta. Per exemple, es parla molt d'aliments, es parla molt d'aliments elaborats, però no hem parlat pràcticament o no es parla pràcticament en aquesta llei de tots aquells pinsos, adobs, la reutilització, per exemple, dels excedents productius... Bé, jo crec que podem aprofitar, podem intentar donar-hi un impuls, fins i tot reduir les compareixences, perquè ja les vam fer a la legislatura passada i, al final, comptant tots els agents implicats, amb la seva voluntat i amb la nostra, intentar millorar una miqueta la nostra societat, no?, que crec que amb aquesta proposta es pot fer i crec que tenim bona voluntat tots per fer-ho.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Montserrat Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, representants d'entitats dels Espigoladors, Banc dels Aliments, Rezero, To Good To Go Barcelona, Aecoc, Càritas, Foment del Treball, plataforma «Aprofitem aliments» i públic que ens acompanyeu avui a l'hemicicle, molt bon dia a tothom.

Estem davant el debat de la Proposició de Llei sobre la reducció del malbaratament alimentari. El malbaratament alimentari es defineix com aquells aliments segurs i nutritius, inicialment destinats al consum humà, que són rebutjats o utilitzats de manera alternativa, no alimentària, al llarg de les cadenes de subministrament alimentari. Segons la FAO, al món, cada any, es perden o malbaraten un total de 1.300 milions de tones de menjar, equivalents a un terç dels aliments que es produeixen al món per al consum humà. A la Unió Europea cada any es malbaraten uns 88 milions de tones, una quantitat que equival a 173 quilos per persona/any i un 20 per cent de la producció alimentària. I a Catalunya, segons dades de l'Agència Catalana de Residus, el malbaratament alimentari a les llars, als comerços al detall i a la restauració, és de més de 260.000 tones anuals, equivalent a un 7 per cent dels aliments adquirits i a 35 quilos per persona, amb un impacte econòmic de pèrdua de 841 milions d'euros anuals, 112 euros per persona/any.

Aquestes són unes dades esgarrifoses i que ens interpellen a tots i a totes per tal d'abordar-les. El malbaratament d'aliments té un impacte ambiental associat, i també suposa un malbaratament de feina, diners i recursos en un context on no sobra res d'això. Que no ens ho podem permetre i que lamentablement hi ha molta gent que passa gana i té dificultats per disposar d'un consum alimentari adequat. Només amb la meitat de les pèrdues alimentàries actuals es podria nodrir tota la població que actualment passa gana al món. Aquest malbaratament d'aliments es produeix en totes les baules de la cadena alimentària, des de la producció vinculada al sector primari, fins als consumidors, i, per tant, tots han de formar part de la solució i la seva reducció, passant per totes les empreses intermediàries.

Això ens demostra que és un repte de tothom. La reducció del malbaratament alimentari és un repte col·lectiu que requereix sensibilitzar i implicar tots els agents de la cadena alimentària, on caldrà revisar els models de producció i consum per poder avançar cap a un sistema alimentari més sostenible i basat en l'economia circular. Però, des d'Esquerra, creiem que és cabdal no només parlar de reduir, sinó que cal centrar esforços també en la prevenció.

Per afrontar aquesta situació, des del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, ens consta –i així li volem fer un agraïment a la consellera Jordà i al seu equip que avui ens acompanya–, com a parts implicades en l'acompanyament tant en la cadena de producció del sistema primari com per part de l'alimentació, que s'està treballant amb el sector agroalimentari per aconseguir els objectius de prevenció i reducció de les pèrdues i malbaratament alimentari tant amb l'impuls de l'economia i bioeconomia circular com també amb l'aprofitament dels aliments i la recuperació del valor dels aliments en la societat.

Des del departament, s'està treballant a través de diverses vies, a través de la informació, amb la realització d'estudis i guies de bones pràctiques, com la guia que s'està fent amb el CREDA i el mateix sector, per ajudar a empreses agroalimentàries a impulsar un pla de reducció i prevenció de les pèrdues i el malbaratament alimentari, i que properament es presentarà i que ens sembla clau per tenir un referent el dia que s'aprovi aquesta llei.

També s'està treballant a través de la sensibilització, amb jornades, campanyes i accions de prevenció. També s'està treballant a través de posar en valor bones pràctiques, amb tallers i treballant amb tots els sectors. També a través de la regulació, amb la coordinació que s'exerceix a la comissió interdepartamental sobre el malbaratament alimentari, a l'hora de treballar els continguts, com ja s'està fent amb el tràmit d'aquesta llei. I també, finalment, s'està treballant a través de la investigació, amb

l'anàlisi, recerca i innovació sobre l'aprofitament dels aliments i la reducció de les pèrdues i malbaratament alimentari.

Pel que fa referència a aquesta proposició de llei que debatem, fer esment que, en la passada legislatura, l'onzena, el mateix grup proposant d'aquesta, el PSC, també va presentar aquesta proposició de llei sobre l'excedent alimentari. El Grup de Junts pel Sí va treballar durament, juntament amb el departament –que des d'aquí vull agrair la feina feta per la consellera Serret–, i va presentar força esmenes al redactat inicial de la proposició que va presentar el Grup del PSC per tal de millorar el redactat i l'objectiu d'aquesta. No obstant, la llei va decaure la passada legislatura degut al final d'aquesta com a conseqüència de l'aplicació de l'article 155.

Llavors, ens trobem a l'inici d'aquesta legislatura i el Grup del PSC, en solitari, torna a registrar aquesta proposició de llei, però, ai las!, aquesta vegada incorporant algunes de les esmenes i feina feta la passada legislatura. D'això, senyor Moreno, se'n diu ser oportunista. No obstant, ens sembla perfecte que s'hagi incorporat la feina feta la passada legislatura, però lamentem profundament que aquesta iniciativa s'hagi tornat a presentar en solitari. Malgrat que sigui coneguda la feina que vam fer tots els grups la passada legislatura, cal que la posem en valor. Considerem que s'hagués pogut parlar amb tots els grups per presentar-la conjuntament i, si més no, per presentar-la amb més d'un grup.

Per part del nostre grup i de la resta de grups, com s'ha dit, no s'han presentat esmenes a la totalitat, perquè veiem i creiem fermament, creguin-me, que és necessari que puguem seguir endavant amb la tramitació d'aquesta llei i puguem disposar de la norma, perquè estem a favor que cal una reducció absoluta i necessària del malbaratament alimentari; és un tema important que ens preocupa i que afecta el sector agroalimentari, el Govern i també tota la societat en general. Per tant, malgrat que el text presentat és millorable, volem facilitar al màxim l'aprovació d'una llei que en promogui la seva prevenció i reducció.

La regulació normativa és necessària i fonamental per seguir avançant en la lluita per abordar aquest malbaratament. En tot cas, malgrat que la nova proposta hagi inclòs algunes de les esmenes que es van treballar a la passada legislatura a proposta del Grup de Junts pel Sí, com, per exemple, la prioritització de la prevenció o reducció del malbaratament alimentari més enllà d'incentivar i mobilitzar l'aprofitament dels aliments, o bé també l'obligació de disposar d'un pla estratègic de malbaratament alimentari, encara considerem, per part del nostre grup, que hi ha altres temes importants que no s'han recollit o que només s'han recollit parcialment.

Per tant, durant el tràmit parlamentari i el debat de ponència, podrem treballar i debatre per millorar-ne el seu redactat, per aconseguir una llei millor i que pugui incorporar demandes que ens facin diferents entitats i col·lectius, algunes d'elles presents avui aquí a l'hemicicle, i que aprofito per tornar-los a saludar i agrair-los la feina que estan promovent en aquest camí de lluita col·lectiva, als que emplacem a trobar-nos durant el tràmit de compareixences de la llei. També considerem que el títol de la llei seria millor que fos en positiu i que, en lloc de «malbaratament alimentari», digués «reaprofitament alimentari».

Pel que fa a la llei, als aspectes de la llei, aquesta s'estructura en tres seccions, quatre capítols, vint-i-nou articles, a més de vuit disposicions addicionals i dos disposicions finals.

No dispenso de temps per entrar al detall de tota la llei, ja tindrem temps i oportunitats de parlar-ne durant el tràmit parlamentari, però ja els anuncio que el nostre grup parlamentari proposarà algunes esmenes a l'articulat, com ja he dit abans, perquè hi ha temes importants que no s'han recollit o que s'han recollit parcialment, com podria ser, per exemple, les definicions de residu alimentari i malbaratament d'aliments, el tema de l'espigolament, el tema de la data de consum preferent i data de caducitat, les petites empreses i microempreses, també el tema de les entitats d'acció social, el tema d'excloure de l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei de manera explícita els

productes primaris que encara no s'han recollectat i per tant no han entrat a la cadena alimentària, també modular els deures que s'imposa al sector productor primari i les pimes agroalimentàries, també el tema de reforçar el paper dels acords voluntaris i els codis de bones pràctiques com a mecanismes per impulsar la prevenció i reducció del malbaratament d'aliments o el tema del principi de bon samarità.

També fer esment que en el text actual de la Llei apareix un nou articulat que requereix ser esmenat, com els nous drets i deures que s'imposen als diferents agents de la cadena alimentària o el tema del capítol de bonificacions, per tal de millorar-lo.

Per acabar, avui fem un pas endavant per començar a regular aquesta problemàtica del malbaratament alimentari. Tenim una oportunitat que hem d'aprofitar. Tots els grups estem interpellats i ens hem de posar a treballar perquè aquesta llei sigui una realitat. Per part del nostre grup, ens trobaran sempre amb la màxima voluntat d'arribar a acords i treballar perquè des d'aquest Parlament en surti una llei exemplar, modèlica i que assoleixi tots els objectius pels quals s'aprovarà aquesta llei.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Forné.

Josep Maria Forné i Febrer

President, consellera, diputats i diputades..., entitats, representants de diferents àmbits que també esteu afectats en aquesta lluita pel malbaratament..., i, especialment, deixeu-me dedicar al Banc dels Aliments, amb el qual me sento especialment vinculat per anys de dedicació en aquesta entitat, en aquestes entitats, perquè, de fet, són diverses en el territori, i conec perfectament la bona feina que feu. Enhorabona i endavant, Banc dels Aliments.

Dubtava, sí o no, de si fer una reflexió al voltant d'una pel·lícula, i el diputat Vidal me l'ha fet diguéssim..., dir, doncs, fes-la, d'alguna manera. La pel·lícula de l'Ingmar Bergman *Lou de la serp* planteja una reflexió al voltant de crear illes d'ordre enmig del desordre. I una mica la pregunta és si el que estem fent nosaltres és això. I la pel·lícula es basa sobre un assassinat, en els anys vint, de l'Alemanya, en una República de Weimar en crisi, amb un rodamon que pràcticament ningú el crida ni el reclama i un comissari que s'entossudeix en voler-ho resoldre, i li pregunten: «Per què vols resoldre aquest cas, quan no val la pena, no?» I diu: «És senzillament per responsabilitat.» És per responsabilitat el que d'alguna manera pretenem: crear aquestes illes d'ordre enmig del desordre. I d'alguna manera també perquè la reflexió que feia el diputat Vidal era atribuïble a un sistema, com si hi hagués un sistema que proposés alguna mena d'alternativa viable. Jo el que intentaré també després és defensar que aquest altre sistema que ho planificaria tot tampoc no és viable i, al contrari, esmerça una cosa importantíssima com és la llibertat, que després en parlarem.

Però, feta aquesta reflexió, que després en tot cas també reprendré d'alguna manera, la proposició de llei és una iniciativa encertada. I, per tant, ens felicitem i aquí felicitem els proposants i tots els que hi donarem suport, perquè serem tots els que hi donarem suport i hi treballarem, i serà una bona..., i segur que serà una bona tasca la que farem aquí.

Dir que amb les dades que s'han donat..., ja indica d'alguna manera, doncs, la problemàtica que estem plantejant. Són dades, aquests cent dotze euros per català i catalana a l'any que malbaratem, aquests 800 milions d'euros..., però sobretot la dada més escandalosa és aquesta de que amb la meitat del que llancem a nivell mundial, doncs, resoldríem el problema de la fam a nivell mundial. Per tant, l'abast és enorme, val la pena treballar-hi i val la pena esforçar-s'hi en aconseguir que això es reverteixi o, com a mínim, crear aquest mínim ordre que puguem aconseguir-ho.

Aquesta preocupació comença als anys seixanta en el món occidental, quan, d'un costat, llançàvem..., llancem menjar i, de l'altre costat..., no cal anar a l'altra punta del món, sinó que al costat mateix tens persones amb necessitats alimentàries.

És una contradicció a què cal fer front i és un encert voler-la regular d'alguna manera a nivell legal, no deixar-ho només a iniciativa de la societat civil o a iniciatives com les que ja existeixen, com la que deia, per exemple, la del Banc dels Aliments, que intenta corregir aquest objectiu, l'objectiu del malbaratament i la lluita contra la pobresa, que són dues coses que van i poden anar de la mà.

La darrera crisi econòmica, la de l'any 2008, ja ha obligat les empreses productores i distribuïdores a afinar bastant més en la seva producció i en la seva distribució, perquè el malbaratament, fins i tot per qüestió de supervivència econòmica, era convenient en les mateixes empreses d'ajustar, i això ja han fet, diguéssim, tècniques d'ajustament en la producció i en la distribució d'aquests aliments. Però ni tan sols aquesta voluntat economicista d'aconseguir un bon resultat, doncs, ha estat suficient i suficient per reduir i eliminar aquest element del malbaratament.

Podríem pensar, com en aquest cas deia el diputat de la CUP, el Vidal, que, amb una planificació, doncs, això es resoluria, eh? Deixeu-me explicar una petita anècdota que em sembla que és molt simptomàtica i ve a tomb aquí. L'any 89, quan obren la Porta de Brandenburg i cauen les fronteres del bloc comunista, els ciutadans del bloc comunista, l'Alemanya Oriental, la primera cosa que fan no és anar als museus ni anar a..., sinó que van als supermercats. I els pregunten als supermercats per què hi van, als supermercats, i és perquè diuen que allà tenen una experiència de llibertat, una experiència de llibertat de poder triar el que menjaran i amb el que aquell dia, diguéssim, ompliran l'àpat. No és una qüestió de que cada dia em donin el que està planificat que em donin, ni tan sols així resollem el problema, al contrari, sinó que privem les persones d'un altre dels béns importantíssims, fonamentals, com és la llibertat.

També és veritat que, amb aquesta llei del malbaratament i contra el malbaratament, no és una qüestió de lluita contra la fam. La fam ha de perseguir..., s'ha d'assolir a través d'una lluita específica contra la fam. Aquí del que es tracta és de no malgastar, donar valor al menjar, com molt bé s'ha dit, ja ho ha dit també el diputat Moreno, que és un dels objectius importantíssims.

Hi ha qüestions, per exemple, la fruita i la verdura d'excedent, aquesta, per més que ho intentéssim planificar, les produccions no les distribuïm, la naturalesa no la governem absolutament, i, per tant, per unes qüestions de mercat, també hi han d'haver uns excedents, que els podem regular, i és una de les coses que també podríem intervenir-hi, en aquesta. Crec..., sé que el departament en té consciència, i treballa, per exemple, el departament, especialment, en la transformació d'aquests productes d'excedent de forma, diguéssim, exemplar, perquè pocs països a nivell d'Europa ho fan això. Per tant, ens en felicitem.

El tema de la caducitat, el tema del consum preferent... Aquesta és una diferència estratègica que hauria de fer que el producte que es llença, doncs, sigui aprofitable, eh?, i no sigui, diguéssim, malgastat. També endreçar; clar que sí, endreçar..., i la llei d'alguna manera hi entra en les iniciatives socials del reaprofitament d'aquests aliments.

Tot això i tot el llistat que hem anat fent entre totes les intervencions, ho hem de fer per responsabilitat i justícia, i ho hem de fer amb criteris clars, com crec que el departament, ja en l'anterior legislatura, amb la consellera Serret, i ara amb el departament actual, doncs, hi ha una voluntat clara d'intervenir-hi a través de cinc principis rectoris que em sembla que val la pena d'esmentar, que són: treballar la informació, eh?, la informació com a element que serveixi per prevenir i reduir aquell criteri, diguéssim, més econòmic, que d'alguna manera pogués estalviar ja d'entrada un producte que després es pugui malbaratar; la sensibilització i la conscienciació de la ciutadania, el canvi de mentalitat –per això parlàvem abans també, que ha sortit, d'una transformació profunda–; promoure les bones pràctiques; regular, regular per ordenar, que es tracta d'això, i un altre element importantíssim, investigar, clar que sí, per

si podem en la investigació utilitzar aquesta investigació com a element de racionalització en la producció, distribució i el consum d'aliments. Perquè també estem en una altra de les paradoxes occidentals: una altra de les paradoxes del nostre món és que hi ha més gent obesa que gent que passa fam en el món, amb la qual cosa també és una de les coses que caldria que ens preguntéssim.

Si a totes aquestes virtuts n'hi hem d'afegir algunes, afegim-hi també, a més a més, com ja s'ha assenyalat, que amb l'aprofitament alimentari, amb la lluita contra el malbaratament, a més a més aconseguim que no hi hagi una destrucció del medi ambient, com s'està produint en la destrucció d'alguns dels productes que es malbaraten. La sostenibilitat. Donar sortida a la solidaritat i la responsabilitat que la ciutadania... A vegades es critica, com si els bancs d'aliments, per exemple, fossin caritatius; no es tracta només de l'aprofitament que en facin, sinó també de la vehiculació que fan aquestes institucions de la solidaritat, de la voluntat de les persones de donar resposta a les necessitats dels altres. I, per tant, aquí... L'economia circular.

I, clar que sí, ha sortit diverses vegades el tema del règim sancionador. Una llei sense un règim sancionador és un sermó. I ja estan bé, els sermons, però no ens volem quedar en un sermó, sinó que volem anar un pas més enllà i volem anar a ser efectius, tenir un contingut material, com també algú ha dit aquí.

I, per últim, ja que començava amb el tema de la pel·lícula de *L'ou de la serp*, dir que l'ou de la serp preocupava els anys vint, els anys trenta, i aleshores apareixien esvàstiques, jous i fletxes i altres formes, i sapiguem que quan tornin a aparèixer no apareixeran aquestes formes, però el risc de que apareguin és molt gran i hem d'estar tots alerta. Si contribuint amb aquesta petita illa d'ordre podem evitar-ho, així serà una cosa bona.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat.

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat en aquesta proposta, aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

Decret llei 4/2019, del 29 de gener, de mesures urgents en matèria de transport de viatgers mitjançant el lloguer de vehicles amb conductor

203-00012/12

Passem, per tant, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és el setè punt de l'ordre del dia, que correspon al debat i votació sobre la validació del Decret llei 4/2019, del 29 de gener, de mesures urgents en matèria de transport de viatgers mitjançant el lloguer de vehicles amb conductor. D'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervinrà en primer lloc el conseller de Territori i Sostenibilitat per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. (*Remor de veus.*) Té la paraula, just després de que es guardi el silenci preceptiu, el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

(*Pausa.*)

Sí, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Por una crida a l'observança del Reglament, del artículo 90. Nosotros entendemos que este decreto que se pretende convalidar aquí ya ha sido tachado por el Consell de Garanties Estatutàries como que contiene preceptos inconstitucionales y que además harían incurrir a la Administración, podrían hacer incurrir a la Administración en la obligación de indemnizar a los perjudicados. Por lo tanto, en base al artículo 113.1, que exige que la Mesa no tramite aquellas iniciativas que sean contra-

rias a las leyes, pediría a la Mesa que valore la retirada de este punto del orden del día, y también pediría al Gobierno y al *conseller* que va a intervenir ahora que haga lo propio, que para evitar causar daño a otros, un daño indemnizable, mediante este decreto, algo que ha sido ya advertido por el Consell de Garanties Estatutàries, renuncien a la convalidación de este decreto.

El president

Evidentment, si invoca l'article 90 de l'observança del Reglament, i el 112, farem consulta a la Mesa, eh? En tot cas, conseller, si s'espera..., farem la consulta a la Mesa.

La sessió se suspèn a les deu del matí i vuit minuts i es reprèn a les deu del matí i onze minuts.

El president

Bé, un cop consultada la Mesa, el criteri és que òbviament aquesta iniciativa ja es va admetre a tràmit a la Mesa. Avui el que estem fent és la validació d'un decret llei que, en qualsevol cas, si així ho decideix el Ple, es tramitarà com a llei; per tant, en aquest tràmit es podran presentar les esmenes preceptives que creguin oportunes els grups parlamentaris, hi insisteixo, si es decideix tramitar com a llei. I, en qualsevol cas, i com a fons de la qüestió, el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, saben perfectament que no és vinculant, que simplement és, diguéssim, a tall d'assessorament, en l'elaboració de les lleis, consultiu, exactament, no és vinculant. I, per tant, el que farem és seguir amb la tramitació, la convalidació d'aquest decret llei. Hi insisteixo, si vostès decideixen majoritàriament tramitar-ho com a llei, tindran la possibilitat de fer esmenes i, per tant, de modificar el text del decret que avui es presenta i, per tant, també d'atendre o no la consulta o en aquest cas l'opinió que ha determinat el Consell de Garanties Estatutàries, eh?

Per tant, seguim amb la tramitació. Conseller, ara sí, quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Gràcies, president. President del Govern, consellera, diputats i diputades, ens presentem davant de tots vostès per a la convalidació del Decret Llei 4/2019, de 29 de gener, anomenat «de mesures urgents en matèria de transport de viatgers mitjançant el lloguer de vehicles amb conductor». Això fa referència a taxis i VTCs; en aquest cas, aquest decret llei fa referència exclusiva als VTCs. I ho fem després, efectivament, de la resposta del Consell de Garanties Estatutàries, d'aquest dictamen a petició del Grup de Ciutadans, que, com saben, va pronunciar-s'hi dilluns.

Al llarg de la intervenció m'hi referiré, com no pot ser d'altra manera, de la mateixa manera que ho faré al voltant de moltes de les consideracions polítiques, partidistes, tertulianes, si m'ho permeten, que s'han fet aquests dies sobre la regulació dels VTCs; demostració, sens dubte, que aquest és un tema d'un profund interès social. Ha estat subjecte a controvèrsia social i, per tant, demostra l'interès que té la societat sobre aquesta regulació que pretenem fer a partir d'aquest decret.

Vull començar, però, amb una idea que creiem que és base d'una certa confusió al voltant del que representen els taxis i els VTCs. Ho hem tractat d'aclarir en moltes de les ocasions que jo personalment he tingut al llarg d'aquestes darreres setmanes, en totes les ocasions en les que se'ns ha demanat; jo crec que m'he multiplicat en mitjans de comunicació per mirar d'aclarir aquesta confusió, aquesta base de confusió. I, malgrat que semblaria que quan ens expliquem tothom ens dona la raó, constatem amb una certa estupefacció que els dictàmens, aquest dictamen del que parlàvem ara fa un moment, no recullen aquest principi que ara explicaré.

I ens estem referint a una confusió sobre el que estem regulant –sobre el que estem regulant. El decret llei que portem avui a convalidació regula els VTCs, i regula els VTCs perquè els VTCs no són taxis, regulem un servei diferent. La confusió pública arriba en el moment en què alguns VTCs tracten de fer un servei que no els

correspon, un servei per al qual no estan autoritzats. I alguns ho justifiquen amb arguments de tot tipus: tecnològics, de modernitat..., i confonen, arriben a confondre també els usuaris.

Torno al dictamen. Quan aquesta regulació perjudica la competència entre els taxis i els VTCs, quan es diu que aquesta regulació perjudica la competència entre taxis i VTCs, es comet un error de base, fins i tot per part, m'atreveixo a dir, d'eminents juristes: no són serveis de mobilitat competidors, sinó complementaris. El Govern no té absolutament res en contra dels VTCs, els entenem com un servei més a la ciutadania que s'afegeix als taxis o al transport públic.

Aquesta complementarietat –hi insisteixo, no competència, sinó complementarietat– havia permès una convivència, una convivència que d'un temps ençà s'ha trencat. Aquest és un concepte important: la convivència s'havia trencat. Havien estat concebuts per conviure i així han funcionat fins que, sota una llicència de VTC, algunes empreses han volgut saltar el seu àmbit de servei i envair el d'una altra. I per això existeixen regulacions diferents, per això precisament existeixen regulacions diferents.

Per això les empreses clàssiques de VTC, les clàssiques, mai no han tingut conflicte amb el taxi, ni el tenen amb aquesta regulació, ni han tingut conflicte amb el taxi ni el tenen amb aquesta regulació. I per això hi ha també empreses de VTC que funcionen sense problemes, a data d'avui, aplicant les normes que hem establert amb el decret llei que va aprovar el Govern; sense anar més lluny, aquests dies al Mobile World Congress, aquí a Barcelona, quan hem vist com moltes empreses de VTC prestaven els seus serveis amb normalitat. Els poden veure funcionant pel carrer, davant dels hotels. El que sí que no han vist són VTCs fent de taxis, però les VTCs clàssiques estan funcionant amb tota normalitat. De fet, calculem, estimem que n'hi han unes mil, de llicències VTC en aquests moments funcionant amb normalitat, els que anomenem VTCs clàssiques, i fins i tot les empreses que participen al Mobile n'han sol·licitat, i n'estan funcionant 1.500 de caràcter temporal, per poder prestar serveis específics a les empreses que estan en el Mobile. Han operat, per tant, amb normalitat, operen amb normalitat. Hi insisteixo, no fent de taxis, com feien algunes plataformes, sinó fent de VTCs.

Si tant preocupa la competència, de la qual s'ha parlat moltíssim aquests dies, ens hauríem de preguntar per què ningú s'ocupa de la competència dins del sector de les VTCs. Hi ha una excessiva concentració de llicències en les empreses que volen competir per clients individuals. Estem parlant concretament de quatre empreses que tenen gairebé la meitat de les llicències de VTC que hi ha a Catalunya, i això suposa, sens dubte, una concentració que redueix la competència i que facilita la col·lusió, l'abús de posició en tot el que té a veure amb els preus, i que pot arribar a fer captiu el client, l'usuari o el ciutadà d'unes pràctiques oligopolístiques en un servei de preus lliures, no regulats. A ningú no li preocupa això –a ningú no li preocupa això?

S'ha dit que el fet que Uber –no m'agrada mai parlar de marques comercials concretes, però crec que en aquesta ocasió és ineludible, m'hi referiré– hagi abandonat Barcelona és un mal missatge per als emprenedors, que és un mal missatge per als emprenedors i que pot tenir greus conseqüències per l'interès que la capital catalana sigui una ciutat líder en economia digital. No és cert –no és cert–, i només s'entén aquest advertiment des d'una visió provinciana de la nostra realitat, o des d'un acte propagandístic a favor dels interessos crematístics d'aquesta multinacional.

De fet acaba de sortir un informe de KPMG sobre quins són els vint *hubs* tecnològics més importants del món fora de Silicon Valley. Barcelona apareix en la posició 19 –en la posició 19–, per davant, per exemple, de Los Angeles i Chicago, que empaten en la posició número 20. Les ciutats europees que li queden per davant, per davant de Barcelona, són Londres, Berlín, París i Amsterdam, tres de les quals s'han enfrontat a Uber en algun moment, per cert, s'hi han enfrontat en algun moment. Les ciutats nord-americanes que hi apareixen, en aquest rànquing, són Nova York, Boston, Austin, Washington i San Francisco. Com a mínim, Nova York i Austin també

s'han barallat molt amb Uber. La resta són asiàtiques. Fora de les xineses, que sabem que el Govern xinès va convidar Uber a vendre's l'empresa d'aquest país i desaparèixer, desconec quin és l'estatus a la resta.

En tot cas, aquest informe de KPMG desmenteix implícitament que l'enfrontament amb Uber comporti una pèrdua de pes com a *hub* tecnològic, ho desmenteix implícitament. No és cert, doncs, ho reitero, que aquesta marxa d'Uber de Barcelona sigui un mal missatge per als emprenedors. En primer lloc, perquè Uber té conflictes i problemes a Nova York, Londres, París, Berlín –m'hi referia fa un moment–, on els seus serveis, després d'enfrontar-se durament amb les administracions, s'han hagut d'anar adaptant als requisits establerts, s'hi han hagut d'anar adaptant, i ningú no creu que aquestes ciutats hagin posat en risc el seu lideratge tecnològic per aquesta raó, ningú no ho creu.

Però sobretot no és cert perquè el lideratge tecnològic d'una ciutat com Barcelona no pot circumscriure's a la presència d'Uber, no es pot circumscriure a aquesta presència. Són altres iniciatives les que fan que la metròpolis barcelonina ja estigui ben col·locada en aquesta lliga, en posicions sòlides. I aquests mateixos dies, amb motiu precisament del Mobile World Congress, s'han anat presentant. En aquest tema no és Uber, sinó altres coses les que ens han de preocupar, com les decisions que va adoptar el Govern de l'Estat durant l'aplicació del 155 per diluir la capacitat tecnològica de Barcelona en favor d'altres ciutats, tot sigui dit de passada.

Des del Govern de la Generalitat, des de l'Ajuntament de Barcelona i des de tants altres ajuntaments de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, ajuntaments metropolitans, fomentem un esperit permanent de col·laboració entre les administracions, i lògicament amb les empreses, per potenciar aquest lideratge digital. I també per fer-ho amb criteri, sense deixar-nos arrossegar per aproximacions, hi insisteixo, a voltes provincianes.

L'economia digital serà –de fet comença a ser– una profunda revolució del nostre model econòmic, i hi apostem. I ho fem des de la convicció que l'impuls de l'economia digital no ha d'anar necessàriament en detriment de tots els progressos que hem fet en matèria laboral, de protecció del consumidor, de compromís efectiu amb la sostenibilitat, de renovació urbana a favor de la gent, sinó tot el contrari. Per tant, el nostre missatge és clar: benvingudes a Catalunya totes les iniciatives d'economia digital aplicades a la mobilitat, l'única condició és que es respectin, i encara millor, que es potenciïn, els nostres estàndards de qualitat laboral, social i ambiental. Benvingudes siguin.

I aquesta és la raó per la qual ens hem decidit a regular els VTCs. Volem que es respectin aquests estàndards de qualitat. Hi ha qui afirma que hem fet fora Uber i Cabify, i és fals, és rotundament fals. Se n'han anat perquè han volgut. I ho han fet d'un dia per l'altre, limitant-se a desconnectar la seva aplicació. I aquest és un altre aspecte que mereix també reflexió. És bo tenir empreses que poden tancar per decisió pròpia en vint-i-quatre hores i deixar a l'estacada centenars de treballadors pel sol fet que no els tenen contractats directament? És bo? Hi ha alguna mena de responsabilitat social corporativa en aquesta actitud? En absolut, no n'hi ha ni mica. Utilitzen el futur i el neguit dels treballadors com a arma en la seva guerra, que no és crear llocs de treball dignes sinó desregular els serveis de mobilitat. No han provat ni un sol dia les condicions de la regulació, ni un sol dia. I cal recordar que en el diàleg previ no es van moure ni un mil·límetre –m'hi referiré– en la seva posició. Ens preocupen els treballadors, ens preocupen moltíssim, com no pot ser d'altra manera, i el Departament de Treball –estic en contacte permanent amb el conseller Chakir– fa un seguiment exhaustiu d'aquests expedients de regulació que s'han presentat.

El sector del taxi partia d'una exigència de vint-i-quatre hores de temps mínim de precontractació, partia d'aquesta exigència; se'm va expressar directament. I després de parlar-hi i de negociar-hi acceptava els quinze minuts que va haver de validar la seva assemblea. El sector dels VTCs, dominat pels nous models de negoci, es tanca-va en banda a moure's dels zero minuts. És a dir, demanava eliminar a la pràctica la

precontractació que estipula..., que de fet estipula, la regulació estatal. Interessadament s'ha volgut presentar com una victòria del taxi que, a través del seu xantatge, ha fet que la Generalitat es plegués als seus interessos, deien alguns, i diuen alguns. És una lectura molt simplista del que ha passat, molt i molt simplista. No hem cedit al xantatge dels taxistes, si és que l'aturada i l'ocupació de la via pública que van fer s'ha de considerar un xantatge. Ni al seu xantatge ni al de les VTCs, hem regulat a favor dels ciutadans.

Com tampoc no hem sucumbit als escrits que molts hem rebut del sector. Els escrits que molts hem rebut del sector dels VTC, no hi hem sucumbit. Entre aquests molts hi ha càrrecs polítics i càrrecs administratius, sense distinció. I els vull llegir un extracte d'una d'aquestes missives –ho faré en castellà, perquè és tal com la vam rebre–: «La aprobación de tales decretos ley en los términos anunciados en la prensa ni debe ser propuesta al Consell Executiu» –al Govern–, «ni puede ser incluida en el orden del día del mismo ni puede ser acordada por este y, por lo tanto, el expediente de aprobación de los mismos debe ser archivado. Y así deberán hacerlo saber y actuar en consecuencia tanto a los altos cargos y miembros del Govern que tengan participación en dicho expediente como a los funcionarios implicados en el mismo, de lo contrario la empresa» –ics, la que ens adreça aquesta carta– «se vería lamentablemente obligada a ejercer cuantas acciones asistan para exigir igualmente las responsabilidades personales de todo tipo, incluyendo tanto las de naturaleza civil como las disciplinarias, contables y de cualquier otro tipo a cualesquiera intervinientes en los expedientes de aprobación de tales normas.

»Nos vemos obligados a recordar que dichas acciones pueden derivar directa o indirectamente, entre otras, en las siguientes consecuencias jurídicas: una sanción administrativa disciplinaria muy grave que podría llegar a acarrear la separación del servicio y/o una responsabilidad contable con la consiguiente pena y reintegro.»

Això ens ho han enviat. Això ho hem rebut diversos responsables polítics i funcionaris del departament. No sé si això es pot qualificar de xantatge, d'amenaça, de coacció o de cordial i gratuït assessorament. Tampoc no hem sucumbit a uns quants escrits d'aquesta mena que, hi insisteixo, hem rebut alguns responsables polítics i administratius del Govern de la Generalitat.

En qualsevol cas hem actuat. Aquest és un govern que governa i hem actuat. Convé recordar que ens trobem davant d'una situació complexa, un veritable nyap administratiu provocat per la greu negligència del Gobierno de Mariano Rajoy en aquesta matèria –greu negligència. I cal reconèixer –ho vull reconèixer públicament– que el Govern Sánchez va adonar-se de la seva conflictivitat i dels seus riscos i va decidir actuar amb urgència mitjançant un *real decreto ley*, el 13/2018, que es va aprovar i convalidar pel Congrés dels Diputats per una àmplia majoria l'any passat.

En essència aquesta norma, el *real decreto*, assumia que la millor solució havia d'obtenir-se a través de la regulació per les comunitats autònomes –aquest és el seu llenguatge–, perquè les realitats territorials en aquesta matèria són força diferents. I no ens queixem, en absolut, no ens queixem en absolut d'aquest *real decreto*, de fet, els partits polítics que donen suport al Govern de la Generalitat van convalidar aquest *real decreto* al Congrés dels Diputats. De fet, voldríem tenir un marge d'actuació encara molt més ampli i que no fos una competència delegada sinó pròpia. I n'estic segur que la tindrem.

No obstant això amb el reial decret, aquest *real decreto ley*, el que es feia era traslladar la urgència de la situació, del moment, a la Generalitat i per això hem fet aquest decret. No ens vàrem esperar... –perdó–, en principi sí, ens vàrem esperar a que es tramités com a projecte de llei, després m'hi referiré, perquè això va quedar bloquejat. En definitiva, la Generalitat ha assumit aquesta responsabilitat com a govern, govern que governa, però també deixa clar que és una resposta conjuntural a un problema conjuntural. De fet, el president ahir en feia referència en la seva resposta a la pregunta del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Som conscients que no és cap solució definitiva –som conscients que no és cap solució definitiva– als canvis que s’han de produir al sector. Podríem dir que som un govern que governa però no som idiotes. Per tant, l’actuació que fem ara en cap cas serveix per ajornar o alentir la resposta estructural. El que pretenem amb aquest decret llei és com a mínim dos aspectes. Primer, tancar els buits administratius existents, buits enormes administratius existents i guanyar temps amb rigor per abordar les reformes estructurals amb una llei que, com saben, ja estem elaborant, ho he dit en diverses ocasions i he tingut ocasió també de parlar-ho personalment amb alguns de vostès, i que, de fet, volem presentar la memòria al mes d’abril; la memòria i el tràmit immediat d’una llei integral de regulació del transport de viatgers amb vehicles de turisme de menys de nou places.

És cert que en la convalidació del real decret llei de l’Estat, el que abans em referia, es va decidir tramitar-lo igualment com a projecte de llei, de fet, vam ser proposants els grups polítics que donen suport al Govern de la Generalitat i, per això, algú ha demanat que ens esperéssim a la culminació d’aquest tràmit –ho deia fa un moment– i, finalment, no ho vam considerar oportú. En primer lloc, perquè el *real decreto* és plenament vigent; el va aprovar el Govern, està convalidat i és plenament vigent. I, en segon lloc, perquè no hi havia previsió de quan podia aprovar-se aquest projecte de llei, atesa, precisament, l’actitud obstructionista de Ciutadans i de PP a la Mesa del Congrés. I ho vull denunciar amb contundència. Els grups parlamentaris de Ciutadans i del PP que tenen la majoria a la Mesa del Congrés dels Diputats han obstruït la tramitació del *real decreto* com a projecte de llei amb la tàctica dilatòria d’allargar el termini d’esmenes.

Finalment, a més –i això és definitiu–, la dissolució de les Corts ha fet evident que avançar en el nostre decret llei era l’opció assenyada. La tàctica dilatòria de Ciutadans i del PP formava part, hi insisteixo, i ho crec així, de la mateixa tàctica de desregulació i d’introducció de conceptes neoliberalers en la nostra economia. Ciutadanos i el PP, dos grups que ja han expressat públicament la seva opinió sobre el decret llei que avui portem a convalidar.

L’únic que voldríem subratllar és que hem trobat a faltar coherència en les seves proclames. Ells que sempre tenen ganes de fer valdre la garantia de la llei i de l’ordre del què es pot fer i del què no es pot fer. El que es pot fer i el que no es pot fer es resumeix en un concepte, en un sol concepte, que és que les VTCs no són taxis.

Aquest és un decret llei que tenia, que té caràcter d’urgència perquè la situació així ho requeria. També és transitori, hi insisteixo, també com va dir el president ahir mateix i rigorós, és clar, a l’espera d’aquesta llei integral que els dic que hem iniciat abordant..., abordant, per exemple, com seran els vehicles; la formació dels conductors; les llicències –aquest és un debat molt important–, si convé rescatar-ne algunes de taxi, si s’ha de controlar les de VTC que estiguin ocioses..., les sancions; els serveis; entre molts altres aspectes. La llei integral.

Tanmateix, permeti’m insistir també que crida poderosament l’atenció que un decret llei de sis planes –de sis planes–, pràcticament tres parts de les quals són la memòria preliminar, hagi generat tants rius de tinta i tanta expectació. Esperem que estiguin d’acord amb nosaltres que només fixant-nos amb l’informe del Consell de Garanties Estatutàries, el dictamen, estem parlant de setanta-tres planes. El nostre decret llei és de sis planes, president.

És una solució temporal i rigorosa per al caos que ha existit, pel buit normatiu que provoca que certes empreses actuïn fent el que volen. L’informe del Consell de Garanties Estatutàries –voldria referir-me a dos, a dos aspectes concrets d’aquest dictamen– fa una advertència sobre la responsabilitat patrimonial, la fa. El Consell de Garanties Estatutàries adverteix de la responsabilitat patrimonial, partint del supòsit que el decret llei retalla les possibilitats de negoci dels VTCs; ho fa partint d’aquest supòsit, i s’agafa a l’argument que el real decret llei de l’Estat en parla, però és que el real decret llei, efectivament, sí que les canvia, les condicions, perquè, de fet, els

impedeix actuar en trajectes urbans sense una autorització territorial addicional. El nostre decret llei –el nostre decret llei– no introdueix més canvis, sinó que introdueix mecanismes que donen garantia, que actuïn dins els límits que tenen –que actuïn dins els límits que tenen–, que tenen assignats. No és indemnitzable –no és indemnitzable– que algunes VTCs deixin de fer el que *no* podien fer –no és indemnitzable que algunes VTCs deixin de fer el que *no* podien fer. Aquest era un primer punt a què em volia referir.

I, de fet, el segon punt és l'únic que posa en dubte el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries –l'únic–, que és que es pugui fixar un temps de precontractació, i ho atribueix, en el seu literal, a una «eventual restricció de la llibertat d'empresa». L'informe previ del Gabinet Jurídic de la Generalitat, que aquest sí que és preceptiu i vinculant, el que serveix per portar a aprovació i poder portar aquí al Parlament a convalidació un decret llei, avala l'adequació i la proporcionalitat d'aquesta mesura; l'informe del Gabinet Jurídic, aquest sí que és preceptiu i vinculant, i indica, aquest informe del Gabinet Jurídic, que aquesta restricció ha de respondre a raons imperioses d'interès general que concorren en el present cas –hi concorren–, i sempre que no hi hagi un mitjà menys restrictiu o distorsionador de l'activitat econòmica, i, atenent a les limitacions materials de circulació i de captació de clients dels VTCs, l'establiment d'aquests temps d'espera no fa sinó materialitzar i objectivar el que es deriva en la pràctica de les limitacions legals existents, el que facilita igualment el control de l'activitat. Per tant, desenvolupa les capacitats del Govern de la Generalitat.

El Consell de Garanties Estatutàries, en el seu dictamen, sembla donar per suposat i opina que aquest interval de temps mínim de quinze minuts impedeix de forma efectiva la prestació del servei, apreciació de la qual discrepem, ja que es tracta d'un interval de temps que permet fer compatible el requisit de la precontractació amb la posada a disposició dels serveis a client en un termini no més raonable sinó necessari per garantir precisament el compliment del mateix concepte de precontractació –garantir el concepte de precontractació.

I, a més, quan fixes una condició uniforme a totes les empreses, no afectes la llibertat d'empresa; la fixes de manera uniforme amb aquest decret llei a totes les empreses; no afectes, hi insisteixo, la llibertat d'empresa. I, a tot Europa, cada país ha introduït elements que condicionen com poden operar els VTCs, justament perquè han de tenir un rol diferent del taxi. La proposta dels quinze minuts de precontractació no és original –no és original–, no ens l'hem inventat nosaltres com a Govern de la Generalitat. De fet, ja es va proposar a França –es va proposar a França. S'ha dit, i ho diu en el dictamen, que el Consell d'Estat d'aquest país, de França, la va tombar perquè constituïa un seriós obstacle al mercat, i no és cert –no és cert. La va tombar perquè va regular-se per decret quan s'havia d'abordar per llei..., senzillament per una qüestió formal. I nosaltres ho estem fent per llei, perquè un decret llei té rang de llei.

Ens ho hem mirat molt bé –ens ho hem mirat molt i molt bé. I, mirant-ho molt bé, ens hem adonat que el decret que introduïa els quinze minuts de temps de precontractació als VTCs francesos, el decret que introduïa aquests quinze minuts de temps a França, anava signat per la ministra de Comerç i Turisme, la senyora Sylvia Pinel, i pel ministre de l'Interior, Manuel Valls. (*Aplaudiments.*) És bona aquesta, eh? –És bona aquesta, eh? (*Rialles.*) El candidat estrella de Ciutadans, partit que ens dona lliçons amb el que hem de fer amb aquest tema (*aplaudiments*), el mateix senyor Manuel Valls, que també ens dona lliçons amb articles publicats a diaris d'abast nacional, quan va poder fer alguna cosa, va fer precisament el que està fent el Govern de la Generalitat, que no és garantia tampoc que vulguem fer-ho estrictament nosaltres; de fet, d'això i per això parlem de fer immediatament una llei integral. O no sabia el que feia quan signava la llei de França, o no sabia el que feia quan signava l'article de *La Vanguardia* (*rialles*), però, en tot cas, no deixa de ser una paradoxa. (*Aplaudiments.*) El seu candidat.

Amb això vull dir –amb això vull dir– i torno al rigor de la intervenció, si m’ho permeten, que vivim un conflicte que no és exclusiu de Catalunya; no ho és, no és exclusiu de Catalunya, sinó general a Europa, i que és propi d’una etapa de transició entre models. Aquest és el punt crucial, el punt crucial que no es pot perdre de vista en cap moment –en cap moment. Teníem un model consolidat de prestació de serveis de mobilitat i la irrupció de les tecnologies avançades l’altera profundament –l’altera profundament–, ho sabem. Sabem que en deu anys haurà experimentat canvis sensibles, i que en vint o trenta serà irreconeixible respecte a l’actual. I, entre la resistència màxima a aquests canvis per a protegir l’estatus actual d’uns i altres el màxim temps possible, o deixar que es produeixin espontàniament, i nous actors desplacin els actuals mitjançant una competència en condicions desiguals i favorables per a ells, perquè no han d’assumir les obligacions que tenen els actors tradicionals, entre una cosa i l’altra, entenem que la responsabilitat del Govern –la responsabilitat del Govern– que governa ha de combinar dos propòsits.

Primer, ordenar la transició cap al nou model, atenent tant a la voluntat de tenir un país capaç de donar resposta als reptes de la modernitat, com posant l’accent en la millor oferta de mobilitat a la ciutadania –la millor oferta de mobilitat a la ciutadania–, respectant els principis de sostenibilitat i assequibilitat.

I, segon, impulsar i col·laborar amb els sectors actuals perquè estiguin en condicions, amb els actors actuals, amb tots els actors actuals, d’oferir competitivament els seus serveis en un nou model de mobilitat. I això significa que, si no dissenyem i pilotem nosaltres, els governs, les noves regles del joc, i d’aquesta transició per arribar-hi, ens les dissenyaran i ens les imposaran, i això no pot ser. Ens convé a tots ser actius i no pas resistents davant d’aquests canvis inevitables.

Els demano, doncs, m’adreço a tots els diputats i diputades d’aquesta cambra, que convalidin el decret llei, que el convalidin amb la convicció que estem fent un pas necessari per ordenar el sector abans no es consolidin unes ofertes de servei que no estan emparades per la legislació de transports terrestres. I ens hem compromès, com a govern, a tramitar immediatament la llei integral de regulació del transport de viatgers en vehicles de turisme de menys de nou places, i, per tant, també els demano que no donem, a aquest decret llei, a aquesta convalidació, el pas de que sigui tramitat com a projecte de llei, perquè, altrament, estaríem molt limitats amb el que podem o no podem fer; decret llei convalidat, i, immediatament, treballar amb aquesta llei integral. M’he compromès a presentar memòria en el mes d’abril. I els convido a aportar idees i propostes al procés d’elaboració d’aquesta nova llei, aquesta nova llei marc de tots els serveis de mobilitat, mitjançant vehicle amb conductor, la presentarem aquest..., immediatament, aquesta memòria, no pas perquè vulguem trigar tant, sinó perquè els tràmits d’elaboració d’un projecte de llei comporten aquest període de temps. La volem tindre aprovada al més ràpidament possible, però saben que qualsevol projecte de llei té uns mesos de tramitació. I hi convido a tothom, el sector del taxi i a la patronal de les VTCs, a les que vull agrair, a unes i altres, que hagin vingut a seguir aquesta exposició que he fet com a conseller de Territori i Sostenibilitat i el debat també que tindran els grups parlamentaris.

Moltes gràcies a tots vostès.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. Ara, per posicionar-se, tenen la paraula els grups parlamentaris. I, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Marina Bravo; quan vulgui.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, miembros del Govern; saludo también a los representantes del sector que nos acompañan. Bien, *conseller*, yo insisto en la petición que ha hecho nuestro portavoz. El Consell de Garanties Estatutàries es la ins-

titución dentro de la Generalitat que vela porque las normas que dicta este Parlament o este Govern se adecuen al Estatuto de autonomía y a la Constitución española. Eso lo saben perfectamente, y yo le hago una pregunta muy sencilla: ¿Cree que es responsable someter a votación un decreto ley que no cuenta con el visto bueno del Consell de Garanties Estatutàries? ¿Cree que un decreto que, según esta institución, vulnera el derecho a la libertad de empresa, puede ser la solución a algún problema? ¿No ve la inseguridad jurídica en la que nos está metiendo? Porque nosotros sí que la vemos, y la vemos con preocupación. Por eso pedimos este dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, no para bloquear nada, como usted dijo en los medios. Y ahora que tenemos el dictamen, nos parece increíble que lo ignoren de esta manera, nos parece increíble, nos parece peligroso y nos parece muy irresponsable. Es una falta de respeto a los ciudadanos y es una falta de respeto a los recursos públicos, que, sin duda, se están poniendo en riesgo, pero es que, además de ser una barbaridad jurídica, que lo es, y dejando aparte este tema, lo que también nosotros pensamos, que lo que están haciendo con este decreto es un despropósito para la ciudadanía. Mire, para ser justos, lo cierto es que no estaríamos aquí si no fuera por la irresponsabilidad del Gobierno del señor Sánchez, que, guiado también por los cantos de sirena de los populistas, pues no tuvo ningún reparo en pasar la patata caliente a las comunidades autónomas, y de ahí salió el real decreto ley Ávalos-Mayoral, que menuda genialidad. En vez de ser una legislación valiente, fuerte o mirando al futuro, lo único que hizo fue convertir un problema en diecisiete problemas, escurrió el bulto y abrió la puerta a un montón de legislaciones diferentes. Y ahí entran ustedes, que son también los de ATLL, los de desoír todas las advertencias, y no han tardado en empeorar la situación. También arrastrados, por supuesto, por la señora Colau, como bien reconoció el señor Torra ayer.

Aunque ya debían sospechar que algo no iba bien cuando ustedes mismos pidieron en algún momento o casi suplicaron que esta regulación volviera al señor Ávalos.

Pero, miren, este es un tema muy serio, que afecta a muchas familias, además de a todos los usuarios. Afecta y ha afectado a todos los trabajadores que se están viendo afectados por los EREs de las VTCs, y afecta, sobre todo, a todas las familias de estos taxistas que ven con miedo como no se aborda este problema con seriedad. Y, como es un problema muy serio, yo quiero explicarle por qué mi grupo va a votar en contra de este decreto.

Miren, este decreto, no ha pensado en ningún momento en la ciudadanía; apenas la han nombrado, apenas han nombrado a los usuarios en su intervención. En lugar de resolver un conflicto, lo enquistado, lo deja allí enquistado, y además genera otros, que lo dice el propio dictamen. En lugar de potenciar el taxi, en lugar de hacerlo avanzar o hacerlo más competitivo, lo estanca, lo mete en una burbuja y lo deja allí apartado, y, en lugar de mirar al futuro, lo que hace es mirar al pasado, a las regulaciones antiguas; en lugar de ampliar nuestras opciones, las de toda la ciudadanía, nos deja sin la libertad de elegir.

Y, en este debate, nuestra posición es muy clara: los ciudadanos tienen que poder elegir entre cualquiera de las opciones; no hay buenos y no hay malos. Lo que tenemos que asegurar, eso sí, es que el marco de convivencia sea justo. Sin duda, que ahora mismo no lo es, que hemos escuchado, ya lo saben, todas las reivindicaciones, igual que ustedes, pero es que esta no es la solución. Las reivindicaciones son muy justas, pero tenemos que avanzar hacia un marco de cooperación, no hacia un marco de un conflicto mayor. O ¿les parece a ustedes que es avanzar que una ciudad como la del Mobile World Congress, en una ciudad como esta no se puedan utilizar plataformas de movilidad? ¿Les parece avanzar provocar EREs de cientos de trabajadores, en los que muchos de ellos eran mayores de cuarenta y cinco años y llevaban años sin trabajar? Y, sobre todo, ¿les parece avanzar que, en lugar de conseguir encajar las nuevas opciones, protegiendo todos los derechos de las que ya tenemos, no nos dejen elegir?

Señor *conseller*, están a tiempo de rectificar. Nosotros lo hemos intentado con nuestra intervención, pero todavía están a tiempo. Y tienen, además, muchos avisos que justificarían esa decisión. La Acco les ha advertido que este decreto perjudica a los usuarios, viola los principios básicos de la competencia; perjudica, en la ciudad del Mobile, a la innovación tecnológica, pero es que, si todo eso no les convence, lo que dice la Acco, pues tienen también el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Nosotros creemos que esto es motivo suficiente ya para retirarlo, y, por supuesto, votaremos en contra, porque cualquier otra cosa nos parece una irresponsabilidad.

Les hemos traído aquí el dictamen, seguro que ustedes lo han podido leer. Y, luego, si algún artículo se suspende o genera un conflicto mayor, pues no vayan a echarle las culpas a España, que ya les conocemos, les conocemos perfectamente. Y este dictamen es de una institución de esta Generalitat. En cualquier caso, hay un párrafo del dictamen que creo que, en ningún caso, deberían obviar. El dictamen es muy denso y a nosotros nos gustaría mencionarlo aquí, dice: «En cuanto a esta última consideración» –y habla precisamente del tiempo de precontratación–, «creemos que es importante llamar la atención de la Generalitat», eso pone en el dictamen, les apelan directamente: «llamar la atención de la Generalitat sobre la potencial reclamación económica a cargo de la hacienda pública que puede impulsar el sector empresarial y profesional afectado, como consecuencia de la aprobación del Decreto ley 4/2019.» No lo decimos nosotros, lo dice la institución de la Generalitat que vela por que las normas se adecúen a la Constitución y al Estatuto de autonomía. Ojo al aviso, que yo creo que no necesita más explicación.

Además, es que este decreto ley es un parche, es un parche muy peligroso que nos devuelve artificialmente al pasado y que no resuelve los problemas, no avanza hacia la seguridad de los trabajadores que hoy están en el sector. Es un decreto, pues, como digo, que nos devuelve al pasado, y yo me niego, me revelo contra esta estrechez de miras que no nos permite avanzar. Creo que podemos ser un poco más abiertos y un poco más ambiciosos.

Este decreto, ya he dicho que no beneficia a los usuarios, y tengo bastante claro que no se ha pensado en ellos; no beneficia tampoco a los trabajadores de la VTC, que deja en la calle, pero es que yo creo que no beneficia tampoco a los taxistas. Yo creo que de hecho, con las afirmaciones que hacía ayer el señor Torra, de que tuvieron que emitir este decreto para salvar el Mobile –que eso se dijo aquí–, los trabajadores de los taxistas se tienen que sentir un poco engañados, porque eso demuestra que no se ha regulado con seriedad, que no se ha regulado pensando realmente en resolver el problema. Se tienen que sentir engañados cuando vean que lo que se ha hecho es sacar una norma para ver si no se la lían en el Mobile; y eso es una vergüenza, porque el problema es muy serio.

Los populistas han impuesto una visión maniquea de este problema, una visión de buenos y malos y una visión de suma cero. En esa visión intentan que veamos el sector de la movilidad como si fuera una tarta fija, constante, a la que si llega un nuevo agente pues se lleva un trozo y queda menos tarta por repartir. Pero es que la movilidad no es un asunto de suma cero, porque el sector de la movilidad no es algo fijo. Caben muchos más participantes en el sector de la movilidad: caben los patinetes, cabe el coche compartido y desde luego cabe el taxi y cabe la VTC. Tiene que competir con unas normas justas, que ahora no lo son, que ahora generan mucho conflicto, sobre todo desde que ha crecido el número de licencias; antes tenían otra regulación. Tenemos que revisar toda esa regulación, pero tenemos que avanzar hacia soluciones que permitan que todos podamos trabajar, sobre todo porque eso permitirá que la ciudadanía tenga un mayor abanico para elegir, y eso mejorará nuestro progreso y nuestro bienestar.

El sector de la movilidad, como digo, es cambiante. Es cambiante y es muy flexible, se adapta. Las necesidades se adaptan, la demanda se adapta... Por ejemplo, cada vez hay más restricciones al vehículo privado, y tenemos que buscar otros mo-

dos de movernos. O eventos como el Mobile, que desde luego hace treinta años eran imposibles, y sin embargo tenemos ahora mismo, pues, el mismo número de taxis prácticamente que el que teníamos hace treinta años. Y el tiempo, incluso, tampoco ahora vale lo mismo.

En este sector tiene que existir además, nosotros lo creemos, un taxi potente y competitivo, porque es la garantía de nuestro servicio público. Pero no lo conseguiremos metiendo el taxi en una burbuja, que lo único que conseguirá es que el taxi esté aún menos preparado cuando llegue la siguiente disrupción tecnológica, que llegará. ¿O es que con este tipo de regulación pretenden decirnos que no vamos a poder disfrutar de las tecnologías que hay ahora, sino que no vamos a poder disfrutar tampoco de ninguna que llegue en el futuro?

Miren, para abordar este conflicto con seriedad, necesitamos una legislación que nosotros creemos que debe ser nacional, pero que en cualquier caso tiene que modernizar y tiene que mirar al futuro, tiene que garantizar una competencia realmente justa y tiene que dar libertad a los usuarios para que elijan entre todas las opciones disponibles. Pero ustedes no pueden garantizar ninguna de esas tres cosas, porque ni tienen un proyecto y una visión de futuro para Cataluña, ni tienen ningún interés en cumplir las normas...

El president

Diputada...

Marina Bravo Sobrino

...ni creen realmente en la libertad ni en la igualdad de ningún tipo.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, és el torn del diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Consellera, conseller, per raons professionals vaig haver d'anar a l'aeroport de Barcelona ara fa uns deu, onze dies, i dimarts a la tarda vaig visitar el Mobile. La sorpresa d'aquest diputat va ser que tant a l'aeroport de Barcelona com en el Mobile vaig poder veure vehicles VTC funcionant. També vaig veure taxis, evidentment. Després entraré en la casuística de per què probablement hi havien VTCs treballant al Mobile o hi han VTCs treballant a l'aeroport, igual que altres modalitats de transport.

Conseller Calvet, vostè sap que li convalidarem aquest decret que el Govern ha fet, però no té la novetat, eh?, de que l'hagin amenaçat amb indemnitzacions milionàries. La novetat la té el ministre Ávalos, que quan va aprovar el Reial decret 13/2018, el setembre de l'any passat, també el van amenaçar, al Govern d'Espanya, amb indemnitzacions milionàries del voltant de les que han circulat en els mitjans de comunicació respecte al decret que vostè, que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha fet, no?

És veritat que les noves tecnologies, que han entrat amb força, han modificat el panorama del transport públic de viatgers amb vehicles de turisme en el conjunt de l'Estat espanyol, també a Catalunya i, si em permet, arreu del món, no? Però jo crec que..., i entraré també en una part del meu argumentari per explicar per què donem suport a la convalidació d'aquest decret, en el sentit de que jo estic convençut, el meu grup parlamentari està convençut de que, com que estem parlant de transport públic, el que no pot ser és que una part de la mobilitat pública estigui regulada i una part de la mobilitat, doncs, aprofitant evidentment la disrupció que generen les noves tecnologies, es resisteixi, eh?, a tenir una regulació similar o amb característiques similars a la que té la resta del transport públic al nostre país.

Aquest no és un debat que hagi afectat exclusivament Catalunya o Espanya; aquest és un debat que s'està tenint arreu, eh? I probablement en altres ciutats les VTCs i sobretot algunes plataformes digitals..., perquè m'agradaria diferenciar el que és el negoci tradicional de VTCs del negoci que ha aparegut en funció..., que ha aparegut i que segurament està aquí per quedar-s'hi, eh?, i no seré jo qui ho discuteixi ni qui ho combati, però és cert que això ha canviat les regles del joc.

El que és clar és que el transport amb vehicles de transport amb conductor, a diferència del sector del taxi –i, en tot cas, em permeto saludar representants d'ambdós col·lectius que avui ens acompanyen en aquesta sessió parlamentària–, doncs té també una part del seu objecte en la precontractació, eh? I, mirin, el Consell de Garanties Estatutàries, que és veritat que ha elaborat un dictamen, eh?, jo crec que en la part central, en la part nuclear del decret, tal com ho veiem nosaltres, ha donat la raó al Govern de la Generalitat de Catalunya i ha donat la raó al Govern d'Espanya, que va transferir part d'aquesta regulació a les comunitats autònomes, en aquest cas al Govern de la Generalitat de Catalunya, també a les administracions locals, aplicant el principi de subsidiarietat. Perquè no és el mateix la regulació que es pugui fer en una ciutat o en un entorn metropolità, com és el de Barcelona, que la que es pugui fer en una altra ciutat o entorn metropolità d'altra part del país –no posaré el nom per no ferir cap tipus de susceptibilitats, eh? Però la part nuclear, jo crec que no ha estat posada en qüestió pel Consell de Garanties Estatutàries.

Aquí ens hem fixat en el tema dels quinze minuts o el tema de l'hora, eh?, però el meu grup parlamentari i aquest diputat consideren que aquests no són els aspectes centrals del que estem discutint en aquests moments. Quin és l'aspecte nuclear? L'aspecte nuclear és que, si s'ha d'efectuar una precontractació, eh?, en el que el Consell de Garanties Estatutàries li ha donat la raó a com ha articulat aquest tema el Govern està en la geolocalització... És a dir, aquí quan passa un taxi pel carrer, aixequés la mà..., bé, vas a la parada o aixequés la mà, i s'atura, eh? El tema de la geolocalització és una cosa similar. Per tant... I, per tant, no permet la precontractació, no ens enganyem, no ens fem trampes al solitari, eh? Per tant, en el moment en què el Consell de Garanties Estatutàries diu: «No, no, això que ha fet el Govern, de dir que els cotxes VTCs no poden anar geolocalitzats per la contractació i que, un cop acabat el seu servei, han de tornar a la base», a mi que m'ho expliqui algú, eh?, perquè no ho acabo d'entendre, el fet de que ens fixem en lo dels quinze minuts o lo de l'hora, perquè això ja no és així. El tema central de la regulació és aquest altre, des del nostre punt de vista.

Llavors, el que ha fet el Govern de la Generalitat és per al que l'ha habilitat el Real decreto 13/2018, a vostès i altres comunitats, eh?, o altres entitats locals, que fins ara tampoc ningú havia acabat d'articular ni utilitzar aquesta prerrogativa que hi havia. Doncs bé, el que fixa aquest *real decreto* és que es poden modificar les condicions d'exploració de les VTCs, incloent-hi aquestes condicions de la precontractació, de la sollicitud de servei, de la captació de clients, de recorreguts mínims i màxims, dels serveis, horaris, etcètera. Per tant, jo crec que el que s'ha fet és exactament aquesta qüestió.

I, a més a més, nosaltres som del parer que s'han aplicat també criteris que la Unió Europea, que la Comissió ha posat sobre la taula, eh?, i que són els que inspiren les polítiques de mobilitat urbana sostenible. I, per tant, s'estan aplicant les recomanacions també de la Unió Europea en aquest sentit, que el que van és en la línia de promoure polítiques de mobilitat integrada, eh? Perquè jo crec que les VTCs ja formen part del paquet de la mobilitat que els ciutadans i les ciutadanes tenim dret a utilitzar, com tenim dret a utilitzar el metro, o rodalies, o un taxi, o un bus. I, per tant, com que tenim dret a utilitzar tots aquests modes de transport, el que ha de fer l'Administració, que recomana la Unió Europea..., el que el Govern d'Espanya –l'actual, eh?, el de Pedro Sánchez– també creu –i me n'alegro, que coincidim en aquest cas amb el Govern de la Generalitat de Catalunya– és que totes aquestes polítiques s'han

d'integrar. I si s'han d'integrar s'han de *regular* –s'han de regular–, no sigui que ens acabi passant el que ja els ha passat a altres ciutats del món –a Califòrnia, a Nova York, a París, a Berlín, a Londres...–, que tenen o que han tingut els mateixos problemes que en aquests moments tenim, eh? Que per –i em permetran l'expressió– reben-tar el mercat s'ofereixen preus llaminers, atractius per a l'usuari; quan destrueixen l'adversari, apugen els preus, eh? I acaba passant el que la candidata a la presidència d'Estats Units, a les darreres eleccions presidencials, la senyora Hillary Clinton, va definir exactament, eh?, que entrem en l'economia de la «txapussa».

Per tant, com que nosaltres no volem entrar a l'economia de la «txapussa», com que creiem que hi ha mercat per a tots els modes de transport, i perquè el que volem és garantir també la qualitat del servei i, sobretot, els drets dels usuaris, creiem que cal regular tots els modes de transport públic.

Per tant, hi donarem suport, a la convalidació d'aquest decret, esperant que es tramiti al més aviat possible aquesta llei que ens ha de permetre un debat obert amb tot-hom, amb tots els sectors.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat senyor David Cid. Quan vulgui.

David Cid Colomer

Bé, jo crec que el debat que tenim avui no és un debat menor, jo crec que és una mostra dels debats que tindrem en els propers anys, perquè al voltant d'aquest debat també..., però especialment penso en el Grup de Ciutadans: el vol fer girar algú al voltant de si la tecnologia és bona o dolenta, no?, al voltant de si..., hi ha grups que estan a favor de lo nou i hi ha grups que estem a favor de lo vell, eh? I jo crec que es busca..., quan alguns grups com el nostre fem crítiques a grans conglomerats, a grans plataformes digitals, en aquest cas com Uber, Cabify, Glovo, Airbnb o Amazon..., d'estar en contra de l'avenç tecnològic o d'estar en contra de les noves tecnologies, dels avenços digitals o fins i tot de l'avenç en el camp de la robòtica.

I jo crec que el debat real, el debat que tenim avui, que comencem, sobre la regulació, no?, en aquest cas del transport de viatgers amb lloguer de vehicles amb conductor, és sobre el capitalisme salvatge *versus* la regulació dels mercats. Jo crec que aquest és el debat que tenim damunt de la taula i que tindrem els propers anys. I, al final, si no posem límit a aquests grans conglomerats, al que anem és a una societat basada en l'esclavisme digital, és a dir, amb menys drets i amb menys llibertats sota un suposat avenç de la tecnologia.

Miri, nosaltres som conscients que hi ha molta gent jove, especialment les noves generacions, que veuen amb bons ulls la possibilitat de, a través de les noves tecnologies, la utilització de plataformes com Uber i Cabify, i també ens adrecem a ells i els diem: «Mirin, escoltin, els grups que defensen, com Ciutadans i el PP, aquestes plataformes pel que aposten és per una “uberització” de la societat.» Sí, s'ha fet servir aquest terme; el que vol dir és augmentar la precarietat especialment d'aquestes generacions joves, perquè, en definitiva, al final, sense cap regulació, sense normes, sense límits, és el campí-qui-pugui. I, per tant, el campí-qui-pugui és el benefici d'uns pocs per davant dels drets de molts i de moltes. I això és el que estem discutint avui.

Perquè, per exemple, vostès diuen, no?, Ciutadans: «Uber marxa de Barcelona. Quin escàndol!» No; si és que Uber ja ha marxat de Catalunya, de Barcelona i d'Espanya. Jo els explicaré què és Uber. Uber és una plataforma digital que es queda el 25 per cent de cada servei. Vostè sap on es factura el 25 per cent de cada servei? A Holanda.

A vostès, els suposats patriotes que es posen la bandera d'Espanya i que a més a més van celebrant la bandera d'Espanya tot el dia, jo els faig una proposta: can-

viïn-se la bandera d'Espanya del canell o canviïn-se la bandera LGTBI que fan per tapar els seus actes de la vergonya amb Vox per la bandera holandesa, i a partir d'ara els podem parlar que vostès són els patriotes d'Holanda, perquè al final Uber paga, paga els impostos a Holanda. I això és el que estan defensant vostès. (*Aplaudiments.*) Per tant, al final, davant dels patriotes de bandera, nosaltres defensem els drets de la gent i defensem els drets, per exemple, de les catorze mil famílies que viuen a l'àrea metropolitana i que són i que treballen i viuen del taxi.

I podríem parlar de Glovo, que en aquest cas, no?, utilitza falsos autònoms, quan en realitat són treballadors directes. I podríem parlar d'Airbnb, que dispara, en aquest cas, també, utilitzant pisos sense llicència turística, els preus de l'habitatge a moltes ciutats europees, i especialment a Barcelona i a l'àrea metropolitana. O podríem parlar d'Amazon, que és una companyia que limita, en aquest cas, per exemple, la llibertat sindical i que paga salaris de misèria.

I d'això és del que estem parlant. I per això ens adrecem també especialment a la gent jove. Estem davant d'un combat entre un model de baixos salaris, precarietat, en aquest cas, no?, que afecta molta part de la societat, i que, amb sort, encara poden arribar a guanyar nou-cents euros, perquè uns pocs guanyin molt.

I aquest és el model de Ciutadans i aquest és el model del PP, i això és el que defensem quan estan defensant plataformes com Uber i Cabify: salaris de misèria, preus de lloguer, en aquest cas, altíssims, això sí, amb un mòbil 5G a la mà. Aquest és el seu model de societat. Això és el seu model de modernitat. I nosaltres per aquí ja els dic que no hi passarem. I no té res a veure amb estar en contra o estar a favor de la tecnologia, que evidentment nosaltres estem a favor també dels avanços tecnològics i que Barcelona sigui punta de llança en aquest cas, no només amb el Mobile, sinó de moltes *start-ups* que estan invertint en aquest cas també a Barcelona.

I, mirin, vostès parlen de que es limita la lliure competència. Els explicaré també què són, moltes vegades. Perquè vostès ens parlen dels VTC com si fossin autònoms individuals que tenen un negoci... Jo no dic que això no hi sigui, és evident que hi és, però estem parlant..., això també existeix, però estem parlant que entre el 40 o el 50 per cent de les llicències VTC estan en mans de grans companyies. Els diré alguns noms. Rosauro Varo, set-cents llicències de VTC, en mans de Vector Ronda; Ares Capital, sis-cents llicències de VTC; Auro, tres mil llicències de VTC; Move Cars, en té tres-cents i vol arribar a quatre mil. No estem parlant de gent, de famílies, que tenen un negoci i que són autònoms; estem parlant de grans companyies que utilitzen la tecnologia i en aquest cas utilitzen plataformes com Uber i Cabify per recentralitzar el servei i, per tant, en tot cas, per limitar la competència. I, en tot cas, estem parlant d'això.

I nosaltres, evidentment, i ho hem compartit també amb el conseller, estem a favor d'una nova llei integral de la mobilitat que a més a més permeti la modernització del sector del taxi. Però, escolti, és que ja hi han aplicacions també del taxi que permeten contractar el servei de taxi a través de plataformes tecnològiques. Si això ja existeix. I en tot el que sigui modernitzar el servei, millorar el servei, a nosaltres ens hi trobarà i ens hi posarem des del primer dia, en aquest cas, a treballar per la millora del sector del taxi que, evidentment, com reconeix el mateix Tribunal Suprem, és un sector que té una intensa reglamentació perquè, en aquest cas, és un servei d'interès general i per tant també pot tindre una especial protecció.

Nosaltres també volem fer en aquest cas una valoració sobre el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Mirin, deixin de dir..., d'agafar la part pel tot i, en tot cas, de dir mentides. És a dir, el Consell de Garanties Estatutàries no es carrega el decret llei que ha fet en aquest cas la Generalitat. Perquè el Consell de Garanties Estatutàries avala diferents coses del decret. Primer, en justifica la urgència i la necessitat, per tant, la capacitat de poder fer un decret llei i, en tot cas, de convalidar-lo sense que es tingui necessitat de desenvolupar una llei. Segon, reconeix el caràcter diferenciat de dos serveis, és a dir, del VTC i del taxi. Tercer, en

aquest cas, torna a situar el mateix element, és a dir, estem davant d'una modalitat de transport discrecional diferent, el VTC, del cas del servei del taxi. I, a més a més, també avala la capacitat que té en aquest cas, no?, la Generalitat de regular aquest servei i especialment també de traslladar una part d'aquestes competències a l'Àrea Metropolitana.

Com deia, també el que avala el Tribunal Suprem és que el taxi mereix, al ser un servei d'interès general, una protecció especial. A més a més, també, com deia, reconeix a la Generalitat la capacitat de que tant els ajuntaments com l'AMB tenen competències pròpies per poder, doncs, regular o aprofundir en aquest decret.

I, a més a més, el decret avala, com deia en aquest cas el senyor Terrades, que es prohibeixi la capacitat que tenen els VTC d'aparcar i circular per la via pública per captar clients –per tant, això també ho avala–; prohibeix la geolocalització dels VTC –això, per tant, també ho avala– i, a més a més, el que també permet decret és que la resta de limitacions que situa en aquest cas el decret són perfectament vàlides.

I, miri, el decret avala la precontractació..., ai, el decret avala la limitació de la precontractació. I això és el que està... El que limita el decret o el que considera el decret que no es pot fer, i nosaltres en discrepem, és que la modalitat de limitar la precontractació puguin ser els quinze minuts. Nosaltres en discrepem; hi han informes jurídics també de l'Àrea Metropolitana, redactats en aquest cas fins i tot per la Universitat Politècnica de Catalunya, que ho avalen. Perquè, miri, jo..., per mi és un oxímoron; és a dir, si no hi ha temps entre la precontractació i la contractació, quina diferència hi ha entre la contractació i la precontractació? No n'hi ha. I, a més a més, si no hi ha temps entre la precontractació i la contractació, com es pot garantir el dret de l'usuari a rebutjar un servei que ha contractat? Per tant, nosaltres creiem que és plenament..., malgrat el que digui el Consell de Garanties Estatutàries, creiem, amb informes jurídics, que és plenament constitucional en aquest cas el que ha fet, no?, la Generalitat, i nosaltres hi donarem suport i a més a més reclamem que no es tramiti com a projecte de llei.

I, a més, és que si vostès, com diuen, han llegit en aquest cas el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries..., és que, com deia el conseller, no ens estem inventant res, si és que ho diu el mateix dictamen. Miri, els posaré alguns exemples. París: els cotxes no poden estacionar ni circular a la via pública per captar tots els usuaris i, a més a més, no s'admet la localització dels vehicles. Berlín: també aplica limitacions, per tant..., per exemple, obliguen en aquest cas els serveis de VTC a retornar a la base després d'un servei, en aquest cas quan l'han prestat..., i no poder-se quedar a la via pública si no és que tenen un altre servei contractat. Roma: estableix també la necessitat de precontractar el servei, per tant... I fins i tot podríem parlar de Brussel·les, que exigeix un temps de precontractació de tres hores en el contracte dels VTC. Per tant, no estem fent res més que el que s'estigui fent a tota la Unió Europea.

I, miri, jo vull acabar també amb un reconeixement. El conseller sap que nosaltres moltes vegades discrepem; hem tingut jo diria també debats des del respecte però jo diria punyents. Sap, per exemple, que nosaltres no compartim, no?, la seva proposta de pressupostos, però també crec que és honest per part nostra reconèixer quan les coses es fan bé. Potser no vam començar de la millor manera, però hi ha hagut diàleg i voluntat de diàleg en aquest cas per part del Govern de la Generalitat; hem pogut discutir sobre el decret, hem pogut en aquest cas també incidir-hi, hem pogut, per tant, també debatre-ho i, per tant, arribar a acords. I jo en aquest cas sí que crec que és de justícia fer un reconeixement en aquest cas al senyor conseller de Territori i Sostenibilitat per la capacitat de dialogar i arribar a acords. I crec que també mereix la pena dir-ho. A vegades discrepem, a vegades també acordem.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Per avançar que el sentit del nostre vot serà a favor, i a més amb totes les nostres forces.

I volíem fer una petita referència. Abans es parlava de potencials demandes per danys i perjudicis, però també s'han anunciat querelles. I nosaltres a aquelles i aquelles que han anunciat querelles els diem que aprenguin a travar la *litis*, a presentar bé l'acció judicial, i que ampliiin aquella querella judicial que van anunciar contra tots els diputats i les diputades que avui convalidarem el decret. Esperem que ho facin (*aplaudiments*), esperem que ens portin davant de la justícia per defensar-nos, perquè alguns i algunes no tenim cap por quan hi ha repressió per davant, ni tan sols quan pretén ser repressió jurídica.

També, sobre el contingut material del decret, estem absolutament d'acord que hi hagi ampliació de l'afectació a vehicles fins a nou places; la modificació que fa referència a que serveis regulats han de necessitar prèviament una inscripció en els registres; la qüestió concreta de com es trasllada la competència, ordenació i intervenció administrativa del transport urbà de viatgers a ens locals, en aquest cas fins i tot supralocals, i el que significarà que sigui a través de l'Àrea Metropolitana de Barcelona en l'àrea metropolitana, i sobretot la centralitat del decret, que per una banda són els quinze minuts ja garantits de precontractació –diem que nosaltres haguéssim volgut sis hores; és la diferència que tenim–, però sobretot això acompanyat d'una altra qüestió, que és l'eliminació de la geolocalització i l'obligació de romandre en aparcaments i garatges fins a la següent precontractació; no és ben bé tornar a base, és romandre en aparcaments i garatges.

També fem referència a que estem d'acord amb la darrera modificació que incorpora l'article 5, que és la possibilitat de crear registre de vehicles a nivell local. Però pensem que no estem discutint únicament una qüestió d'una petita modificació normativa, sinó que estem davant d'una discussió realment que és una batalla de model. I és una batalla de model que no afecta únicament el sector del taxi i de les VTC, sinó que afecta el conjunt de la societat. En l'etapa actual de crisi del capitalisme, per desgràcia, malauradament, hi ha empreses que tenen una realitat de beneficis multimilionaris, tants beneficis multimilionaris que no tenen clar ni on invertir aquests beneficis multimilionaris, i en un moment de crisi com l'actual decideixen que hi ha dos sectors on anar a invertir aquests beneficis multimilionaris: per una banda, els serveis públics, lo poquet que encara es gestiona de manera directa, i, per una altra banda, allò que anomenem «els sectors regulats». I el taxi, per sort, ha estat un sector regulat.

I el que han fet els darrers mesos, per no dir els darrers anys, ha estat el manual clàssic d'intervenció i assalt a sectors regulats. Primer, aquests grups d'inversió que generen unes determinades empreses que comencen a actuar al marge de la legalitat, sabent perfectament que ho estan fent al marge de la legalitat, però amb la perspectiva de tensar el sector. Segon, aquests mateixos grups d'inversió que tenen també inversions als mitjans de comunicació i que els demanen i els imposen el discurs que han de llançar, aquell fals de que no hi ha competència i aquell d'anar a criminalitzar els treballadors i les treballadores que defensen el seu pa. Tercer, anar a dir-los als seus representants polítics el que han de fer, que els tenen aquí, els representants polítics dels sectors de les VTCs, els tenen aquí presents i són corretja de transmissió directa. I, quart, fer aparèixer els sospitosos i les sospitoses habituals, aquells que en una administració pública i expressió de l'Administració pública, com són els ens de competència, no vetllen per la competència quan són les grans empreses qui la rebenten sinó que l'únic que els preocupa realment és la desregularització de drets, la pèrdua de drets.

I la batalla central que tenim amb aquesta discussió. La batalla central que es dona i es donarà és, per una banda, si garantim un servei regulat de taxi, que significa que l'Administració sigui qui determini quants vehicles hi ha al carrer, que significa que hi hagi preus fixats d'una manera objectiva, que significa garanties laborals dignes i empreses que paguen impostos i autònoms al nostre país..., o que deixem entrar les VTCs al que no són, al sector del taxi, que significa evidentment que col·lapsarien el trànsit, que significa que primer abaixarien molt els preus per després anar a rebentar i posar preus màxims sense control, que significa que no garanteixen el servei universal, que significa manca de garanties laborals i que són empreses que no paguen tots els seus impostos al nostre país. Aquesta és la batalla central i la batalla essencial. Per sort, en altres sectors ho han aconseguit, però aquí, en el sector del taxi, no ho han aconseguit.

I si avui estem parlant en aquest Parlament de convalidació d'aquest decret no és pels diputats i les diputades, és per aquells senyors i aquelles senyores que hi ha allà, que són els taxistes que van decidir no plegar-se i utilitzar els millors mètodes del moviment obrer i del moviment sindical que hem tingut al llarg de la història per defensar els nostres drets: assemblees, vagues generals, vagues indefinides, i això que fa tanta por, que és que els treballadors i les treballadores i la ciutadania decideixi en urnes.

Moltes gràcies.

Sí al decret del taxi, i sí a continuar lluitant.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula el senyor Santi Rodríguez. Quan vulgui.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades i persones tant del sector del taxi com de les VTCs que ens acompanyen avui en aquest debat... Jo volia començar referint-me d'alguna manera a la paradoxa que suposa el fet de que estiguem en una etapa, en una llarga etapa de la revolució tecnològica que ens satisfà extraordinàriament a tots i que tenim, doncs, aquesta setmana amb el màxim exponent –ja s'ha citat per part d'altres persones–, amb el Mobile, on es presenten avenços tecnològics... Si m'ho permeten, jo citaré una altra fira que també comença avui i que em sembla també igual de rellevant, o més rellevant, tot i que tindrà menys espai mediàtic, com és l'Exporecerca Jove, que es fa també a l'Hospitalet, on els joves de secundària i de batxillerat presenten els seus projectes de recerca. I la paradoxa és: quin missatge llencem des de l'Administració, que estem apostant pel desenvolupament tecnològic, quan després, a l'hora d'incorporar els desenvolupaments tecnològics a la nostra vida quotidiana per millorar la qualitat de vida dels ciutadans, limitem l'aplicació de les novetats tecnològiques? Per tant, creiem que aquesta és una paradoxa que teníem la necessitat de posar en evidència.

Quin és el paper de l'Administració davant d'aquesta situació? Doble. Una, impulsar els avenços tecnològics, i, de fet, ho fem contínuament, ho fem en cada Ple. Després parlarem d'una moció per impulsar el coneixement, evidentment. Però tenim un altre paper, que és el d'arbitrar la incorporació de les tecnologies a la vida quotidiana. I aquest és el paper que, amb aquest decret que estem debatent avui la seva convalidació o no, estem debatent.

A mi, ja m'ho permetran, hi ha hagut ja qui ha citat Rajoy com a responsable, també s'ha citat Sánchez, però jo crec que s'han oblidat de l'autèntic responsable de que avui estiguem amb aquest debat i que hi hagin hagut els conflictes que hi han hagut: Zapatero, any 2009, supressió de la limitació d'un VTC per cada trenta taxis. I aquesta és la clau –aquesta és la clau. Perquè a partir d'aquella supressió..., que, per cert, allò havia de representar, aquell moment havia de representar l'oportuni-

tat per intentar buscar una transició ordenada d'un model cap a un altre, en el que la incorporació de les tecnologies fes possible la convivència entre aquests dos sectors..., es va perdre aquella oportunitat l'any 2009. I d'allà plora la criatura, i d'allà ve el desequilibri de llicències entre un sector i l'altre sector que tenim a dia d'avui.

Ara bé, estem davant d'un decret llei i d'un reial decret llei que per nosaltres són males solucions; més que males solucions, no són solucions, al contrari, compliquen més la convivència dels sectors.

Conseller, jo li nego la major. El sector de VTCs i el sector de taxis són complementaris, sí, però també competeixen. Fixi's, els taxis tenen l'exclusivitat de la captació de clients *in itinere* o en parades, que són exclusives dels taxis, res a dir. Però també poden fer precontractació. I les VTCs operen només amb precontractació. Per tant, aquí hi ha competència entre el taxi i les VTCs –sí, conseller, sí–, aquí hi ha competència entre el taxi i les VTCs. I és com si sortíssim a jugar un partit de futbol i a un dels equips li diem: «Però tu surts amb els jugadors amb les mans lligades.» Per què? El reial decret imposa condicions només a un sector, VTCs; el decret que vostè ens proposa avui aquí posa condicions només a un sector, que és el de les VTCs. Per tant, aquí és on peca tant el reial decret de l'Estat, del senyor Sánchez, com el decret que vostè ens porten a convalidació avui.

Però, a més a més, fixin-se en una altra cosa. Vostè ens diu: «Escoltin, lo de les responsabilitats patrimonials, que són amenaces, no sé què, no sé “quantos”...» Escolti'm, Agència Catalana de la Competència, el seu president és un destacat militant d'Esquerra Republicana, que a més vostè el deu conèixer perquè és de Sant Cugat, i ha sigut regidor de Sant Cugat –destacat militant d'Esquerra Republicana–; Consell de Garanties Estatutàries, la resolució l'acorden per unanimitat, i la majoria dels membres són designats pel Govern i pels grups parlamentaris que donen suport al Govern, però és que s'adopten per unanimitat. Per tant, home, escolti'm, no crec que hi hagi en aquest sentit un perjudici amb relació a aquest.

Nosaltres estem convençuts de que aquest decret perjudica el sector, (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) perjudica el sector de la mobilitat, perjudica els VTCs, no contribueix...

El president

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...a ordenar el sector...

El president

...se li ha acabat el temps.

Santi Rodríguez i Serra

...i, per tant –i acabo, president–, com que hi ha el dubte expressat pel Consell de Garanties Estatutàries amb relació a la constitucionalitat d'alguns d'aquests articles, nosaltres sí que apellem a l'article 158.4 del Reglament per demanar la tramitació d'aquest...

El president

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...decret com a projecte de llei.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. Consellers, persones del públic que ens acompanyen, del sector del taxi, del sector de les VTC... Per una qüestió d'ordre, deixi'm fer una puntualització respecte a alguna afirmació que ha fet el darrer intervingent, el senyor Rodríguez, afirmant, fent una afirmació sobre que un militant d'Esquerra Republicana és responsable d'un àmbit de la VTC. Això no és veritat, eh? I, en tot cas, m'agradaria saber..., i em preocupa que tingui unes certes dades, i a més a més si són incorrectes. Però en tot cas voldríem deixar clara aquesta puntualització.

Mes enllà, diguem-ne, d'aquest element previ, voldríem plantejar que aquest decret llei o la convalidació d'aquest decret llei és una oportunitat d'aquest Parlament per entrar, per començar un debat sobre un element que és important i que ens afectarà, com apuntava el conseller. No és un debat, diguem-ne, no és un pedaç com algú ha intentat fer veure, sinó que, en tot cas, es tracta d'una acció puntual amb una voluntat puntual, que en definitiva aquest és el mecanisme dels decrets lleis. Els decrets lleis no intenten afectar ni intenten regular sobre la totalitat d'un àmbit sinó en una qüestió concreta amb unes mesures concretes en un context on, com s'ha explicat clarament, a bastament per altres intervingents, especialment pel conseller, ha deixat la regulació de l'Estat..., deixa alguns forats que hem de complimentar, hem d'omplir per sobretot donar seguretat jurídica als diferents operadors que hi ha sobre la taula. I, per tant, des d'aquest punt de vista creiem que és important de fer aquest decret i convalidar-lo.

Tot i així, i com bé apuntava el conseller en la seva intervenció, creiem que aquest debat no es pot cenyir només a l'àmbit de la precontractació, sinó que entenem que cal abordar un debat ampli i social en molts àmbits. Entenem que el debat de la mobilitat, especialment en l'àmbit de la ciutat de Barcelona i el seu entorn metropolità, té diverses afectacions. Una, sobre la mateixa mobilitat, sobre el dret a la mobilitat de la ciutadania en aquest àmbit. També afecta, bàsicament, a la congestió del trànsit i també pel que signifiquen els drets mediambientals dels ciutadans que viuen en aquest espai territorial. I després també altres drets que a nosaltres ens preocupen i que s'han de fixar i s'han d'abordar, com són els drets laborals dels treballadors de tot el sector i també els models de gestió empresarial.

I, en definitiva, creiem que aquest és el debat que hem d'abordar. I l'hem d'abordar amb calma, sent-hi presents tots els sectors afectats, sent-hi presents totes les administracions afectades, especialment en l'àmbit de l'àrea metropolitana. I que, en tot cas, ha de permetre un debat serè, un debat sobre model de futur. Una mobilitat que canviarà en els propers anys, una mobilitat que no serà com la tenim ara, sinó que, segurament, en els propers anys –com hem vist que ja la irrupció de les noves tecnologies ja ha fet alguns canvis, ha posat alguns canvis en la mobilitat de la ciutadania–, operaran també altres canvis tecnològics que ens obligaran també a repensar aquest model.

I això és el que hem de fer, però sobretot, hi insisteixo, garantint aquests drets. Aquests drets que algú, i s'ha exposat també, algú en virtut o en post de la modernitat, eh?, alguns ens acusen de provincians, però en tot cas el que hi ha en joc també són els drets dels ciutadans. I si no els garantim des de l'Administració pública, aquests drets, després de ben segur, ai las!, plorarem de que aquests drets s'han deixat perdre i després haurem de fer accions per recuperar-los.

Creiem que l'informe del Consell de Garanties, tal com s'ha plantejat, tot i que és veritat que toca o en tot cas posa en qüestió la constitucionalitat d'alguns dels elements de la precontractació, creiem que en la seva gran part avala aquest decret. Jo..., per tant, diguem-ne, des del punt de vista ja de les competències del Govern de la Generalitat per tirar endavant aquest..., hi han suficients títols habilitants com per tirar endavant aquest decret llei; es justifica la urgència i, per tant, des d'aquest punt de vista entenem que el que fa en aquest sentit el Consell de Garanties Estatutàries és entrar en una única qüestió. En tot cas, també entenem que és competèn-

cia bàsicament d'aquesta cambra parlamentària decidir quins són els mecanismes que han de definir aquesta precontractació.

És evident, i s'ha dit ja en diverses ocasions, que la situació de la convivència de les VTCs i el sector del taxi ha sigut una convivència que ha anat mantenint-se al llarg del temps. Per tant, no sembla..., i potser per una part de la ciutadania pot ser que el debat s'esdevé ara i que hi hagi un conflicte, però en tot cas la convivència entre un sector i un altre ha existit. És evident que en el moment que es trenca l'equilibri, en el moment que es trenca l'equilibri de l'1/30 és quan entrem en una jungla, és quan entrem en un element i és..., com bé apuntava el conseller, és quan algú intenta fer algunes de les funcions que no li corresponen. És aquí on hem de plantejar..., i és on es trenquen les normes del joc.

I aquest és l'element que hem de debatre en aquest futur model de la mobilitat. És evident que la situació canvia; és possible que també hagin de canviar les normes del joc i hagin de canviar per tothom. Necessitem una adaptació de tot el sector a les noves normes de joc, però que tothom ho faci amb les mateixes condicions d'igualtat. I aquest és l'element que haurem de debatre, i aquest és el nucli fonamental que haurem de debatre en els propers mesos; aquest element de debat sobre la situació de la mobilitat.

Creiem que, hi insisteixo, aquest element de convivència ha existit. Hem de procurar que segueixi existint, però, en tot cas, hem d'evitar de totes totes la competència deslleial que pugui haver-hi i hem de..., i sobretot el que hi ha és un dret de la ciutadania –un dret–: garantir el dret de la ciutadania a la mobilitat.

Aquests nous models de negoci vinculats a la innovació tecnològica, que alguns entenen com a economia col·laborativa, que alguns volen fer veure que és economia col·laborativa, en definitiva, no són així. És una tipologia moltes vegades de negoci que darrere, diguem-ne, de les operadores tecnològiques, s'installen en d'altres llocs. Generen unes capes d'opacitat on els drets dels ciutadans, on els drets del consumidor són avortats; on els drets, diguem-ne, de la ciutadania..., i sobretot la precarització social està a l'ordre del dia. Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla imprescindible que l'Administració reguli de totes totes aquest àmbit.

És evident que hem d'estar a favor de les noves tecnologies, i han vingut i s'hi quedaran. Però que, en tot cas, això no vagi en detriment d'aquests drets que tenim com a ciutadans. Creiem que és del tot necessari evitar els oligopolis, que no ens passi, com en d'altres llocs, que ja, en aquests moments..., creiem que ja estan, diguem-ne, que s'ha vist que l'experiència de deixar aquesta desregulació del mercat, aquesta situació on només l'oferta ha tingut capacitat d'entrar al mercat, ha acabat trencant els sectors tradicionals, ha acabat trencant la capacitat de tots els ciutadans de poder gaudir d'uns serveis en condicions. Creiem..., eh?, insistim en què l'entrada en el mercat de multitud de llicències de VTC, en aquest cas, i les novetats tecnològiques han trencat aquest equilibri, que era del tot necessari. Creiem que hem de poder retornar a aquest element.

També –i ho tenim molt clar– que, en tot cas, hi ha un element d'aquesta equació de l'avaluació del debat de futur que és tot el tema de les llicències actuals i tot el traspàs de les llicències. Hem d'anar a un altre model d'adjudicació de llicències. Creiem que hem d'anar a un model on l'Administració sigui la titular única d'aquestes llicències i que, en tot cas, puguin ser recuperades per la mateixa Administració sense possibilitat de traspàs, i que sigui aquesta qui reguli a través de l'adjudicació, a través d'uns contractes públics per a aquelles persones que compleixin uns condicionants.

I ens sembla que aquest és el model. Un model clar, un model transparent i que, en tot cas, tothom hi tingui accés a partir d'accedir amb les noves..., en igualtat de condicions. Creiem que això trenca també amb aquell element, hi insistim, el problema no es tracta entre el taxi i els VTC; algú ha volgut enfrontar el taxi i les VTC. No és aquest el discurs, no és aquest el problema. El problema són les plataformes

tecnològiques que acumulen centenars i centenars de llicències, que són les que dificulten també, les que no garanteixen els drets laborals, en molts casos, d'alguns dels ciutadans i d'alguns dels treballadors, i els que acumulen la quantitat, diguem-ne, de llicències que trenca, de totes totes, la proporcionalitat que ha d'haver-hi.

Creiem també, i és evident, que també el sector del taxi ha d'entrar en un element de modernització, s'ha de fer un acompanyament en aquest element de modernització del taxi, que permeti que tothom entri en les mateixes condicions. Hem d'operar, entre tots hem de veure quins són aquells canvis que ens han de portar a mantenir aquesta capacitat i aquesta igualtat entre tots.

Entenem que aquestes dues modalitats suficientment diferenciades pels seus atributs, però dotades d'un marc jurídic homogeni, hem de contemplar quines són les seves diferències, hem de contemplar quins són els elements que els assemblen, però que, en tot cas, el que sí que hem de fer és regular-ho en igualtat de condicions.

Des d'Esquerra oferim aquest diàleg per garantir una mobilitat més sostenible, que es garanteixin els drets dels ciutadans i els drets dels treballadors d'ambdós sectors i una qualitat de servei.

I, deixin-me, finalment, fer una intervenció, alguns es preocupen molt del dret d'opció, es diuen que les VTC i el taxi el que cal garantir és el dret d'opció dels ciutadans. Jo els dic que tant de bo defensessin en altres àmbits aquest dret d'opció dels ciutadans i que, així, haurien d'evitar tenir gent a la presó per haver donat el dret d'opció a la ciutadania.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Finalment, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé, bon dia, president. Senyores i senyors diputats, bon dia representants dels sectors del taxi i dels VTC. Honorable conseller de Territori, Damià Calvet, veurà que ve a tomb, que no és cap frivolitat de debò, però, si no li fa res, començaré parlant de futbol. I no, no vull parlar de futbol només perquè, ahir, després de golejar al Bernabéu, en Gerard Piqué gestionés molt bé el valor de l'opinió d'algú que té una enorme responsabilitat social, amb la valentia i la intel·ligència habitual, suposo que ja ho saben, Piqué, ahir, va clavar un immens llaç groc a la consciència de l'opinió pública. Piqué, després d'un 0 a 3 al camp del Madrid, va demanar parlar menys de la justícia del VAR, de la tecnologia aplicada a l'arbitratge i al futbol, i més parlar de la injustícia que pateixen els presos polítics.

Gràcies, doncs, per col·locar aquest llaç groc, aquest enorme llaç groc de sentit comú en forma de reflexió assenyada i oportuna.

Però, si li he dit que volia començar parlant de futbol, és pel 0 a 3, eh? Un 0 a 3 és inspirador i, en el meu cas, activador de la memòria, tinc aquesta flaca, la memòria.

Al setembre del 1984, Felipe i Pujol tenien majories absolutes, el 84 –i, ara, veuran perquè parlo de futbol–, el Barça de Venables i de Schuster va anar al Bernabéu a la primera jornada del campionat de lliga i va sorprendre a tothom amb un 0 a 3. El diputat Riera se'n recorda, perquè té la meva edat, no hi ha imatges d'aquell partit, perquè eren uns altres temps i hi havia la guerra de les televisions i del futbol.

Aleshores, el taxi majoritari de Barcelona devia ser el Seat 131, Supermirafiori, i encara devien circular –sí, sí, el Supermirafiori, que feia un fum–, això sí, uns quants Seat 1500, que són els taxi taxi.

Més tard, el 19 de novembre del 2005, als diaris ho trobaran amb la data 20-N, el 2005, el Barça de Ronaldinho i d'Eto'o va fer emmudir el Bernabéu una altra vegada

amb un altre 0 a 3. A Barcelona, aleshores, el 2005, els taxis continuaven sent cotxes dièsel: Peugeot, Seat, Skoda, preparats per fer molts quilòmetres.

I, ahir, febrer del 2019, partit de Copa i amb Messi i Suárez, patapam, un altre 0 a 3. Trenta-cinc anys després del 0 a 3 de Schuster, un altre 0 a 3, ara, amb les televisions a l'estadi, amb desenes de milers de telèfons mòbils a les graderies per prendre'n imatges i el Seat 131 és una relíquia i, avui, els taxis més venuts diria que són els Toyota, o de la casa Toyota, híbrids.

Tot aquest relat ens porta al punt de partida (*remor de veus*), sí, l'entorn del futbol ha canviat, però es manté intacte l'emoció d'una golejada. En el món urbà han canviat els taxis, gasten menys, són més nets i, en canvi, la nostra legislació ha canviat poc, mentre que l'essència continua sent la mobilitat i el transport de persones. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

Eduard Pujol i Bonell

Quina contradicció! La nostra legislació tradicionalment ha canviat poc en un món que és canviant i, en canvi, ens envolta un marc normatiu molt dinàmic, amb una directiva de serveis comunitaris que ens ha obligat a replantejar moltes realitats.

I què ha passat? Doncs, que el Govern de Catalunya ha assumit el repte i l'ha assumit ara. És per això que, des de Junts per Catalunya, felicitem el conseller i el seu equip per governar i, sobretot, per fer un esforç de pedagogia i d'explicar-se.

El Govern espanyol ha centrifugat, cedit a un problema que ha activat la lògica dels temps canviants.

L'Ajuntament de Barcelona, amb els Comuns, ha fet com sempre... Senyor Cid, ha estat brillant en la seva intervenció, però deixi'm dir que l'Ajuntament de Barcelona ha fet com sempre, un clàssic, de qui no es mulla ni a sota l'aigua; no he dit el nom i tothom sap de qui parlo, que és simptomàtic, i en canvi, el Govern del país ha actuat.

Vostès, el departament, el Govern, vostès han estat valents, intervenint en un conflicte que és nou. Un conflicte que no és exclusiu de Catalunya, perquè, en tot cas, és exclusiu dels temps, d'aquesta dècada i és exclusiu del món globalitzat i tecnològicament creatiu i canviant, del qual també som partidaris.

França! Oh, França! Oh, França i el seu ministre *monsieur* Valls, abans han quedat tocats. Doncs, bé, França, amb el ministre Valls, i Itàlia, i Alemanya, i Bèlgica i Portugal, també han hagut d'actuar. No era fàcil i vostès ho han fet bé, com ho han fet bé els governs de tots els països que li he comentat, perquè no hi pot haver una recepta única, no hi ha una recepta única. En entorns propers, s'han proposat solucions molt diferents, perquè no és només el problema del taxi i dels VTC, estem discutint també sobre un problema que també és cultural. Sí, hi ha un pòsit cultural de com vivim i això fa que la solució bona a cada lloc no sigui una solució exportable al 100 per cent, sense passar el filtre de la cultura de ciutat o de país. Els països som –són– realitats canviants i als governs i als parlaments ens toca d'adaptar-nos a aquests canvis.

Es tracta d'ordenar un conflicte que, hi insisteixo, ni és nou ni és exclusivament d'aquí, perquè, senzillament, és un conflicte dels temps. I és cert, estem davant d'una qüestió complexa. Per tant, gràcies pel coratge i per emprendre la qüestió.

Es tracta de fer casar el servei públic regulat a través d'unes llicències, l'interès general i els nous hàbits, les noves formes de vida als canvis que ens proposa també la tecnologia. De fet, és evident, és evident que en els propers deu anys al model clàssic del taxi li arribaran més canvis, alguns dels quals avui encara no podem ni tant sols imaginar. Aquesta és la dificultat. Hem de legislar amb la certesa que hi haurà canvis i amb la incertesa que no sabem com seran aquests canvis.

El Govern, al nostre entendre, des de Junts per Catalunya, ha trobat una posició lògica, sensata i realista, a mig camí de la resistència al canvi i de l'altre extrem, que és que aquests canvis arribin sense cap mena de control. Acabo.

Ahir, Ciutadans obria el debat d'aquest punt en la sessió de control al president Torra. A Ciutadans és evident que no li agrada el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Se l'han llegit bé? Se l'han llegit bé? Primer, el dictamen és consultiu, ni preceptiu ni vinculant; no facin, per tant, conflicte on no hi ha conflicte.

Dos. El propòsit habilitant del decret llei és inqüestionable, es dona, la urgència queda acreditada.

Tres. Tinc la sensació que sempre busquen el conflicte amb el Constitucional, és com el manà, el conflicte amb el Constitucional és el manà. Però aquesta vegada no va d'això, no va de límits competencials. No és Espanya contra Catalunya, no. Aquesta vegada és un litigi especial que, al final, se centra en un concepte genèric marcadament ideològic, com la llibertat d'empresa, que vol dir que és un concepte molt ampli de lliure apreciació, és un terme informador que necessita ponderació.

Quart. Té la seva conyeta, té la seva conyeta que, a França, la solució a aquest conflicte porti la signatura del ministre de l'Interior, el *monsieur* Valls, i, a Catalunya, vostès diguin just el contrari; té la seva conyeta, a veure com ens ho explicaran. Jo no sé si vostès ho sabien o el conseller els ha deixat anar una bomba que els ha esclatat. Jo no sé si ho sabien o no ho sabien, però ara tenen un problema més de coherència.

I cinquè. Per què Ciutadans no defensa el taxi, el taxista que a aquesta hora circula per Barcelona? Per què? Per què l'han volgut deixar venut davant d'unes grans empreses d'una voracitat exagerada? Per què? Hi ha alguna raó personal? Hi ha alguna raó personal? Si no hi és, si no hi ha aquesta raó personal, de debò que me'ls creuré. (*Veus de fons.*) Si no hi és, de debò que ens els creurem. Però, si hi és, expliquin-ho perquè costa d'entendre com la gent de Ciutadans ha donat l'esquena a la gent del taxi. I, donant l'esquena a la gent del taxi, tampoc fan cap favor a les VTC, cap favor.

Per tant, acabo situant la posició de vot de Junts per Catalunya. Des de Junts per Catalunya votarem a favor d'aquest decret, perquè és un bon punt mitjà i és un bon punt d'arrencada. És una bona solució en temps de canvi i el canvi no ens ha d'espantar mai.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat.
Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

(*Santi Rodríguez i Serra intervé sense fer ús del micròfon.*)

El president

Trenta segons.
No toqui el micro que ja... En principi...

Santi Rodríguez i Serra

Ara. Per contradiccions del senyor Sanglas, que m'ha atribuït unes paraules amb relació que si un militant d'Esquerra Republicana tenia alguna cosa a veure amb empreses de VTC. No, no he dit pas això. He dit que és un militant d'Esquerra Republicana el que, presidint l'Autoritat Catalana de la Competència, ha fet, precisament, un informe... n'ha fet molts, l'Autoritat Catalana de la Competència, no?, però ha fet un informe específic sobre el decret llei que portem a la convalidació, recomanant la no convalidació d'aquest decret llei.

El president

Gràcies.

Sí, senyor Sanglas. El mateix que el senyor Rodríguez.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Contradiccions amb el senyor Rodríguez. En tot cas, també per aclarir que el fet, diguem-ne, de la militància o no militància del president no implica el posicionament d'aquest partit polític ni d'aquest grup parlamentari. En tot cas, diguem-ne, que no se'n pugui desprendre aquesta situació i el posicionament del nostre grup parlamentari ha quedat ben clar en aquesta tribuna.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Senyor Cid, per què em demana la paraula?

David Cid Colomer

Contradiccions amb el senyor Eduard Pujol.

El president

Digui.

David Cid Colomer

Jo entenc la política d'una determinada manera, que és quan s'acorda, s'acorda i, quan es discrepa, es discrepa. I nosaltres, avui, en tot cas, hem acordat. Però si vol valorar vostè, en aquest cas, el paper que ha tingut la presidenta de l'Àrea Metropolitana i alcaldessa de Barcelona, jo li proposo una cosa, pregunti als taxistes si la senyora Colau s'ha mullat o no s'ha mullat, en aquest cas, en defensa del sector del taxi i jo crec que li respondran amb un sí enorme.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputats. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament... Sí. Senyora Bravo, per què em demana la paraula?

Marina Bravo Sobrino

Por alusiones, en primer lugar.

El president

Digui.

Marina Bravo Sobrino

Sí. Pues, queríamos pedirle al señor Eduard Pujol a ver si tiene la valentía de verbalizar lo que acaba de insinuar aquí delante, porque, si lo que está haciendo es haberse tragado un bulo y lo está pretendiendo difundir, pues, eso puede tener consecuencias, desde luego, legales. Le damos una oportunidad de rectificar y de dejar de escampar bulos, porque, si no, acabará en los juzgados.

El president

Gràcies, diputada. En tot cas... Si em demanen la paraula, jo els l'atorgaré, si ho crec pertinent.

Digui'm, senyor Pujol. Entenc que per contradiccions o per l'allusió de la senyora Bravo. Endavant, endavant, endavant.

Eduard Pujol i Bonell

No, no, per aclarir aquest punt. Em sembla que, al Parlament, s'hi ve a parlar, a raonar, també a preguntar i és exactament el que he fet.

(Remor de veus.)

El president

Si us plau, silenci.

Eduard Pujol i Bonell

És exactament el que he fet, preguntar si hi havia, al darrere de la decisió de Ciutadans, una qüestió personal, exactament això. He fet això, senyora Arrimadas, no em faci dir una cosa que no he dit. *(Forta remor de veus.)*

El president

Senyora Arrimadas, silenci. Ara, té la paraula el senyor Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

He dit el que he dit. (Remor de veus.)

Moltes gràcies.

El president

Silenci, si us plau. D'acord amb l'article 158.3, com deia, al Reglament s'entén –i ara votarem en aquest sentit– que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret, i els vots negatius... Digui'm, senyora Bravo. Per què em demana la paraula, ara? *(Remor de veus.)*

Si us plau, senyora Arrimadas, si us plau.

Marina Bravo Sobrino

Es para pedir que se lea, antes de la votación, pues un pequeño párrafo del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Serían las cuatro primeras líneas –es un párrafo muy corto– del párrafo central –perdón– de la página 54.

El president

Desconec si el tenim aquí. Jo no tinc el dictamen, no sé si...

Marina Bravo Sobrino

Sí, crec que l'hi havien fet arribar; si no...

(Pausa.)

El president

Senyor Aragonès, per què em demana la paraula?

Vidal Aragonés Chicharro

Per una qüestió d'ordre, senyor president. El que votarem i el que es podria llegir ha de ser part del contingut del que votarem, no d'altres continguts. I, per tant, si obrim en aquest moment discussió sobre d'altres continguts que es portin a votació, evidentment..., o que no es porten a votació, a partir d'ara nosaltres també demanarem que cada vegada que votem un contingut anem a aquells arguments que entenem que defensen els nostres posicionaments. Això és trencar el funcionament del Parlament.

(Aplaudiments.)

El president

Sí, senyora Bravo, digui'm exactament en base a quin article ho demana.

Marina Bravo Sobrino

L'article 88.2.

El president

La senyora Bravo té raó, acollint-se al 88.2. Per tant... *(Aplaudiments.)* No cal, que aplaudeixin, si us plau –no cal que aplaudeixin.

El que diu aquest article, efectivament, és que es pot demanar i és potestat del president decidir que es llegeixi o no. Jo decideixo, efectivament, que es llegeixi aquest punt. *(David Cid Colomer demana per parlar.)* Senyor Cid, digui'm.

David Cid Colomer

Jo demano que es llegeixi l'article 1 de les conclusions de la pàgina 72, del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que diu que avala la urgència del decret.

El president

D'acord. Pel mateix criteri i amb la mateixa coherència també ho llegirem. (*Remor de veus.*) Però, en tot cas, si us plau, senyor Cid, ens faci arribar el document. (*Veus de fons.*) Molt bé. Per tant, farem lectura d'aquests dos fragments del dictamen del Consell de Garanties i votarem.

Senyor Gómez del Moral, per què em demana la paraula?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

No, president, em sap greu, però jo els he de manifestar que no estic conforme amb aquest criteri, perquè s'han de llegir coses que es sotmetin a votació, comparant el criteri del senyor Aragonés, com s'ha seguit sempre en aquesta cambra.

El president

El que diu el Reglament és «que il·lustrin la votació no forçosament apartats del document que es votarà». Per tant, llegirem els dos punts. Senyor Vidal Aragonés, per què em demana la paraula? I tancarem aquí el debat.

Vidal Aragonés Chicharro

Una qüestió d'ordre. I fins i tot amb el criteri de presidència, que vostè ha de ser qui possibiliti aquesta votació, no considerem que això il·lustri la votació; al contrari, genera confusió amb relació al que estem votant. Per tant, decideixi el president. Això no il·lustra la votació. I, per tant, no ho hauríem de llegir perquè no il·lustra la votació.

El president

Molt bé. Hi insisteixo: decideix el president. S'ha demanat pels grups, es podria denegar, òbviament, però hem decidit que es puguin llegir els dos apartats que s'han sol·licitat. I ho farem justament ara, abans de passar a la votació.

Per tant, demano al secretari Pérez que llegeixi els dos fragments, i, si us plau, diferenciï exactament cada un dels fragments que està llegint.

El secretari segon

D'acord amb el que ens ha demanat el Grup Parlamentari de Ciutadans, a la pàgina 54 de la Resolució del Consell de Garanties Estatutàries, hi diu literalment: «I quant a aquesta darrera consideració, creiem que és important cridar l'atenció de la Generalitat sobre la potencial reclamació econòmica a càrrec de la hisenda pública que pot impulsar el sector empresarial i professional afectat, com a conseqüència de l'aprovació del Decret Llei 4/2019.»

I quant a la sol·licitud que feia el diputat David Cid, era la conclusió primera del Consell de Garanties Estatutàries: «El Decret Llei 4/2019, de 29 de gener, de mesures urgents en matèria de transport de viatgers mitjançant el lloguer de vehicles amb conductor, no vulnera l'article 64.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya quant al pressupòsit habilitant ni els articles 86.1 de la Constitució espanyola, ni el 64.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya pel que fa als límits materials exigits per l'instrument normatiu del decret llei que es va adoptar per unanimitat.»

El president

Molt bé. Estem cridant a votació. (Pausa.)

Comencem la votació. Torno a recordar que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei, i els vots en contra, negatius, són favorables a la derogació.

Comença la votació.

El decret llei ha estat validat per 87 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

Digui'm, senyor Carrizosa. Per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Por una cuestión de cumplimiento de Reglamento, de observancia del Reglamento. Acaban de votar personas que ya se había iniciado la votación cuando han llegado. Yo pido que respetemos las normas reglamentarias y que no se contabilicen los votos efectuados cuando ya se había iniciado el período de votación y han entrado en el hemiciclo.

El president

Té raó en que s'ha de ser a l'hemicicle quan s'ha de votar, però hem tingut un criteri lax en tota aquesta legislatura en això, que ha afectat a tots els grups. Per tant, ara també. *(Gerard Gómez del Moral i Fuster demana per parlar.)*

Digui'm, senyor Gómez del Moral. I, en tot cas, això serà matèria de discussió a la Junta de Portaveus, si així ho creuen convenient. Digui'm, senyor Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

President, per la mateixa qüestió que demanava el portaveu del Grup de Ciutadans. L'article 93 diu que un cop..., les votacions no es poden interrompre per cap raó ni pot entrar cap diputat a la sala de sessions quan estan en votació. Però és que els diputats eren dins. Per tant, han hagut de córrer; eren dins de la sala quan ha començat la votació i, per tant, han votat, com l'article 93 del Reglament marca. No és pot interrompre, i és quan hi ha més d'una votació, per exemple en propostes de resolució, que, com que és un acte únic, les votacions, per molt que hi hagi votacions separades, no es pot votar en una segona o en una tercera votació. Però clar que es pot participar si estàs dintre del Saló de Sessions, com marca el Reglament.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. En tot cas, torno a proclamar els resultats.

La votació sobre la validació del Decret Llei 4/2019, del 29 de gener, de mesures urgents en matèria de transport de viatgers, mitjançant el lloguer de vehicles amb conductor, ha estat validat per 87 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia... (Aplaudiments.)

Demano, si us plau, al públic que s'abstingui de cap manifestació. Digui'm, senyor Rodríguez. Per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, senyor president, perquè d'acord amb l'article 158 del Reglament, s'ha de procedir a la petició de si es vol tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. I nosaltres específicament ho vam demanar.

El president

Té raó, té raó. Disculpi, disculpi, m'havia passat.

En tot cas, atès que un grup ha demanat que es tramiti com a llei, com a projecte de llei, aquest decret, passem ara a la votació, efectivament, tal com diu el senyor Rodríguez i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament.

Per tant, passarem a la votació. I recordarem que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei, i els vots negatius són en sentit contrari.

Per tant, passem a la votació.

Comença la votació. *(Aplaudiments.)*

Esperin-se, en tot cas, que en proclamem els resultats.

La tramitació com a projecte de llei del Decret 4/2019 ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques del coneixement

302-00062/12

I ara sí, passem al següent punt de l'ordre del dia, que són les mocions, i en aquest cas la primera és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques del coneixement; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui. *(Pausa llarga. Remor de veus.)*

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes... *(Remor de veus.)*

El president

Un moment, diputada, un moment. Els demano que si han de parlar surtin de l'hemicicle i que, per tant, així respectin el torn de paraula de la senyora Romero. Quan vulgui. Ara sí, diputada.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. bon dia, diputats i diputades, consellers i conselleres. Bé, la nostra intervenció en aquests moments és per presentar la moció que varem fer sobre la interpellació en temes de polítiques de coneixement. Era difícil trobar-li un títol, perquè volíem bàsicament tractar dos temes, que és la situació que viuen els joves quan estudien fora de la seva ciutat d'origen; a Catalunya n'hi ha quinze mil. Això no vol dir que les nostres propostes avui vagin adreçades a aquests quinze mil, perquè molts d'ells tornen a casa, diguéssim, al vespre a dormir, fan la seva vida a la ciutat d'origen, però sí per a molts d'aquells que han de marxar de la seva ciutat a viure tota la setmana fora o perquè fan una titulació que al seu entorn, doncs, no existeix, o perquè la nota els ha obligat a marxar lluny de la seva ciutat.

I ens semblava que era un tema important. El Consell d'Estudiants de Catalunya ens ho havia demanat també, que aquest era un dels temes que s'havia potser treballat poc i que calia reforçar. I, per tant, nosaltres hem volgut fer aquesta moció, en la que hi ha una part que s'adreça a programes que han d'intentar garantir els drets, o que reforcem el garantiment dels drets socials i sanitaris dels estudiants allà on van quan canvien de ciutat. Però també hem volgut reforçar els programes de beques, específicament per a aquests tres temes, que són importants que nosaltres recordem, com és la manutenció, l'allotjament o el transport d'aquestes persones.

Penseu que la despesa mitjana que fa un estudiant que ha de marxar de la seva ciutat, més enllà de les taxes universitàries, és a l'entorn dels cinc-cents euros al mes. O sigui, són molts recursos. I moltes vegades no totes les famílies poden sufragar aquestes despeses. I, per tant, demanàvem un programa, o ampliar, dins del programa de beques, la que tracta específicament aquestes despeses, i després treballar o impulsar des de la Generalitat programes d'acolliment.

Haig de dir que, tant en aquest punt com en el posterior, hi ha hagut esmenes del Grup de Ciutadans i del Grup de Junts per Catalunya i Esquerra. Vull agrair als diputats Castellà i Font la seva predisposició a acordar una moció que per nosaltres és important. Així com en altres temes ens costa més posar-nos d'acord, com és la reducció de les taxes, en aquest sí que hem arribat a un acord. També vull agrair a la consellera i al seu equip, que ha sigut flexible per intentar que almenys puguem aprovar algunes coses que ens permetin avançar. I jo, doncs, tant al Lluís Font com al Toni Castellà els vull agrair la feina que hem fet en aquest Ple, que ha sigut un ple molt intens, no?

I després, la segona part és una part que intenta, més enllà dels estudiants que estan en un territori, que, per tant, generen coneixement en aquell territori..., volíem parlar de la localització del coneixement en el territori. Com localitzem el coneixement, com allò es converteix en generació de riquesa, en llocs de treball, i és importantíssim i inevitable, en aquest sentit, parlar d'innovació. I aquí, doncs, hem fet

algunes propostes, que també han rebut algunes esmenes, però que hem pogut transaccionar, i també, doncs, estic satisfeta en aquesta línia.

Bàsicament, perquè el que nosaltres diem és –i jo crec que això és compartit, segur, pels que estem aquí– que mentre s’ha fet una gran feina a Catalunya pel que fa al sistema de recerca; amb el sistema d’innovació, doncs, hem tingut més problemes. De fet, fa uns dies ens trobàvem amb la consellera i alguns diputats –crec que el senyor Lluís Font i la diputada Espigares–, en un acte on es presentava un llibre sobre els trenta anys de recerca a Catalunya, i allà hi havia tots els consellers, des de l’inici de la democràcia, i era, doncs, curiós escoltar com la majoria d’ells deien que si teníem un semàfor vermell, un repte encara sobre la taula, eren les polítiques d’innovació. Per tant, és cert que en aquí hi haurem de dedicar més esforços, per intentar avançar com a país, no? Perquè al final, si volem que el coneixement estigui al centre de l’economia perquè sigui més competitiva, caldrà avançar amb això.

I un dels instruments que tenim a Catalunya, més enllà dels centres de recerca, de la investigació que es fa a les universitats..., a Catalunya fa un temps que es va crear, que es va posar en marxa el Centre Tecnològic Eurecat, que és el centre tecnològic de Catalunya, on es van fusionar molts centres tecnològics del territori, i que ha començat a caminar. Nosaltres sempre hem estat una mica crítics, no amb el concepte, amb el que hi estem d’acord, sinó amb com es va fer aquesta fusió i com està funcionant Eurecat. I realment vull agrair, perquè és la primera vegada, des que el Grup Socialistes fa propostes en aquesta línia, en avançar per redreçar Eurecat, que el Govern ens accepta propostes. I, per tant, l’hi vull agrair a la consellera, perquè segur que darrere d’aquesta acceptació també hi ha la seva voluntat de millorar el Centre Tecnològic Eurecat. Perquè hem acordat, transaccionat amb els dos grups que conformen i que donen suport al Govern, doncs, que puguem avaluar la governança d’aquest centre, que és un centre que ha de ser públicoprivat, i que, per tant, hem de veure si la governança que vam teixir i es va dissenyar és la que pertoca –nosaltres creiem que s’ha de revisar i veure, doncs, si es pot millorar–; l’estratègia –creiem que no n’hi ha prou i, per tant, hem de veure quina estratègia segueix aquest centre–, i avaluar també l’organització i racionalitzar-la, perquè s’alineï amb aquesta estratègia.

Vull agrair, com deia, aquest esforç entre tots, i que puguem, espero, aprovar de manera unànime la moció que avui presentem.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. (*Aplaudiments.*) A continuació, té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, la diputada María Luz Guilarte, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

María Luz Guilarte Sánchez

Señor presidente, consejeros, diputados, en primer lugar, y dado que las políticas de conocimiento son de nuestro máximo interés, lamentamos que el PSC haya desaprovechado esta moción, básicamente en generalidades, que supongo que es para subirse un poco al carro de este nuevo *remake* del Pacto para la universidad de 2017, que como todo lo demás, dinamitaron los separatistas con el golpe a la democracia, y que ahora reconvierten en el Pacto por la sociedad del conocimiento.

Por eso, a nuestro entender, aquí faltan muchos elementos estratégicos que contribuyan a hacer crecer el capital intelectual, económico y social de Cataluña. Miren, nosotros creemos efectivamente que hay que empezar por reducir las barreras económicas, para acceder a la universidad, que en Cataluña son excesivas. Sin embargo, el secretario de Universidades ya ha dicho y ha confirmado que tampoco obedecerá este año al mandato de este Parlamento y que no aplicará la reducción del 30 por ciento de las tasas universitarias. Empezamos mal, *consellera*.

Por nuestra parte, además de las becas salariales y otros complementos, creemos que la propia Administración pública debería innovar y ofrecer más instrumentos de financiación a la formación, similares a los de la ley alemana de fomento estudiantil, donde hay una mitad de ayuda financiera estatal y la otra mitad es un préstamo sin intereses.

También queremos que se equiparen las becas y ayudas a la FP, a las universitarias, tanto en cuantía como en cantidad, teniendo en cuenta que esta modalidad es la que mejor encaja con nuestro tejido empresarial territorial, mayoritariamente formado por pymes, y que será la que cubra la oferta del 65 por ciento de los puestos de trabajos ofertados en España en las próximas décadas.

Otros ejes estratégicos para Ciudadanos: la evaluación de la calidad de nuestro sistema formativo y la atracción y retención de talento. Según los indicadores del *ranking* de la Fundación Conocimiento y Desarrollo de 2018, que analiza y promueve la contribución de las universidades al desarrollo económico y social de España, Cataluña ocupa el puesto número 9 en el total de las comunidades autónomas en cuanto al rendimiento en resultados, en enseñanza y aprendizaje, y el puesto número 13 en cuanto a estudiantes de fuera de Cataluña que cursan aquí sus estudios de grado o de máster.

¿Y esto por qué? Pues esto es consecuencia de una problemática crónica de falta de inversión, también en la formación y renovación del profesorado. Sin embargo, tienen ustedes 200.000 euros para subvencionar cátedras en el extranjero que apoyan la independencia. Por no hablar de unos órganos de gobierno endogámicos, en las universidades, y las pésimas condiciones económicas y laborales para los investigadores o los profesores asociados; a lo que se suma la práctica de las políticas separatistas excluyentes desde las instituciones, como su rechazo a tener en cuenta la diversidad lingüística en Cataluña. Y todo esto lo que hace es ahuyentar la atracción y la retención del talento, nuevo y diverso, que es el que crea y el que divulga el conocimiento.

Otro eje esencial: el fomento de la incorporación de la mujer en todos los niveles en el ecosistema del conocimiento, que tampoco es una prioridad para su Govern. Miren ustedes si predicán con el ejemplo, que se cuentan con los dedos de la mano las mujeres que están al frente de órganos de gobierno de las universidades públicas catalanas o entes científicos dependientes, por no hablar de la innovación, a la que ustedes le destinan un vergonzoso 0,08 por ciento en los presupuestos de la Generalitat –esos que ustedes han llevado a la prensa, a ver si ellos se los aprueban–; o de la transferencia tecnológica, que debe ordenarse y establecerse con el foco en las pymes y en los autónomos, que para estos, a día de hoy, acceder a los centros tecnológicos y desarrollar allí proyectos de innovación es una utopía.

En definitiva, lamentablemente, el modelo de gestión de conocimiento de este *desgovern* es el que sigue expulsando a cientos de empresas cada mes de Cataluña, o mermando su competitividad, a base de alentar la violencia en las calles, o los boicots, o los paros ideológicos..., y de vulnerar el derecho a la libertad de empresa, como han hecho con las VTCs, aplicando un decreto, digamos, apagafuegos, o el que revienta la imagen de Cataluña y sus instituciones, haciendo el memo, señores –el memo–, delante de la flor y nata empresarial de la tecnología mundial en el Mobile.

Y por tanto, y finalizo, este Govern suyo, sabático, que ya lleva demasiado tiempo inoperante e inútil para los ciudadanos y sus intereses, es –son ustedes– el verdadero peligro para Cataluña, para que esta avance y aproveche el conocimiento que se crea en el territorio y para que este revierta en el beneficio y en el futuro de toda la sociedad.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, també per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat Antoni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Vicepresident, conselleres, diputats, diputades, intentem tornar a aterrar a la realitat d'aquesta moció. Celebrem avui que hi hagi un acord a l'entorn d'una moció que sí que considerem, des del grup parlamentari, que és rellevant. La diputada Romero ja ens ha explicat que hi ha dos parts. Hi ha una primera part amb la que estem d'acord: en aquest país tenim una relativa mobilitat d'estudiants, que més enllà de les dificultats també considerem, o alguns considerem, que és una virtut, que hi hagi mobilitat en el país. Hem fet una sèrie de transaccions, en les quals hem arribat a acords per garantir els drets sanitaris que, de fet, l'empadronament els dona, i que en qualsevol dels casos sí que hem de vetllar, per descomptat, el Govern, per qualsevol incidència que hi hagi.

Respecte a totes les beques i els programes de beques hem transaccionat l'anàlisi de la mobilitat i de poder-les ampliar, si escau, recordant que els epígrafs que tenen a veure amb mobilitat estan a les beques del ministeri. Per cert, beques del ministeri que seguim reiterant, una vegada més, que no estan transferides. Ara que tenim judicis en els quals suposadament s'acusa de desobediència al Tribunal Constitucional, en aquest cas tenim sentència ferma i els diferents governs de l'Estat se la passen pel folre de la camisa. Però, fet aquest parèntesi, en tot cas estem d'acord també en desenvolupar els diferents programes en els campus universitaris d'acolliment.

Hi ha una segona part molt i molt rellevant. La diputada Romero parla en la seva moció i, de fet, hem arribat a transaccions, sobre valorització del coneixement, la implicació i l'impacte al territori, els mecanismes d'incentius de finançament, que són tots els temes que probablement –i això pot semblar un precedent– tinguem a debat i a consens en el Pacte nacional del coneixement. Perquè, de fet, aquest és probablement un dels reptes més importants que té el país. Davant del segle XXI, el model dels països del futur serà si competeixen per costos del treball i organització del treball o per innovació. La condició necessària per competir en innovació és el model de recerca i la recerca de frontera, i en això excel·lim, a Catalunya, eh? Probablement la diputada de Ciutadans no se n'ha assabentat del tot, però aquest és un model d'excel·lència reconegut internacionalment. Les dades són espectaculars, i ha estat un treball només de quinze anys, en els últims quinze anys, amb consens amb totes les forces polítiques.

Ara, és evident que el gran repte, en aquesta condició, deia, necessària però no suficient, és com transformem tota aquesta generació de coneixement en riquesa, en desenvolupament econòmic. I qui transfereix en aquests moments en el nostre país amb números gruixuts? És a dir, amb números gruixuts, en aquests moments, més o menys, el 40 per cent de la transferència la fa el nostre sistema universitari, el 50 per cent el sistema de centres de recerca, i un 10 per cent l'àmbit de centres tecnològics.

Què és el que hauríem de reforçar? Jo crec que les receptes, mirant els diferents sistemes que han excel·lit en innovació, que no són tants en el món, són molt evidents: una, la capacitat que les unitats de les universitats estiguin centralitzades, autònomes, i funcionin com a clients respecte a tots els grups de recerca en el seu entorn universitari. L'altra és la capacitat de diàleg entre universitat i empresa. I, en aquest sentit, reforçar el programa «Doctorats industrials» crec que és una evidència que ens ha donat èxit, així com la creació d'empreses de base de coneixement, des del punt de vista dels programes d'indústria del coneixement; el desenvolupament de l'estructura i política de clústers, i, respecte als centres tecnològics, probablement hi haurà d'haver una reflexió històrica de com van néixer i com actualment incentiva el Govern la capacitat de que hi hagi prou massa crítica, en termes de no interioritzar la recerca dins del cercles, sinó d'aquesta funció de valorització.

És en aquest sentit que pensem que aquest ha de ser un dels debats més importants que tinguem en el país.

Catalunya té totes les condicions per fer el gran salt a la revolució del coneixement. Alguns parlen de quarta revolució industrial, exactament igual com ho vam fer en la Revolució Industrial al segle XIX. Aquesta capacitat és la que ens diferenciarà absolutament, tenint un sistema industrial i un sistema econòmic que competeixi per valor afegit, no per costos del treball, i que això esdevingui un instrument perquè aquest país, Catalunya, creixi respecte a tenir una societat benestant, i del benestar, amb justícia i equitat.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. (*Aplaudiments.*) Ara, per també defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Lluís Font.

Lluís Font i Espinós

Gràcies, vicepresident. Conselleres, diputades i diputats, anunciar-los que hem arribat a un acord amb el Grup Socialistes i Units per Avançar, que han recollit les nostres aportacions i, per tant, votarem favorablement fins i tot quan han incorporat esmenes d'altres grups que també ens sentim nostres.

Jo voldria remarcar el tarannà i l'actitud de la diputada Alícia Romero, perquè en tot moment no s'ha limitat a voler tractar amb nosaltres i acordar, sinó a entendre les nostres raons, i em sembla que és una bona pràctica, un bon estil parlamentari, fer aquest tipus de coses.

El científic social, el sociòleg Richard Florida –no sé si el coneixen–, un americà que fa classes a Toronto, fa deu anys va teoritzar a partir d'una imatge molt atractiva de les tres T, que aniré desvelant al llarg de la meva intervenció. Ell parlava d'un món prospectivament estructurat en base a megaciutats, entenent per «megaciutats» una ciutat, una urbs, però tot el territori que l'envolta, que conserva relacions quotidianes, comercials, logístiques, un cert sentit de pertinença. La llista d'aquestes megaciutats és bastant llarga. Una d'elles precisament és Barcelona, amb una zona que va des de l'Occitània al País Valencià, les Illes, Aragó... No és un pancatalanista, és un científic social que descriu aquesta estructura, i pronostica que aquestes megaciutats, en el futur, se'n sortiran per garantir el benestar de la seva gent i anar endavant si són capaces de combinar tres T.

La primera T és el talent. En el llibre no es refereix només al vèrtex de la societat, que és el tema que ens ocuparia avui: la universitat, els recercadors, els professors..., la capacitat de revertir aquest coneixement, aquesta destresa, perquè la nostra empresa, perquè la nostra indústria, perquè el nostre sector productiu siguin capdavanters i puguem tenir patents, puguem acreditar coneixement, i d'això en surti un producte beneficiós per al país. També es refereix al conjunt del sistema educatiu; podríem parlar dels talents: com som capaços d'activar els talents, aquestes intel·ligències múltiples que els nostres ciutadans, que els nostres adolescents, que els nostres infants tenen, i posar-los al servei de la seva realització i del seu futur. Aquesta moció parla de talent: ens parla del talent dels universitaris, de la seva mobilitat, de com facilitem que es puguin desplaçar i desenvolupar aquestes capacitats; però també ens parla del talent dels investigadors, de com facilitar que aquests investigadors posin aquesta capacitat, aquesta intel·ligència, al servei del bé comú.

La segona T és tecnologia; tecnologia no entesa només com la tècnica, sinó també com la governança del talent, com la logística que l'estructura: com posem les eines a l'abast d'aquest talent perquè fructifiqui, perquè sigui fecund, perquè reverteixi en benefici d'un i dels altres. I em sembla que aquesta moció també parla de tecnologia entesa així: com avaluem els nostres centres de recerca, com avaluem els projectes d'investigació... Per què? Per garantir que siguin més efectius, perquè,

en el marc d'aquest gran pacte que estem estructurant, de la societat del coneixement i, per tant, d'una llei de la ciència pròpia que ho desenvolupi, en traguem el mateix partit.

Per tant, essencialment, crec que aquesta moció combina les dues T. Si algú no ha desconnectat fins ara, es preguntarà si m'he oblidat de la tercera te; però no me n'he oblidat, i ara la tocaré.

La tercera T és la T de la tolerància. L'autor hi *posa* molt èmfasi, i diu: es pot tractar de societats homogènies que per moviments migratoris o per evolució demogràfica tenen components diversos i com són capaços de gestionar aquesta realitat sobrevinguda o de societats, diguem-ne, que són *de aluvió*, que han anat incorporant generacions diverses i que s'han anat afaiçonant d'aquesta manera. I insisteix en el tema: és fonamental perquè qualli, perquè fructifiqui el talent, combinat amb la tecnologia, que hi hagi un ecosistema de tolerància.

I això em permet relacionar-ho amb el Michael Ignatieff i l'últim llibre que ha fet sobre les virtuts quotidianes, on ve a dir que a vegades simplement es tracta d'aprendre a coexistir junts, a no prendre mal en la convivència, a compartir espais, sabent que pensem molt diferent en molts temes, que tenim tarannàs, que tenim identitats, que tenim llengües, que tenim religions molt diverses. Llavors, jo crec que el nostre gran repte és aquest: com afavorim aquesta tolerància. I nosaltres, que tenim una projecció pública, crec que com a diputats i diputades hauríem de ser guardians d'aquesta virtut i projectar-la al conjunt de la societat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat Lucas Ferro, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. Una dècada després de l'inici de la crisi, Catalunya ha d'escollir, igual que la resta de països d'Europa, si córrer per no perdre el tren del progrés i del benestar o mirar-lo passar des de l'andana, i fa anys que arrosseguem una aposta política i econòmica que ens allunya d'Europa. Les crisis són cícliques, però la intervenció dels governs les reforcen o protegeixen la ciutadania i el seu dret al benestar.

El repte, al sud d'Europa, enmig d'una gran depressió, segueix sent el mateix: o ens quedem a l'andana i acceptem el paper que l'austeritat europea ha encomanat al sud d'Europa –que no és una altra cosa que no ser motor econòmic sinó economies de serveis, no apostar pel coneixement, la recerca i la innovació i, en definitiva, trencar el nostre pacte de benestar– o correm per no perdre el tren i fem polítiques contracícliques, pressupostos expansius que construeixin benestar, que apostin per la recerca, el desenvolupament i la innovació i que reforcin el nostre teixit productiu i la nostra capacitat de generar coneixement.

I això a Catalunya són quatre coses que són en el fons la mateixa cosa: pressupostos expansius que acabin amb una dècada d'austeritat; no que la maquillin ni que insultin la intel·ligència de la ciutadania de Catalunya, fent passar uns pressupostos que retallen 4.500 milions d'euros respecte al 2010 com els pressupostos més socials de la història. I, per tant, primera cosa: pressupostos expansius que deixin d'ofegar la societat. Segona cosa: assumir com una aposta de país el Pacte nacional per a la indústria, assumir com una aposta de país el Pacte nacional per a la transició energètica i assumir com un pacte de país el Pacte nacional per a la societat del coneixement. En definitiva, assumir que Catalunya mereix una aposta de país seriosa, no una proposta propagandística de cap govern, una aposta de país seriosa que assegurí un futur de benestar. I aquesta moció, que compartim plenament, fa incidència en tres aspectes que considerem fonamentals.

El primer: les universitats, com tota l'educació pública de Catalunya, han de ser motor d'igualtat i de benestar, i no ho són. Les universitats del nostre país no són motor d'igualtat ni de benestar. Ho vaig dir fa tres setmanes i ho repeteixo avui: deu mil joves expulsats de les universitats públiques per un sistema de taxes abusiú que els tanca les portes, i una retallada en la inversió pública de les universitats a Catalunya del 30 per cent. En matèria d'universitats, no és que haguem perdut el tren: és que som el vagó de cua, l'últim dels països de l'OCDE. Vergonya nacional, haver convertit les universitats públiques de Catalunya en el vagó de cua dels trenta-quatre països de l'OCDE, i vergonya nacional que uns pressupostos que consoliden ser el vagó de cua de l'OCDE es puguin dir pressupostos socials en aquest país.

Segon element fonamental: les universitats han de ser motor de cohesió territorial. Les desigualtats socials trenquen Catalunya, i també la trenquen territorialment. Avui una família de la Segarra, o de la Noguera, o de l'Urgell, o del Solsonès, per garantir l'accés a la universitat dels seus fills ha d'afrontar una veritable cursa d'obstacles: les taxes més altes de tot l'Estat, els preus de lloguer més alts de tot l'Estat, l'absència d'una xarxa d'acollida, ni garantia habitacional, ni un parc públic de lloguer, ni residències públiques per als estudiants, un sistema de beques manifestament insuficient. Han d'afrontar el preu del transport, de la manutenció, que en molts casos suposa costos de fins a sis mil euros a l'any, i barreres a l'accés als serveis públics derivades de no estar empadronats a la ciutat en la que viuen. En l'època de la connexió, heu convertit la distància en una barrera a la igualtat.

I, per últim, les universitats han de ser motor de progrés al territori. Han caigut tots els indicadors de recerca, desenvolupament i innovació a Catalunya. Estem per sota del 50 per cent dels nostres objectius en R+D+I a Catalunya, i baixant. Ha caigut també la cohesió social: el 81 per cent de l'activitat de recerca, desenvolupament i innovació es produeix a la província de Barcelona. En la cohesió territorial, també la Generalitat ha de treballar contra les desigualtats i per les dinàmiques que la fomenten, especialment a Catalunya, que som un país de pimes arrelades al territori que necessiten l'impuls de la Generalitat per ser motor d'innovació. *(Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.)*

I amb això ja acabo: arromanguem-nos, doncs, per no perdre el tren del benestar i no seguir encadenats a uns pressupostos d'austeritat i que ens permetin construir un país amb futur i amb benestar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn del diputat Vidal Aragonés, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. *(Veus de fons.)* No? Em diuen que és la diputada Natàlia Sánchez. No hi ha problema, si ens avisen amb...

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia, i disculpi, president, perquè no hem avisat d'aquest canvi que hem fet a última hora. Sobre aquesta moció s'han dit ja moltes coses, que algunes compartim. Primer, que és una moció amb certes generalitats, que és difícil estar en contra d'alguns dels punts. Els punts 1 i 2, sobre les beques integrals, entenem que, tot i que no parlen de cap criteri d'assignació i que és molt poc concret, que, bé, que està bé. Però recordem que la matèria en qüestió de competències..., hauria de ser la Generalitat qui tingués aquesta competència de les beques, i de fet ho ha dit el Tribunal Constitucional, que s'ha pronunciat sobre aquesta qüestió, i és l'Estat qui ho incompleix constantment, en aquesta i tantes altres qüestions. D'altra banda, amb el punt 4 també hi podríem estar d'acord, però, bé, no el veiem gaire coherent amb la resta de punts.

Nosaltres creiem que, evidentment, el progrés del coneixement i la investigació científica requereix una planificació estratègica i un major finançament, sens dubte,

però aquest ha de ser per adaptar-se a les necessitats i els problemes de la societat, i no per adaptar-se als problemes i necessitats que el mercat determina. I en aquesta qüestió incorporen a la moció conceptes, no?, els conceptes de l'excel·lència, de la competitivitat, conceptes que, tot i que nosaltres hi podríem estar a favor i entenem que evidentment les empreses han d'invertir en coneixement, han d'invertir en investigació..., entenem que aquestes confusions que es plantegen constantment per part de molts grups entre allò que és públic i allò privat el que fan –o podrien fer– és obrir la porta al que ja està passant: a que les empreses siguin les que es lucrin amb quelcom tan preuat com és l'educació pública.

I en aquest sentit nosaltres, aquestes ambigüitats i aquesta falta de concreció en la seva moció, ens preocupen. Nosaltres entenem que des d'allò públic estem obligats a garantir el paper de les universitats com a centres de creació i transferència de coneixements, espais destinats a la investigació basats en criteris científics, al marge de la rendibilitat. La universitat no pot ser mai un negoci. I en aquest sentit, si nosaltres creiem que hem d'anar a l'arrel, si hem d'entendre que el que volem són unes polítiques que potenciïn el coneixement, el primer que hem de fer és parar de posar peatges abusius a l'accés al coneixement, a l'accés universitari.

Avui, que comença la recollida de signatures de la ILP per a la reducció de taxes universitàries, els donem tot el nostre suport. Això és el millor que podrem fer pel coneixement universitari i el coneixement científic.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. I finalment, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular, em diu..., és el diputat Santi Rodríguez? (*Veus de fons.*) D'acord. Tampoc ho tenia així, però endavant.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. De forma molt breu, per posicionar-nos amb relació a aquesta moció. És una moció que segurament, doncs, entenc el que la diputada ens deia de la dificultat de titular-la, pels temes que abasta: certament, el de facilitar la mobilitat territorial dels estudiants universitaris per facilitar l'accés a la formació, per un costat; per un altre costat, el paper també de les universitats en la generació de coneixement i, per tant, en facilitar la recerca, que és una situació, és un aspecte en el que, efectivament, jo crec que estem molt ben situats. Hi ha camí per recórrer, hi ha molt camí per recórrer i, en aquest sentit, reformes importants a fer en el sistema universitari per tal de reforçar aquesta recerca en el món de les universitats.

Però, òbviament, tenim assignatures pendents. S'ha dit en alguna altra intervenció, però jo crec que és evident: la transferència del coneixement, la transferència de la recerca cap a la pràctica, cap a les empreses i, per tant, cap a la generació de valor de forma directa, a la innovació, aquesta és una assignatura pendent.

I, evidentment, aquí hi han molts aspectes que intervenen en intentar accentuar i millorar la innovació com a motor de creixement, però ens hem de referir, ja que estem en el Parlament i, per tant, en un lloc on es controla el Govern, al paper del Govern de la Generalitat en aquest sentit.

I lamento que no es compleixi la tercera T de la que ens parlava el senyor Font. Com? Doncs adoptant mesures que precisament són pocs tolerants amb relació als agents que intervenen en el mercat, com acabem de veure fa un moment amb l'aprovació d'un decret llei, per un costat, però, per un altre costat, també, amb un govern que insisteix en adoptar mesures unilaterals que el que genera és inseguretat jurídica, i, per tant, també és molt poc tolerant, i, per tant, generen aquestes actituds un ambient molt poc propici a la generació d'innovació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula pel grup proposant la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Volia dir dues coses. A la diputada de Ciutadans li diré..., home, vostè diu que la meua moció és genèrica, generalista, que no diu res. Presenti, si us plau, la interpellació, i a veure quina moció em fa vostè. Perquè m'ha fet dues esmenes per modificar..., tres esmenes, sí, per incorporar parauletes, paraules. Vull dir que, clar, si realment vostè diu «no, falten moltes concrecions», per què no les ha fet a les seves esmenes?

Dos, a la diputada de la CUP li diré una cosa; no li agradarà. El 2017 es van aprovar uns pressupostos aquí que no revertien les retallades del 30 per cent de les taxes universitàries i vostès els van recolzar. És a dir, tenien a la seva mà haver modificat això i no ho van fer. Nosaltres també firmarem per la ILP, portem molt de temps, i ho sap la consellera, batallant amb això; no, no ens posem d'acord. I hi ha també una altra cosa, en política: a vegades no es possible avançar en una línia, i em sembla que aquesta, per desgràcia, no és una línia en la que puguem avançar. Doncs, escolti'm, intentem avançar per altres.

I, per tant, a nosaltres ens ha semblat que hi ha una necessitat en aquells estudiants que estudien fora de la seva ciutat. El Govern i els grups que li donen suport han obert una escletxa per poder ampliar els recursos per ajudar aquests estudiants. I, escolti'm, s'ha d'acceptar. Crec que a vegades..., jo surto moltes vegades aquí, soc crítica amb el Govern, i a vegades alguns diputats diuen que massa, però també haig de reconèixer que a vegades hem d'intentar construir. I parlava molt bé el senyor Font, el diputat Font; ha fet un parlament fantàstic, no?, parlant també d'això, de la tolerància, de com les formes també ens ajuden a prendre decisions. I crec que a vegades ser constructiu, intentar sumar i anar pel camí de l'acord quan el del des- acord no desencana, crec que és positiu.

I, per tant, aquesta moció, malgrat que no sigui potser tan contundent com a alguns els agradaria, crec que moltes de les seves accions ens portaran a treballar i a avançar en les polítiques d'innovació i en l'ajuda als estudiants que han de fer-ho fora de casa seva.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments. Pausa llarga.)

El president

Estem cridant a votació. Peticions de votació separada? *(Pausa.)* Sí; senyora Sánchez, digui'm.

Natàlia Sánchez Dipp

Demanam la votació separada en bloc –es poden votar junts– dels punts 4, 6, 7..., bé, del 4 al 8, bàsicament, exceptuant el 5; és dir, 4, 6, 7, 7 bis i 8.

El president

D'acord. Alguna petició més? No? *(Pausa.)*

Votarem, doncs, per tant, aquest primer bloc, que inclou els punts 4, 6, 7, 7 bis i 8. D'acord? *(Pausa.)* Passem a la votació, doncs.

Comença la votació.

Aquest bloc de punts ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 2 abs- tencions.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat, és a dir, 124 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme

302-00067/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies; gràcies, president. Conselleres, consellera d'Empresa i Coneixement, i responsable de turisme del Govern, aquesta moció subsegüent parteix d'una interpellació que vam fer a la consellera aquí mateix fa unes tres setmanes i en la qual li plantejàvem una sèrie de reptes que al nostre entendre tenia el sector turístic del país, un sector que en el seu moment vam enquadrar i que vam determinar que era un sector importantíssim per l'economia del país.

Un dels reptes que li plantejàvem era el repte del creixement del sector turístic a nivell mundial i la repercussió que podia tenir en el nostre país. I dèiem: «El 2030, si es compleixen les previsions de l'Organització Mundial del Turisme, podem tenir 1.800 milions de turistes.» Estem preparats? El nostre país està preparat? Ho pot absorbir això?

Un altre dels problemes que plantejàvem era la governança d'un sector amb múltiples agents: amb agents públics, amb agents privats, amb els ciutadans i amb el mateix sector turístic. I és per això que nosaltres li proposem al Govern que desenvolupi el Pla estratègic i el Pla de màrqueting de turisme de Catalunya fent especial incidència en la governança i en l'«associativisme». El sector turístic és un sector terriblement atomitzat; hi ha 78.000 empreses que hi operen, moltes d'elles molt petites. L'«associativisme» creiem que és un pas fonamental a l'hora de determinar polítiques homogènies de turisme.

La sostenibilitat, la sostenibilitat entesa des de diferents punts de vista: la sostenibilitat social, la cultural, l'econòmica i, naturalment, la mediambiental; la mediambiental que és objecte de moltes de les visites que tenim. Per això li demanem al Govern que treballi en xarxa a través de tots els departaments de la Generalitat i a través de les administracions públiques per evitar la degradació visual de l'espai turístic i que desplegui un model de turisme responsable, social i ambiental.

Els turistes han canviat, canviaran, canviarà la manera de fer turisme. Estem ben preparats per atendre'ls? Els coneixem? Sabem quin perfil tenen? Són una generació absolutament nova que tenen uns hàbits de consum i uns hàbits en general molt molt diferents.

El sector turístic és un sector que molt sovint es mou per l'espontaneïtat i el caràcter emprenedor dels que s'hi dediquen. Cal coneixement, molt de coneixement; cal molt de coneixement, i cal transferència, coneixement i transferència, transferència en el sector per poder prendre les decisions en base a la ciència, al coneixement. Després parlarem de les esmenes.

Els salaris. Hem d'afrontar-ho, els salaris del sector turístic no són els salaris que haurien de ser; són uns salaris que estan substancialment més baixos que la mitjana de Catalunya, no tant més baixos que la mitjana del sector serveis, que en general són més baixos, però la mitjana dels salaris del turisme són 16.200 euros l'any i la mitjana del conjunt de l'economia catalana són 24.500. Això conjuntament amb una excessiva, potser, temporalitat, també deguda, potser, al caràcter del turisme. I determinades externalitzacions que potser es podrien, s'haurien de prestar a través de treballadors propis. Per això li demanem al Govern que desenvolupi un programa de qualitat turística que reconegui aquelles empreses del sector turístic que lluitin contra les desigualtats i que tinguin sensibilització respecte al medi ambient.

I, finalment, el sector públic ha de ser un sector que faciliti –que faciliti– l'activitat econòmica, que no posi barreres d'entrada, que elimini càrregues. En aquest sentit li demanem al Govern que promogui el nou decret de turisme, que deroga o

modifica dinou normes –dinou normes–; nou decrets totalment, parcialment dos; cinc ordres; un acord de govern, i una resolució del departament. Fa molt de temps que en parlem. Sabem les dificultats en la seva elaboració i les complicacions administratives que té desenvolupar una llei en aquest país. Sabem que el departament ha volgut incentivar la màxima participació de tots els sectors i ha obert dos exposicions públiques que han allargat tots els terminis. Sabem que el 155 va suposar una parada en general de tota la Generalitat de Catalunya i que va dificultar aquesta aprovació.

Millorem les condicions competitives del país, canviem el marc regulador i presentem el decret de turisme.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades té la paraula la diputada senyora Laura Vílchez, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans. Quan vulgui.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, president. Hoy es 28 de febrero, Día de Andalucía, y quiero desde aquí felicitar a todos los andaluces. Lamentar, por un lado, primero que a esta hora... (*Aplaudiments.*) Lamentar, por un lado, que a esta hora todavía algunos grupos parlamentarios no se hayan querido sumar a una declaración institucional dedicada a ellos a propuesta de Ciudadanos, pero no quiero dejar de expresar públicamente el orgullo que siento de mis raíces andaluzas, de mis padres, de mis abuelos, como lo sienten también muchos de mis compañeros, como el más de 1 millón de catalanes que comparten conmigo esos lazos sentimentales con Andalucía. Y el orgullo que siento también por todos aquellos andaluces que vinieron y que han venido a hacer con su trabajo, con su esfuerzo y con su compromiso social una Cataluña mejor para todos. (*Aplaudiments.*)

Però avui parlem de turisme, i està molt bé i hem de fer-ho. La situació d'un dels sectors productius més importants de la nostra comunitat autònoma mereix que es debatin propostes per donar solucions des de les administracions. Però que la moció que avui debatem, amb uns punts del tot insuficients, ridículs, pocs ambiciosos, vingui del Govern, que aquesta moció vingui del Govern, és una burla pel sector i pels grups parlamentaris.

I m'ha decebut, senyor Roquer, perquè la seva interpellació va estar força interessant, va reconèixer mancances, va qüestionar algunes polítiques que s'estan duent a terme amb eficiència dubtosa per part del Govern de la Generalitat. Però al final en aquesta moció o no ha volgut o no li han deixat reflectir aquell discurs seu de fa uns dies, i ha passat olímpicament de demanar res de res, de proposar res més que un brindis al sol.

El dia de la seva interpellació a vostè li preocupava la seguretat, per exemple, i té raó, hi estem d'acord, però a la moció, res. És més, fa pocs mesos van votar en contra d'un pla específic en matèria de seguretat en l'àmbit del turisme, a proposta de Ciutadans, en una moció.

A vostè li preocupava la manca d'indicadors, i té raó, hi estem d'acord, però a la moció, res, res sobre com analitzar el comportament dels turistes que ens visiten, els nous hàbits de consum, la previsió de turistes potencials i com preveure les necessitats que es puguin donar..., o com podem veure la gestió que s'està fent aquests dies al Mobile o les campanyes estivals cada any amb els aeroports.

A vostè li preocupava l'avaluació de les polítiques públiques, per exemple, que es portaven a terme des del Govern en matèria de turisme, i té raó, hi estem d'acord. Però a la moció, res, ni una mesura encaminada a que l'Administració faci seguiment i avaluació de les polítiques públiques ja encetades, cap valoració de resultats, cap proposta per fer que el departament hagi de retre comptes per poder valorar la

consecució final dels objectius marcats quan es van dissenyar les polítiques, que, per cert, són les mateixes any rere any.

Aquesta moció, entre altres obvietats, diu que el partit que dona suport al Govern insta el Govern a desenvolupar un pla estratègic que ja està anunciat fa dies per al període 2018-2022. I, molt bé, val a dir que portàvem dos anys sense pla, perquè l'últim està caducat des del 2016, i val a dir també que aquest pla 2018-2022 es va aprovar en un acord de govern del 2019, cosa que vol dir que el 2018 també, doncs, l'hem passat en blanc. Un pla estratègic de màrqueting que no ha pogut comptar amb les aportacions del sector, perquè, si els convoquen un dia abans només per dir que se'ls ha convocat, això no és seriós. Una moció que diu desplegar un decret de turisme sense més concreció, ni un calendari. Un decret que porta anys desenvolupant-se, un decret que ha estat exposat públicament en dues ocasions i que les últimes alegacions es van fer el 2016!

Sense més temps, i en definitiva, aquesta és una moció fluixa, ridícula i amb cap proposta seriosa i concreta. Malgrat tot, acceptarem la majoria de punts, perquè no podem deixar de votar que sí a que s'executin algunes obvietats. Però que aquesta moció vingui del Govern, del Govern que més mal ha fet a la imatge de Catalunya i de Barcelona, a les marques de Catalunya i de Barcelona, i que més inseguretat jurídica ens ha portat, evidencia la mala gestió, que només dona passos enrere que ens porten a temps passats, en lloc de mirar al futur. Una moció...

El president

Diputada...

Laura Vílchez Sánchez

...que fa evident –ja acabo, president– la incapacitat per donar solucions al sector, però sobretot que fa gala de la seva incapacitat per governar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

En nom ara, i per fixar la seva posició, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

President, conseller, conselleres, diputades i diputats, avanço que votarem afirmativament aquesta moció, però també els dic sincerament que ho farem amb un entusiasme relatiu. Es fa molt difícil votar contra el document que ens ha presentat el senyor Roquer, perquè estem davant d'una moció jo diria que força òbvia, plena de generalitats i que no aporta massa res de nou, cap mesura nova. Per un costat, podríem pensar que és una moció per ensabonar el Govern; però vist des d'un altre punt de vista, i essent una mica malpensats, també podríem pensar que es tracta d'una esmena a la totalitat a la política turística del Govern. Per què ho diem? Si aquesta mateixa moció, amb el mateix contingut, amb el mateix text, la presentés un grup parlamentari de l'oposició, la lectura d'aquesta moció segurament seria: «Com que el Govern no fa res, com que no governa, ni tan sols tira endavant aquelles coses que aprova, els en fem memòria, els fem el llistat de les coses que no està fent», no?

El primer punt de la moció proposa desenvolupar el Pla estratègic de turisme de Catalunya i el pla de màrqueting. Bé, fantàstic; només faltaria que el Govern que redacta i aprova un pla no tingui la intenció, la previsió d'aplicar-lo. I pel que fa al pla de màrqueting no vull deixar passar l'ocasió sense dir que la prioritat des del nostre punt de vista no és més promoció, més màrqueting, perquè vinguin més persones al mes d'agost. La nostra prioritat hauria de ser, creiem, com gestionem el turisme que tenim i treballar per una major ocupació en temporada baixa, és a dir, desestacionalitzar el turisme, i no treballar perquè vinguin més turistes en temporada alta.

El segon punt: treball en xarxa entre departaments de la Generalitat. Clar, la pregunta que em ve al cap és bastant simple: que no es fa? Nosaltres pensàvem que sí, que el Govern treballa en xarxa, a aquestes alçades de la pel·lícula; però vista la moció sembla que no pas massa.

El tercer punt: desplegar un seguit d'iniciatives i d'instruments que permetin afavorir una millor transferència de coneixement. Bé, aquest punt val a dir que s'ha millorat una mica, tot sigui dit, amb la incorporació del Pla d'innovació turística.

El quart punt: desenvolupar el Programa de qualitat turística de Catalunya. Doncs bé, endavant, sí, i tant, fem-ho; però és que anem tard! El Govern central ja disposa de la Q de qualitat turística; nosaltres encara no, o encara no la tenim desenvolupada.

El cinquè punt de la moció: adequar el marc legal i regulador del turisme a les necessitats del sector. També les preguntes que se'ns acudeixen són bastant òbvies: com fer-ho?, amb quins instruments?, amb quines mesures?, quines són, aquestes necessitats del sector?

I finalment, el sisè punt de la moció: desenvolupar el Projecte de decret de turisme. Difícilment es pot desenvolupar una cosa que no s'ha aprovat. Quin és el problema que impedeix que s'aprovi el pla de turisme? El nou decret de reglament de turisme estava previst incorporar-lo a la Llei de mesures fiscals i financeres, d'acompanyament dels pressupostos del 2016. Com que no hi va haver pressupostos, es va haver d'iniciar un nou tràmit administratiu. L'agost del 2016 –ho repeteixo, l'agost del 2016– el Govern va treure a informació pública el Projecte de decret de reglament de turisme, si no ho recordo malament, a informació pública, per segona vegada. Estem a febrer, acabant febrer del 2019, han passat dos anys i mig, i el decret encara no s'ha aprovat.

Però és que, a més a més, no és un tema menor. Hi ha temes que són fonamentals i que preveu i està previst, i ben previst, que reguli el decret: els allotjaments turístics; noves modalitats d'allotjament turístic, com els albergs; l'habitatge compartit; la regulació de les àrees d'acollida d'autocaravanes; inspeccions i disciplina administrativa turística; modificacions i/o nova regulació del fons de foment del turisme, etcètera. És a dir que sí que és un decret esperat, és un decret necessari, és un decret imprescindible.

Tant de bo, per tant –i amb això acabo–, la moció serveixi per fer memòria al Govern de les assignatures pendents que té en matèria de turisme, o almenys algunes de les assignatures pendents que té en matèria de turisme, i, per tant, que el Govern governi, que assumeixi les seves responsabilitats i les seves competències, perquè estem parlant, diputades i diputats, d'un sector clau de l'economia catalana, que genera el 14 per cent d'ocupació directa i representa el 12 per cent del PIB.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, *president*. Yo creo que es que a los señores y señoras de Junts per Cat se les ha traspapelado una moción de la legislatura pasada. Y voy a leer una noticia del pasado 29 de enero: «El Govern ha aprobado este martes, el Consell Executiu, el nuevo Plan estratégico de turismo de Cataluña 2018-2022, que tiene como objetivo establecer las bases para gestionar la actividad turística y crecer.» Es decir, el Govern aprobó ya el pasado 29 de enero el Plan estratégico de turismo que ustedes defienden en esta moción. Me atrevo a asegurarles que seguramente ese Plan de turismo del que ustedes hablan contiene siete ejes que se desarrollan mediante veintinueve iniciativas más concretas. Señores y señoras de Junts per Cat, ¿cuál es la

idea?, ¿venir aquí dentro de dos semanas a contarnos lo rápido que han desarrollado el Plan estratégico de turismo?

¿Saben cuál es el problema? Que van ustedes dos años tarde: un plan estratégico que debería haber comenzado en 2018 y que se aprueba en 2019. Por lo que, señoras y señores del Govern, solo depende de ustedes que se ponga en marcha el plan estratégico en cuestión. Es cuestión de que ustedes se animen a trabajar el desarrollo del plan, porque depende directamente de su Gobierno y no de este Parlament. Así que déjense de tanto teatro, dejen de venir aquí a hacernos creer que están ustedes trabajando...

Defienden ustedes también en el punto 4 de esta moción que se desarrolle un programa de calidad turística de Cataluña, destinado a poner en valor y reconocimiento los establecimientos y servicios del ámbito turístico que colaboran activamente para hacer frente a la lucha contra las desigualdades laborales y la no sensibilización con el entorno y el medio ambiente. Resulta curioso que ustedes quieran hacernos creer que son ustedes defensores de los derechos laborales, cuando ustedes mismos, ustedes fueron los primeros en darles la espalda a los trabajadores y trabajadoras de Cataluña, cuando fueron ustedes los que el pasado mes de noviembre se alinearon con los señores y señoras de Ciudadanos para votar en contra y tumbar el punto 2 de nuestra moción, sobre las condiciones laborales de los trabajadores y trabajadoras del sector turístico, donde se pedía que el Govern fuese un ejemplo de buenas prácticas contratando solo servicios de hoteles que respeten y tengan reconocido el sello de calidad y requisitos anunciados en esa moción.

Señoras y señores del Govern, dejémonos ya, como les he dicho antes, de teatro y pónganse a trabajar de verdad. Arremánguense las mangas y comiencen a trabajar, porque van ustedes tarde, pero que muy tarde. Y, en lugar de ponerse ustedes a hacer propuestas que no cumplirán, pónganse al menos a ejecutar las decisiones de esta cámara, que es lo que Cataluña, los catalanes y catalanas necesitan. Y comiencen por cerrar las tareas que tienen pendientes, que no son pocas. Pónganse manos a la obra y saquen ustedes el sello de trabajo justo y de calidad del sector de la hostelería y restauración que se aprobó aquí, porque se les está acabando el tiempo, señores y señoras del Govern. Comiencen ustedes por ahí si realmente quieren hacer políticas reales y efectivas, que influyan de verdad en la lucha contra la desigualdad laboral en el sector turístico. Les estamos esperando, los trabajadores y trabajadoras del sector turístico les están esperando, les están esperando las «kellys».

Por todo esto, señores y señoras del Govern, votar «sí» o «no» a su moción hoy viene siendo casi que lo mismo, porque no es una decisión de este Parlament que ustedes quieran ponerse a trabajar o no: es algo que depende solo de ustedes. No obstante, votaremos a favor, a ver si así se animan o les anima esto y se ponen a gobernar.

Muchísimas gracias.
(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, ara és el torn de la diputada senyora Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

President, des de l'escó. Seré breu, perquè de turisme n'hem parlat molt sovint, saben perfectament quina és la postura de la CUP - Crida Constituent en aquesta qüestió. També destacar –i el tenia aquí...– que la qüestió del pla de màrqueting la va anunciar fa no gaire, 2018-2020, i que, a més a més, analitzant aquest pla de màrqueting que ara ens proposen que s'impulsi i se li doni recorregut, el que veiem és que aquest Govern continua fent el que ja sabíem: pensar en una línia per reforçar un model turístic neoliberal, el model neoliberal més ranci, basat en el creixement, el creixement i el creixement, prioritzant el lucre privat i comercia-

lització de tot allò que sigui possible perquè vingui més gent i vingui més gent, com sempre sense tenir en compte les conseqüències negatives que això té sobre les classes populars i treballadores, sobre el medi ambient i el territori, sobre les condicions laborals de les persones que treballen en el sector turístic, sobre l'habitatge.

I, per tant, nosaltres és que no hi podem donar suport, perquè és aquesta mirada curtterminista que no té en compte realment aquestes conseqüències. Fem estudis, per descomptat, posem indicadors, però elaborem i implementem un sistema d'indicadors sobre la pressió turística, sobre quins són aquests impactes sobre la població, el medi ambient, l'habitatge i les condicions laborals de vida. I això mai ho proposem, perquè neguen aquesta realitat, quan és una realitat que és evidentment palpable. Perquè especialment aquelles que som de territoris on el turisme ens ha trinxat el litoral, ens ha trinxat el territori, ens ha obligat a precaritzar-nos amb feines poc remunerades i sense garantir drets laborals, les que hem viscut en aquests territoris especialment sabem i hem viscut en pròpia pell quines són les conseqüències negatives d'aquest turisme. I fins que no facin una reflexió real sobre les conseqüències de continuar pensant en aquesta idea de creixement constant, doncs, no podrem realment arribar a unes propostes realistes que posin al centre la vida.

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperança García.

Esperanza García González

Gràcies, president; ho faré des de l'escó. Mirin, jo, de veritat, no dono crèdit. He vist aquesta moció... Jo crec que vostès, els senyors de Junts per Catalunya, s'han deixat emportar per una espiral de cinisme increïble. Vostès, que tant de mal han fet a Catalunya, amb el tema del turisme, ara, ens porten aquesta moció? No senten vergonya?

Parlen vostès de millorar la competitivitat del turisme a Catalunya. Vostès creuen que millorar la competitivitat és convocar i fomentar vagues, «vagues de país», com vostès les anomenen, des del seu Govern? Vostès creuen que és millorar l'espai públic i que no hi hagi degradació visual dels espais turístics clavar creus grogues a les platges catalanes? Vostès creuen que aquest compromís que porten en aquesta moció és emplenar tota la via pública de llaços de plàstic groc, amb pintades grogues per tot arreu? Vostès creuen que són especialistes en dissenyar plans estratègics i de màrqueting, quan resulta que el Ministeri d'Exteriors alemany, el canadenc, el de Regne Unit recomanen als seus ciutadans que no vinguin a Catalunya perquè hi han convocades vagues, manifestacions contínues que acaben amb disturbis amb els Mossos d'Esquadra?

Mirin, nosaltres votarem a favor, clar que sí, d'aquesta moció, malgrat el cinisme que vostès, avui, han portat a aquesta cambra, però ho farem per responsabilitat, aquella que vostès no tenen.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Molt bé. Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, conselleres, públic que ens acompanya, aniré al gra. Des del nostre punt de vista, el turisme és un sector complex i és un sector d'una gran rellevància econòmica, contribueix en un 12 per cent al PIB, representa un 14 per cent de l'ocupació i genera més de 450.000 llocs de treball directes i indirectes. També és un sector amb externalitats negatives rellevants, inicialment basat en un model que, en aquell moment, va acabar priorititzant la quantitat per davant de la qualitat, i el creixement desbocat i a

qualsevol preu per davant del creixement equilibrat i sostenible. Com anem dient, durant molt de temps ha estat el nostre model.

Nosaltres defensem un model de turisme tendent a l'excel·lència i això passa perquè Catalunya sigui una destinació de qualitat, que aprofiti el potencial de la marca «Barcelona» per atraure, però no només per limitar-hi l'experiència turística. Un model que respecti el país i la seva gent; un model que potenciï l'equilibri territorial; un model que generi riquesa i que aquesta es distribueixi al més equitativament possible, que respecti i garanteixi els drets laborals; en definitiva, un model on tothom hi guanyi, visitants i autòctons.

Aquest és un model que demana aprofundir en quatre conceptes que ens semblen claus: desestacionalitzar el turisme; diversificar el turisme; descentralitzar, descongestionar el turisme, i incrementar la despesa que fa el turista, no el número de turistes.

Per tant, des de la nostra òptica, aquesta moció, doncs, posa sobre la taula eines que ens semblen imprescindibles, necessàries i que, d'alguna forma, ens sembla que contribueixen a l'assoliment d'aquest model de turisme que tan necessari veiem i, per tant, hi votarem a favor.

Tanmateix, sí que aprofito per fer algunes reflexions i algunes consideracions.

Les dades més recents de l'activitat turística a Catalunya relatives a aquest darrer 2018 posen de manifest que ens queda encara molt i molt camí per arribar a aquest model que els descrivia, segurament, en bona part, perquè els canvis de paradigma impliquen canvis estructurals complexos.

Per exemple, el 47 per cent de l'activitat turística es concentra en quatre mesos de l'any, de juny a setembre. És a dir, encara pateix una elevada estacionalitat, i aquesta alta estacionalitat no només contribueix a la precarització laboral del sector, sinó que estressa el sistema i dificultat que el sistema sigui equilibrat i sostenible.

Més dades. Al voltant del 10 per cent del territori concentra el 90 per cent de l'activitat turística del país, principalment, Barcelona i el litoral. Ens sembla obvi que, sense descongestionar els principals pols d'atracció turística i sense potenciar-ne d'alternatius i de nous, difícilment els beneficis, la riquesa i tot allò de bo que també aporta el turisme, difícilment, es podrà distribuir arreu del territori.

Si aconseguim que visitants diferents vinguin atrets per elements i interessos diferents..., en què? En termes d'allò que oferim, en termes d'allò com ho oferim, en termes de què potenciem i què no potenciem, en termes de quins canals utilitzem d'accés a quins públics i per a què. En la mesura que aconseguim això, estarem més a prop de superar definitivament l'encara massa vigent model de turista que ve a buscar sol i platja.

Som un país atractiu i interessant, amb molt a oferir –història, cultura, muntanya, paisatge, tradicions, gastronomia, artesanía, música, esports–, podem diversificar i hem de diversificar i, en tot això, el món local hi té molt a dir, perquè la diversificació turística que volem beu, en gran part, de la diversitat i de la varietat de realitats que existeixen en el món local i en els nostres municipis.

Podríem seguir i no estic segura de si tindrè prou temps, així que, per anar acabant, a mi m'agradaria fer èmfasi, en aquest sentit, en les dues coses que calen: una, entenem que ja es fa –ja es fa–, un diagnòstic. És important que hi hagi un diagnòstic acurat, una visió política adequada, que donin peu a unes polítiques públiques rigoroses –rigoroses–, basades en el coneixement, basades en la innovació, en l'anàlisi de tendències, en indicadors, en la transferència de coneixement, en la formació i que això doni peu a la planificació, és clar que sí. El Pla estratègic de turisme de Catalunya, sigui benvingut, igual que el Pla de màrqueting, el Pla d'innovació turística, el Programa de qualitat turística de Catalunya i que doni peu a una bona regulació. Per tant, sigui també benvingut el projecte de decret de turisme.

Tanmateix, juntament amb això, crec que és important tenir molt present aquell risc que a vegades plana sobre l'Administració, no?, que és el risc aquell de la paràli-

si per l'anàlisi. Analitzar molt, revisar les revisions de les revisades de les diagnosis, a vegades, impedeix una cosa que és imprescindible també, que és la bona execució de les polítiques públiques, tocant de peus a terra, baixant-les a la realitat, fent que siguin permeables, que impliquin i que estirin la complicitat dels actors del sector. Ens sembla que implicar sector privat, administracions públiques i ciutadania és...

El president

Diputada.

Eva Baró Ramos

...-vaig acabant-, és imprescindible i que, sense ambdues cares de la moneda, difícilment podem fer realitat aquest model de turisme tan necessari per al país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, ara, el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Bé, la moció era una, eh? Uns l'han entès d'una manera, uns altres l'han entès d'una altra, però era una única moció.

La senyora Vílchez m'ha dit que al sector no se'l va consultar per fer el pla estratègic i el pla de màrqueting i, el 2016-2017, he participat en múltiples taules a Girona on hi havia tot el sector assegut al voltant de la taula per determinar el pla de màrqueting i per determinar el Pla estratègic de turisme de Catalunya.

Algú em deia que no reconeixia les condicions laborals. He reconegut la bretxa salarial que existeix entre el sector turístic i la resta de sectors i, per això, he demanat al Govern, per això demanem des del meu grup al Govern que endegui mesures perquè aquesta bretxa s'elimini.

I em diu la senyora Esperanza García que hem estat el Govern que ha fet pitjor les coses perquè no vinguin turistes –no ho sé– tot l'any 2018. No sé quantes ambaixades i no sé quants grups del món indicaven que no es visités Catalunya per les terribles imatges que hi havia, suposo, de l'1 d'octubre de policies pagant les persones. Doncs, bé, li he de dir que totes aquestes ambaixades i tots aquests poders no han servit perquè a Catalunya, l'any 2018, no vinguin més turistes que l'any anterior i no ha servit... I vostès, després, diuen: «Han vingut menys turistes interiors.» Han vingut menys turistes interiors a tot Catalunya i a tot Espanya, perquè tot Espanya s'ha mogut menys. Hi ha set comunitats autònomes en les quals el decreixement del turisme ha estat superior que a Catalunya, comunitats tan independentistes com Astúries, Navarra, *Castilla - La Mancha*, Múrcia, Galícia, Aragó o la mateixa Euskadi.

Pel que fa a les esmenes. Senyora Vílchez, li acceptaré l'esmena al punt 3, perquè la direcció general es posi les piles i ens vingui a explicar les iniciatives.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputats.

Hem cridat a votació. *(Gerard Gómez del Moral i Fuster demana per parlar.)* Sí, senyor Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí, president. No, per contradiccions de la senyora Vílchez. He esperat que s'acabés el debat per no interrompre el debat explícitament de la moció.

El president

Trenta segons.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí. Només era per la qüestió de la declaració institucional, per recordar-li que no només tots els grups hem dit que estàvem d'acord amb el text, sinó que vostès, efectivament, plantegen una declaració institucional per, diguéssim, commemorar el 28 de febrer com a Dia d'Andalusia i nosaltres el que hem proposat és una afegitó en aquest text, per denunciar i donar solidaritat al poble d'Andalusia, perquè vostès, amb el Partit Popular, han pactat amb l'extrema dreta, que té com a proposta eliminar el Dia d'Andalusia, dia 28 de febrer.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Passem a la votació.

Hi han peticions de votació separada? *(Pausa.)* No? Es pot votar en bloc tota la moció? Passem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

La moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme ha estat aprovada per 122 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els papers de Salamanca

302-00063/12

Seguim amb l'ordre del dia i passem al següent punt, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els papers de Salamanca, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. President Torra, conselleres, diputades i diputats, sí, la moció que posarem a votació avui, ara, és una moció subsegüent a la interpellació dels papers de Salamanca que, en el darrer Ple, l'honorable consellera Laura Borràs i jo mateix vam efectuar. Per tant, potser, no és el moment de recordar tots els arguments, totes les dades i tota la cronologia d'aquesta qüestió de mala memòria, malauradament, que són els papers de Salamanca. Però sí que volem recordar que estan pendents encara trenta mil folis de ser restituïts als seus propietaris. I val la pena recordar, òbviament, que estem parlant de recuperar el que va ser decomissat per botí de guerra al Govern de la Generalitat, a ciutadans i ciutadanes de Catalunya, a entitats, associacions i altres administracions.

Potser, per a algú, els papers de Salamanca li poden sonar com allò de la cançó de l'enfadós, aquella cançó repetitiva, insistent, que pot, fins i tot, arribar a enutjar al que l'escolta.

Miri, si això li passa a algú, jo els recomanaria que revisessin els seus nivells de drets socials, de drets cívics, de tolerància, els seus, fins i tot, potser, de mínims democràtics, perquè podria ser que no fossin correctament adequats.

Nosaltres no tancarem els ulls als papers de Salamanca, no tancarem els ulls als papers de Salamanca perquè voldria dir tancar els ulls a la dignitat i voldria dir tancar els ulls a la desmemòria de l'Estat espanyol que ha tingut en aquest afer. I, de fet, voldria dir tancar els ulls a moltes i moltes coses que, des dels papers de Salamanca i mils atacs més a les nostres institucions, ens han portat fins a la situació d'avui.

Hem sentit moltes vegades, per la líder de l'oposició, que *ya estamos hartos y que estamos cansados*. Jo recomanaria aquella vinyeta del Felipe, de la Mafalda, en la qual el Felipe observa un monument al *luchador incansable* i, en el dibuix següent diu: «Home, això no té cap mèrit. El mèrit és estar cansat i seguir lluitant.» Nosaltres

tres seguirem lluitant, sí, estiguem cansats o no, seguirem lluitant pels papers de Salamanca, per la dignitat, i per la justícia, i per la bona política cultural i pel retorn d'aquests papers. I, en aquesta línia va la moció que avui presentem.

Una moció que expressa el suport al Govern per continuar treballant. «Continuar treballant» vol dir que es reuneixi la Comissió Bilateral; «continuar treballant» vol dir que retornin els fons documentals íntegrament, tant els que estan a l'arxiu de Salamanca, com aquell concepte «papers de Salamanca» extrapolable a altres llocs i és ben evident, i ho reflectim en la moció, aquells del Archivo Militar de Àvila, que l'any 41 van ser decomissats a la Generalitat republicana, a París, i que van servir per continuar la Causa General contra la España roja, i per continuar amb la repressió, i que avui estan al Archivo Militar, del Ministeri de Defensa, a Àvila, Ministeri de Defensa que hem sabut per la premsa aquests dies que es dedica a canviar fitxes a la *Viquipèdia*, i allà on diu «franquistes» hi posa «nacionals», allà on posa *sublevados* hi posa *alzados*, allà on diu *fusilados*, *ajusticiados*, i on diu *golpe de estado*, *alzamiento*, i a altres fitxes no relacionades amb la Guerra Civil, però sí amb el judici, hi està canviat *miembros exiliados* per *miembros fugados*.

La nostra moció, doncs, va en aquesta línia. Això és el primer punt. I al segon punt volem ressituar el tema dels papers de Salamanca, també fent esment de la disposició addicional tretzena de l'Estatut, segons la qual els fons propis de Catalunya, situats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó i a l'Arxiu Reial de Barcelona, s'integren en el sistema d'arxius de Catalunya. Sobre aquest punt, com que tenim una esmena, que hem acceptat, del Grup Socialista Units per Avançar, després, en el següent torn, m'hi acabaré de referir.

I ja només per acabar volia fer constància del suport a la Comissió de la Dignitat, a la societat civil, per la seva feina, la seva ingent feina, que des del 2003, i abans i tot, han anat fent per les nostres institucions. Res més, demanar el suport de tots els grups parlamentaris en aquesta moció.

Moltes i moltes mercès.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, és el torn ara del diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. President, conselleres, diputats i diputades, permetin-me la llicència de dedicar uns segons, a l'inici de la intervenció, a recordar que avui, justament avui, es compleix que fa trenta-tres anys de l'assassinat d'Olof Palme, i si el recordo en ocasió d'aquesta moció que ens planteja el grup proponent és perquè entre moltes altres coses que es podrien destacar d'aquest insigne socialdemòcrata, es trobava de manera destacada el seu suport a la lluita antifranquista i el seu combat contra la dictadura. I per això jo crec que és de justícia també que en un dia com avui ho recordem.

A banda d'això, també, fa relativament pocs dies s'està commemorant –i crec que són unes commemoracions que val la pena que durin encara un temps– el vuitantè aniversari de la retirada i de l'exili. Com saben tots els presents, no es commemora exactament el vuitantè aniversari del final de la Guerra Civil, perquè encara es va estendre un temps, no ja en el territori de Catalunya, que va ser ocupada per les tropes franquistes abans que caigués definitivament la Segona República espanyola.

També ho esmento, perquè hem tingut lamentablement l'ocasió de veure com en el transcurs d'un acte de desgreuge a les víctimes de l'exili, a les víctimes del franquisme, entre les quals es compten, sí, Azaña i Machado, però també tantíssimes altres, també, encara que alguns no ho puguin comprendre, també es retia homenatge a Companys i a Irla en aquests homenatges a Azaña, Machado i a tots els exiliats republicans, hem pogut veure, lamentablement, com algun grapat d'ultranacionalistes,

en veure passar les venerables, serenes, digníssimes testes nevades dels republicans espanyols, els van increpar al crit de feixistes. No es poden imaginar el dolor que això ha infligit a tantíssimes famílies, a tantíssims republicans i republicanes espanyols, i catalans, que veien en aquest acte de desgreuge, massa ajornat i merescudíssim, també el reconeixement a les seves famílies, a les persones que van estar als camps d'Argelers, a les companyies de treballadors i que van patir també l'internament als camps d'extermini nazis. Quin gran error, quin dolor haver de veure això.

Però, en qualsevol cas, esmentava també la retirada, perquè en la retirada, que és una operació militar, segurament de les més complicades que hi ha, les tropes republicanes van fer un grandíssim esforç per protegir la població civil que es retirava cap a la frontera francesa, que s'anava replegant progressivament cap a la frontera francesa, i també per traslladar i destruir la documentació que pogués caure en mans del règim franquista.

Lamentablement, l'obra, com és normal en circumstàncies tan extremes i tan caòtiques com és una retirada com la que es va produir a Catalunya, no va ser completa i, per tant, els serveis de recuperació de documentació de l'exèrcit franquista, que es van traslladar al complet a Catalunya quan aquesta va caure sota la dominació franquista, van recuperar molts documents. I d'aquests documents, molts, lamentablement, van ser destruïts, directament, perquè no contenien aquella informació que els interessava, informació que va ser emprada per elaborar fitxes policials, per actuar contra els que havien estat partidaris de la legalitat republicana, i també contra els que tenien algun tipus de significació política, sindical, cultural contrària a les idees del règim franquista.

Passats molts anys, després de la recuperació de les institucions democràtiques, l'any 95, es va fer un primer intent, amb l'impuls de la societat civil catalana, i també de les institucions catalanes –la Generalitat de Catalunya havia reclamat, des de la seva mateixa reconstitució, el trasllat dels arxius propis a Catalunya–, hi va haver un primer intent, va ser frustrat per un final de legislatura i després perquè qui governava era el Partit Popular, que no era partidari d'això, i després, el 2005, va venir una llei.

S'han traslladat 1.480.000 folis i altres documents a Catalunya, i jo els puc dir, perquè voldria acabar amb això, que cal seguir amb el trasllat dels 30.000 folis que resten, dels 4.500 que resten a l'Arxiu Militar d'Àvila, perquè, entre altres coses, hi ha organitzacions com la meua que han pogut rebre, de mans de l'Arxiu Nacional de Catalunya, carnets d'afiliació a agrupacions socialistes que, pel que fos, no havien seguit la consigna d'integrar-se al PSUC, carnets d'afiliació donats el 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 de juliol del 36. No ha estat possible trobar els descendents d'aquestes persones que s'havien afiliat a agrupacions socialistes en aquell moment, però jo, des d'aquí, vull retre un homenatge a les persones que, en circumstàncies tan difícils i sabent que hi arriscaven la vida, van decidir enquadrar-se en organitzacions que defensaven la legalitat republicana.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, president. President, conselleres, senyores i senyors diputats, tal com podíem esperar, venint d'on ve aquesta moció, és un cop més un recull de mitges veritats, quan no directament de fallàcies encadenades en la seva exposició de motius, que fa l'habitual plantejament del separatisme, de pedagogia del greuge. Vagi per davant, senyors del club de fans de Puigdemont, que –els ho vull deixar molt clar– no donarem suport a aquesta moció.

La interpellació, en què el grup proponent va fer servir només deu minuts dels quinze disponibles, seguint l'estructura habitual de diàleg pautat entre amics, a major glòria de l'Executiu, va voler entrar de ple en com de difícil és reclamar a l'Estat.

En realitat, tots nosaltres, aquest Parlament i per descomptat el Govern de la Generalitat de Catalunya, tot i que no ho porten massa bé, som Estat, amb majúscula. Per tant, el que és difícil no és reclamar a l'Estat, la dificultat que tenen els grups separatistes és que no volen reconèixer la plena vigència de l'únic marc legítim i democràtic: la Constitució i l'Estatut d'autonomia. I no volen seguir les pautes administratives del nostre ordenament democràtic, des de la lleialtat institucional que ens obliga a tots.

En qualsevol cas, jo sí que només tinc cinc minuts per fer cinc cèntims dels motius pels quals no donarem suport a aquesta moció. Vagi per davant el ple reconeixement als drets, reconeguts per llei, reconeguts i protegits per la legalitat vigent, de qui hagi patit espoli documental com a conseqüència de la Guerra Civil. En aquest sentit, reconeixem també la tasca feta per la Comissió de la Dignitat. He de fer constar també que des de Ciutadans defensem la legitimitat de les institucions democràtiques, dels actors i responsables de les administracions públiques que tenen la responsabilitat de vetllar, en el cas que ens ocupa, pel compliment del mandat democràtic que recull la Llei 21/2005.

Aquesta moció recull dos punts, amb l'ambigüitat habitual del grup proponent. És allò de ni poc ni massa, ni res ni tot plegat. El primer punt demana a aquest Parlament que expressi el seu suport al Govern de la Generalitat en la seva tasca de recuperació íntegra de tots els fons documentals objecte de la moció, una tasca que hauria d'estar fent el Govern. De ben segur que no ho està fent o almenys no ho està fent amb la diligència i amb la determinació que ho hauria d'haver fet les darreres legislatures. Per tant, si ho ha de fer, que ho faci. Ja té el mandat per fer-ho, un mandat, a més, amb forma de llei. No cal que vingui a demanar-nos l'impuls que li falta.

En qualsevol cas, vistes les prioritats polítiques d'aquest Govern, no cal que a nosaltres, al Grup de Ciutadans, se'ns demani suport. Nosaltres, el Grup Parlamentari de Ciutadans, no donarem suport a aquest Govern, que, d'altra banda, tampoc el necessita. Si vol treballar per recuperar els fons documentals que resten pendents, pot fer-ho i té eines per fer-ho. Que ho faci utilitzant els instruments democràtics de què disposa, deixant de fer la pedagogia del greuge habitual.

Respecte del segon punt, vull ser molt clar. Des de Ciutadans, creiem que s'ha de preservar l'Arxiu de la Corona d'Aragó i la seva integritat. Creiem que aquest arxiu l'ha de custodiar el Govern d'Espanya, perquè és un arxiu del Regne d'Espanya. Des de Ciutadans, creiem que per tenir una competència determinada, en aquest cas la que es reclama sobre els fons propis de Catalunya, no n'hi ha prou a declarar-la i reclamar-la, no n'hi ha prou a incloure aquesta demanda en una disposició addicional de l'Estatut d'autonomia. Els fons documentals de l'Arxiu de la Corona d'Aragó provenen de la Corona d'Aragó, integrada des de fa segles a la Corona d'Espanya. Per tant, defensem la seva integritat, i volem mantenir-lo lluny del control del separatisme.

Creiem que s'ha de preservar la història, amb majúscula. La integritat dels fons documentals custodiats per l'Arxiu de la Corona d'Aragó facilita l'accés a aquesta informació de forma sistematitzada, per part dels qui en puguin tenir interès. Hem de dir, perquè ho creiem així, que l'Arxiu de la Corona d'Aragó està gestionat amb una professionalitat incontestable que garanteix la neutralitat en la consecució dels seus fins: la custòdia, conservació, organització i difusió dels fons documentals acumulats els darrers set segles, i que ens pertanyen a tots, perquè formen part del patrimoni històric espanyol.

L'Arxiu ja va patir episodis de manipulació interessada a mans del nacionalisme al segle XIX. No volem pas que puguin repetir-se.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Es increíble que todavía, después de ochenta años, todavía estemos así, que a pesar de las leyes propuestas aprobadas que han ordenado el retorno de los papeles de Salamanca a Cataluña, la falta de voluntad política todavía tenga pendiente de entrega documentación que fue requisada por fuerzas represivas del franquismo, precisamente para reprimir y causar daños a las personas, instituciones y entidades a las cuales les fueron arrebatados estos documentos. Inaceptable que todavía existan personas que estén a la espera de recuperar, por ejemplo, los libros con los cuales sus padres les habían enseñado a leer.

Porque la realidad es que muchos de los documentos contenidos en los archivos son propiedad de particulares, que tienen todo el derecho a recuperarlos, pues les fueron quitados sin justificación legal y sin legitimidad ninguna.

Como también es importante que se recuperen los documentos judiciales que recogen la represión que hubo en Cataluña, archivos públicos que son parte de la memoria de Cataluña y de sus organizaciones.

Los catalanes y catalanas tienen derecho a conocer cómo se organizó la represión a los grupos de izquierda, y esto es importante, no solo por lo que nos dice en cuanto a estrategias de represión, sino por la recuperación de las identidades de aquellas personas que fueron represaliadas. Por eso el retorno de los papeles constituye una necesidad ineludible para nuestra sociedad, y en especial a los familiares afectados por la represión del franquismo.

Los archivos documentales son importantes para la conservación de la memoria colectiva y para documentar lo ocurrido en el pasado y poder así transmitirlo a las generaciones posteriores. Porque no solo se trata de recuperar los documentos que fueron sacados ilegítimamente de Cataluña, sino de conservar la memoria de lo que ocurrió, en particular, de la represión ocurrida durante y con posterioridad a la Guerra Civil. Las víctimas de la represión y los catalanes y catalanas tienen derecho a saber qué pasó, quiénes fueron los autores de las vulneraciones, como lo ha afirmado el relator especial de Naciones Unidas, Pablo de Greiff, sobre la promoción de la verdad, la justicia, la reparación y las garantías de no repetición en su informe sobre España del 22 de julio de 2014.

Por todo ello, hoy votaremos a favor de esta moción, porque hace falta que de una vez acabemos de restituir el patrimonio documental requisado a personas, entidades e instituciones por la fuerza franquista. Y nos alegra mucho que hayan aceptado la enmienda de los compañeros del PSC, porque es necesaria la interconexión entre comunidades autónomas respecto a los fondos compartidos, y un mutuo acuerdo para el tratamiento de los datos. Y destacamos la necesidad de que exista compromiso por parte de los gobiernos autonómicos y del Gobierno del Estado para establecer acuerdos que garanticen el derecho del pueblo a una memoria histórica y democrática.

Y, por último, no vamos a dejar pasar esta oportunidad para destacar la mala gestión y la falta de compromiso que este Govern está teniendo en otros ámbitos en materia de memoria histórica, cuando, uno, los trabajos de localización y exhumación de fosas comunes en Cataluña suponen un tanto por ciento ridículo que no llega ni al 0,8 por ciento del total de actuaciones anuales de arqueologías hechas en el territorio catalán; cuando se están vulnerando las cadenas de custodia de los restos de víctimas por desaparición forzada o involuntaria exhumada en las fosas comunes de Cataluña; cuando el banco de ADN del programa de identificación genética que el Govern creó en el Hospital Universitario de la Vall d'Hebron no existe como tal; cuando el Govern ha roto la cadena de custodia de las muestras de ADN de los

familiares vivos y sus datos de registro: secuencia y comparativos de ADN efectuados son ahora mismo ilocalizables. Y no es que lo diga yo, esto lo han confirmado ustedes, señoras del Govern, en las respuestas que nos dieron a las preguntas que les planteamos por escrito y que hace muy poquitos días nos respondieron.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Hola. És evident que compartim els objectius de la moció amb referència als arxius, recordant que aquests, a més, són compromisos, el retorn d'aquests documents, de l'època de Zapatero, que va haver de donar resposta al gran moviment cívic que havia articulat la Comissió de la Dignitat. Se'ns dirà que després va venir el PP i això ho va espatllar tot. També. Se'ns dirà que fem bon dat perquè ara pot venir Vox i encara seria pitjor, que aquests voldran tornar a emportar-se els papers *por justo derecho de conquista*, com va dir Torrente Ballester, però que veig que ara Ciutadans també ho fa, i defensa amb arguments de desmemòria que són vergonyants, *el justo derecho de conquista*. Però què s'han pensat que són! Què és aquesta defensa de la desmemòria!

L'atzar ha volgut que coincideixin en el temps aquesta moció i les declaracions del ministre d'Exteriors, Borrell, revisionistes sobre les causes de la Guerra Civil. La victòria dels feixistes és el que va portar els arxius de les formacions republicanes a Salamanca, incloent-hi, és clar, els del socialisme català. Però l'exercici de desmemòria per part del ministre d'Exteriors ens fa responsables d'això quan s'atreveix a dir que va ser el catalanisme el que va excitar el cop d'estat feixista del 18 de juliol del 36, un insult als que van lluitar per la República i que van ser espoliats dels seus arxius. També un insult cap a vostès mateixos. Un gran insult. Esperem, però, que aquestes declaracions no prefigurin un incompliment dels compromisos contrets per governs socialistes per a tornar els papers als seus legítims propietaris.

Acabo. També té molt de delictes palplantar una *rojigualda* sobre la tomba de Machado. És una vergonya que la desmemòria, igualment que ho impregna tot, faci que facin aquest exercici també d'ignorar. Machado va ser enterrat i va ser cobert amb la bandera republicana, símbol de la llibertat robada per aquest cop d'estat. I els recordo, amb ell, també les seves paraules: «Todo lo que se ignora se desprecia.» Quanta ignorància i quant de menyspreu!

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Per posicionar-nos amb relació a aquesta moció que va sobre els papers de Salamanca i l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

En primer lloc, dir que nosaltres –i crec que ho saben– som partidaris del compliment de les lleis i partidaris també del compliment de les resolucions judicials. I, per tant, d'aquí no ens movem. I el Govern, en tot cas, té les lleis i té les resolucions judicials que diuen el que diuen. I, per tant, no requereix el suport explícit d'aquest Parlament, i nosaltres tampoc no li donarem el suport explícit a aquest Parlament. El que han d'exigir és el compliment de les lleis i de les resolucions judicials, i alhora complir també les lleis i les resolucions judicials en aquelles obligacions que també afecten el Govern de la Generalitat i que, per tant, també han de dur a terme perquè hi hagi aquesta justa reciprocitat.

I amb relació a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, no entenem la pretensió que hi pugui haver una fragmentació, que allò que està a Catalunya sigui només gestionat pels catalans, i allò que està fora de Catalunya, doncs, sigui gestionat amb totes les eines de coordinació que siguin necessàries. Creiem en la unitat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i que ha de ser perfectament disponible per a uns i per a altres, i, per tant, per al conjunt d'espanyols.

En aquest sentit, no podem donar suport a aquesta moció.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà, i en nom seu la dipu... (*Veus de fons.*) Perdó, sí, la diputada Elisenda Alamany, que demana fer ús del seu dret d'intervenció. Endavant, diputada.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí, la qüestió dels papers de Salamanca és la història de centenars de milers de persones a Catalunya que van patir empresonament, exili, mort i confiscacions massives a mans de franquistes pel sol fet de defensar Catalunya, la llibertat i la democràcia. El Govern de l'Estat ha d'entendre que amb aquest no retorn no només vulnera la memòria històrica, sinó que és un insult a les víctimes del franquisme. Els qui no poden o no volen recordar el passat estan condemnats a repetir-ho. I, per tant, recuperar els papers és recuperar un trosset de la nostra història, d'aquesta Catalunya que és de tots i de totes.

Per tant, el meu vot serà favorable.

El president

Gràcies, diputada. Ara sí –disculpin–, en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. President Torra, conselleres, diputats i diputades, bé, com que soc d'esquerres i soc una mica «carca», com diu el senyor Pablo Casado, que els d'esquerres sempre estem parlant de la *guerra del abuelo* i de la *fosa de no sé quién*, doncs avui venim a reclamar la reparació històrica dels papers de Salamanca. Perquè sí, com deia ara la companya Alamany, un país també s'explica amb la seva memòria i la cura que té del seu passat, per poder construir el seu futur sobre fonaments democràtics. Ja ho tenim, això, els «carques», que ens agrada furgar en les contradiccions d'un estat que es diu democràtic, però que encara no ha fet el que s'espera d'un país del segle XXI. Ens agrada, com diu el senyor Borrell, com a catalans, excitar el nacionalisme franquista; només per una cosa: per desemascarar-lo i combatre'l.

Els «carques» tampoc és que ens inventem gaire ni que fem literatura de la situació. El conseller Romeva, que malauradament és als tribunals i no al Parlament on hauria de ser, ho diu molt clar: «Fer net amb el passat exigeix fer justícia amb la memòria, complir amb el deure de restaurar la dignitat, encara que sigui quaranta anys després.» En aquest cas, serien uns quants anys més, però, tant se val, ja no entrarem en això.

Endur-se aquells documents, llibres i banderes, com a botí de guerra, formava part de la repressió política d'aleshores. Les formes han canviat, però a l'Estat espanyol encara li queda molta feina per fer, encara li queda molt per no utilitzar la repressió per fer política de venjança, a la desesperada.

Els papers de Salamanca han estat una reivindicació, i celebrem que, malgrat tot, el Govern i la consellera no es resignin a perdre'ls per sempre. Els darrers dies no estem veient la justícia espanyola en els seus millors moments, per dir-ho d'alguna manera, i la ressaca franquista encara dura ara. I per això trobem tan adient que aquest debat avui el puguem fer al Parlament. També, per honorar la nostra presidenta Forcadell, que va declarar i ens va defensar a tots nosaltres –a tots sense excepcions–, perquè aquí, al Parlament de Catalunya, puguem parlar de tot, també

dels papers de Salamanca i de la manca de col·laboració que els governs de l'Estat han tingut en aquesta qüestió. Potser si féssim un llistat dels greuges i de la poca resposta que han donat els governs a les necessitats de Catalunya –on apareixerien, sens dubte, els papers de Salamanca–, alguns s'adonarien de per què som aquí fent el que fem i de la manera que ho fem.

La Dictadura batega encara per alguns racons de l'Estat. I entenem que es resisteixin a retornar els últims documents que queden dels papers de Salamanca. Igual que encara cueteja el poder i els privilegis dels que eren al costat del dictador i el troben a faltar tant aquests dies. Entenem que hi hagi resistència, perquè alguns troben a faltar la gosadia amb què abans es podia minar la societat catalana, amb botins de guerra, robant-li patrimoni i fent-ho sense complexos, com pretén fer l'extrema dreta a cara descoberta als tribunals. Els ho agraïm. Agraïm que almenys no se n'amaguin per poder-los fer oposició frontal fins a les últimes conseqüències.

Alguns troben a faltar, com deia, la tranquil·litat amb què podien menystenir tot un poble combatiu i pacífic. Ho veiem cada dia als tribunals. I ens sembla que la reclamació dels papers de Salamanca és només una de les tantes reclamacions que fem des de Catalunya. És per això que hi votarem a favor, i perquè, com deia Montserrat Roig –també una mica «carca»–, «si hi ha un acte d'amor és la memòria».

Aprofito la tribuna per, des d'aquí, enviar un missatge al senyor Pablo Casado. Han aconseguit, entre uns i altres, que la memòria i la justícia històrica ja no sigui una qüestió de les esquerres, dels «carques», sinó dels demòcrates, i sobretot dels antifeixistes, que és el que hem sigut, som i serem sempre. Ho va dir el company Cuixart l'altre dia: «No passaran.»

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, i per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. Quatre coses telegràfiques. No m'estranya que..., en la intervenció del diputat de Ciudadanos hem detectat moltes i moltes contradiccions, immenses, però no m'estranya, perquè si són els que tenen Vox gestionant la memòria històrica a Andalusia, tot fa un feix i em sembla que és justament això. (*Aplaudiments.*) I no m'estranya tampoc, si són el grup que evita condemnar el franquisme al Senat, com va passar al 2018.

Dit això, no cal fer aflorar aquestes contradiccions. Sobre l'Arxiu de la Corona d'Aragó, si us plau, té el seu origen i gruix en l'Arxiu de la Diputació del General de Catalunya, i per això es troba a Barcelona, que el segle XVIII va ser rebatejat, a partir del Decret de Nova Planta, amb el nom d'Arxiu de la Corona d'Aragó. Aquesta és la qüestió.

Nosaltres, en els punts que hem d'acordar, no hem parlat en cap moment de titularitat; ja ens agradaria. Diem que: «Els fons propis de Catalunya situats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó i a l'Arxiu Reial de Barcelona s'integren en el sistema d'arxius.» Els companys del PSC ens han literalitzat l'esmena de la disposició addicional tretzena en la seva integritat. No hi ha cap mena de problema, l'hem acceptat, ja ho hem dit. Parla de la gestió eficaç. Podríem fer allò que fem a les comissions: «Per continuar la gestió eficaç» –és aquest el marc; ho continuarem. Amb tècnica arxivística i documentació es pot fer perfectament tot allò que aquesta esmena socialista ens marca. Sí que diria que, d'esmenes de l'Estatut, de disposicions addicionals de l'Estatut –deixi'm fer la broma–, n'hi hauria moltes i moltes més per poder reproduir en la seva literalitat aquí. Vostè ja m'entén...

Només per acabar. Miri, algun dia hauríem de començar a parlar també de l'Arxiu del Govern Civil de Barcelona...

El president

Diputat...

Francesc Ten i Costa

...que està en un garatge de parc mòbil de titularitat de l'Estat, desatès, mal gestionat, i que ens agradaria que alguna vegada l'Estat pogués començar a fer feina en això.

Moltes gràcies.

El president

Diputat... Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Hem cridat a votació. No sé si hi ha alguna petició de votació separada, malgrat que només hi han dos punts, si no m'erro, en aquesta moció... *(Veus de fons.)* Sí; senyor Rodríguez. Separats tots dos, eh? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs votarem per separat els dos punts d'aquesta moció. *(Pausa.)* Esperem que tothom sigui... *(Remor de veus.)* Diputats, segur que el debat és molt interessant però el podran seguir després de votar. *(Pausa.)*

Votem, per tant, el primer punt d'aquesta moció.

Comença la votació.

El punt 1 d'aquesta moció ha quedat aprovat per 85 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

I votem ara el segon punt d'aquesta moció.

Comença la votació.

El segon punt d'aquesta moció queda aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Suspenem ara la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

Moltíssimes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el·letrada major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Educació, de Salut, de Cultura i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Reprenem la sessió.

Interpellació al Govern sobre la igualtat de gènere

300-00084/12

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la igualtat de gènere; una interpellació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva. Quan vulgui.

Beatriz Silva Gallardo

Buenas tardes, diputados, diputadas. *Consellera*, antes de comenzar mi intervención, quiero agradecer la presencia en el hemiciclo de una pequeña delegación de las camareras de piso, las «kellys», que han querido hoy acompañarnos.

La ONU calcula que en el mundo siete de cada diez pobres son mujeres, y es así porque la perspectiva de género no está incorporada ni en la economía ni en las políticas públicas de la mayoría de países. Tampoco lo está en Cataluña. Esto explica que en los últimos años la brecha salarial y las condiciones laborales de las mujeres

respecto a los hombres no hayan mejorado a pesar de que tenemos una ley específica que busca poner fin a las situaciones de desigualdad que sufren las mujeres.

En 2009, la brecha salarial en Cataluña era de un 23 por ciento, y en 2016, la última cifra que tenemos disponible, seguía siendo de un 23 por ciento. Esto se traduce en que las mujeres en Cataluña cobran al año 6.500 euros menos que los hombres. La brecha salarial es además más elevada mientras más bajos son los salarios, donde se sitúa en niveles entorno al 34 por ciento.

Las mujeres están mejor formadas, pero sufren más paro que los hombres y más precariedad laboral: el 74 por ciento de los contratos a tiempo parcial en Cataluña corresponden a mujeres. Es así porque no se les ofrece otra opción y también porque los recortes en guarderías y en dependencia de los últimos años se han traducido en que las mujeres han tenido que asumir el cuidado de hijas e hijos, pero también de las personas dependientes. De hecho, el 97 por ciento de las personas que reconocen que trabajan a tiempo parcial en Cataluña porque necesitan destinar tiempo al cuidado de niños, enfermos o personas mayores son mujeres. Trabajar a tiempo parcial se traduce en menos ingresos, menos posibilidades de ascender a cargos de responsabilidad y menos cotización para la jubilación, lo que en definitiva conduce a un mayor riesgo de pobreza.

Las mujeres conforman también el grueso de las personas que cobran menos de mil euros en Cataluña, son siete de cada diez, y representan el 64 por ciento de las personas que cobran la renta mínima de inserción. Además, la mayoría de mujeres en Cataluña trabaja en ocupaciones que se sitúan en los sectores peor remunerados. El 84 por ciento de ellas son camareras, dependientas, administrativas o trabajan en el servicio doméstico. De hecho, el 88 por ciento de la mano de obra en el sector doméstico en Cataluña son mujeres, muchas de ellas inmigrantes, que trabajan sin cotizar a la seguridad social y por sueldos que en muchos casos no superan los 343 euros.

Estas peores condiciones laborales tienen consecuencia en la vida de las mujeres. Como promedio, las pensiones de los hombres son de 1.190 euros frente a los 691 euros de las mujeres, o sea, la mitad. Además, las mujeres triplican el número de hombres que perciben pensiones por debajo de los quinientos euros. ¿Cómo vive una mujer mayor que está sola y que dispone de menos de quinientos euros al mes? Las entidades que las atienden describen pisos de cuarenta metros cuadrados, oscuros, llenos de humedades, donde no existe la calefacción y el termómetro marca menos de diez grados en esta época del año.

No son las únicas mujeres que están en esta situación. Otro colectivo que enfrenta una precariedad parecida es el de las mujeres que están solas a cargo del hogar y que carecen prácticamente de prestaciones específicas, lo que se traduce en que más del 40 por ciento de las familias monomarentales en Cataluña vive bajo el umbral de la *pobresa*. Y subrayo el hecho de que son monomarentales porque la gran mayoría de hogares donde hay un solo adulto a cargo están formados por madres solteras o mujeres divorciadas, mujeres que enfrentan inestabilidad laboral, que tienen enormes dificultades para conciliar la vida laboral y familiar, y no consiguen en la mayoría de los casos acceder a una vivienda digna; viven con sus hijos e hijas realojadas en habitaciones o en infraviviendas. Una parte importante del 28,5 por ciento de niños y niñas que se encuentran bajo el nivel de la pobreza en Cataluña vive en hogares monomarentales.

La Ley de igualdad efectiva de mujeres y hombres, que fue aprobada en 2015, tiene como finalidad priorizar medidas para combatir la feminización de la pobreza con especial atención a los colectivos más vulnerables. Me gustaría preguntar hoy a la *consellera* qué se está haciendo por estas mujeres. El artículo 47 de la Ley de igualdad establece que es obligación de las administraciones públicas diseñar programas integrales y específicos para las mujeres en situación de precariedad económica y riesgo de exclusión social; en el punto 4 se refiere concretamente al apoyo a

las familias monomarentales. Desde mi grupo parlamentario queremos saber qué partidas específicas se destinarán este año para reducir la tasa de pobreza de 43 por ciento de estas familias.

También queremos saber qué programas y partidas se están destinando para que las mujeres que han tenido que abandonar sus empleos por los recortes en guarderías y en dependencia de los últimos años puedan volver al mercado laboral.

Nos gustaría que se abriera una discusión en profundidad en relación con la desigualdad laboral, social y económica entre hombres y mujeres, pero también entorno a la feminización de la pobreza, que se ha agudizado en estos años de crisis y recortes, y que, sin embargo, siguen sin ser una prioridad política. Y no lo es porque ninguno de los acuerdos que ha adoptado hasta ahora el Gobierno de Cataluña han incluido una sola línea acerca de estas cuestiones. Tampoco se abordan en profundidad en el *pla de govern* que en 136 páginas destina solo seis para hablar de igualdad; se menciona, por ejemplo, la promoción del deporte femenino de alto nivel, objetivo que compartimos, pero no contempla un plan de choque para las mujeres que están al frente de una familia monomarental o un modelo de vivienda pública para abordar la situación de emergencia social, que afecta principalmente a las mujeres.

Otro ejemplo de la extrema precarización que sufren las mujeres en Cataluña y del que no se habla ni en los acuerdos de gobierno adoptados hasta ahora ni en este plan de *govern* lo representan las camareras de piso de los hoteles, que nos acompañan hoy aquí. Muchas de estas mujeres enfrentan cada día jornadas extenuantes por las que algunas reciben un sueldo de apenas seiscientos euros; son extenuantes porque en ocho horas se ven obligadas a limpiar hasta treinta habitaciones, lo que les obliga a trabajar bajo una presión extrema. Hacen camas, limpian baños, cargan colchones..., todas actividades que les provocan enfermedades crónicas, problemas en las cervicales, en las lumbares, enfermedades degenerativas e invalidantes que tienen como resultado que el 71 por ciento de ellas necesita medicación para ir a trabajar. Además, con el agravante de que muchas no tienen contrato, porque son falsas autónomas y no pueden optar a una baja laboral remunerada.

¿Cuántos hombres en Cataluña tienen trabajos tan precarios y mal pagados como las «kellys»? Realmente no lo sabemos, porque, a pesar de que los informes y los sindicatos insisten en la necesidad de disponer de variables de sexo en todas las estadísticas y recogidas de datos, no tenemos una radiografía real de la desigualdad y la pobreza que sufren las mujeres en Cataluña.

En enero pasado, el Gobierno presentó el Plan estratégico de turismo de Cataluña 2018-2022, y en ninguna de sus 421 páginas le dedicó una sola palabra a la precariedad laboral que enfrentan las trabajadoras del sector turístico, esto a pesar de que este mismo plan constata que el turismo en Cataluña representa el 11 por ciento del PIB y cerca del 14 por ciento de la ocupación, 400.000 empleos, entre los que se encuentran los de las camareras de piso, pero también muchos otros ejercidos por mujeres que no cumplen unas condiciones mínimas.

El año pasado, el 40 por ciento de los contratos firmados en Barcelona tuvieron una duración de menos de un mes. ¿Qué está haciendo el Gobierno por esto? Me gustaría saber en qué medida ha crecido el cuerpo de inspectores de trabajo destinados a luchar contra la discriminación laboral por razones de género y qué esfuerzos se están dedicando a incluir la variable de sexo en todas las estadísticas, encuestas y recogidas de datos, como establece el artículo 56 de la Ley de igualdad.

Las estadísticas no contemplan tampoco al colectivo de mujeres que trabajan sin contrato como empleadas domésticas y cuidadoras, que no cotizan a la seguridad social, sin protección de ningún tipo ni perspectivas de tener una pensión. ¿Qué se está haciendo para solucionar esto?

En junio pasado, se creó el Observatorio de la Igualdad de Género, que debe garantizar el cumplimiento de la igualdad efectiva de hombres y mujeres en Cataluña.

Me gustaría saber el presupuesto que se destinará para que este observatorio pueda ejercer su papel de manera efectiva.

La Ley de igualdad establece que se deben elaborar planes bianuales para incentivar la ocupación de calidad de las mujeres y que deben ir acompañados de sus respectivos estudios de impacto. ¿Tenemos disponible alguno de estos planes o al menos un estudio de impacto?

La ley dice también expresamente que la Generalitat tiene que hacer periódicamente estimaciones del valor económico que representa el trabajo doméstico y de cuidado de niños, niñas y personas dependientes. ¿Se he hecho siquiera alguno de estos estudios, *consellera*?

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència (Elsa Artadi i Vila)

Bé, moltíssimes gràcies. Moltes gràcies, diputada. Segurament –i segur que parlo en nom de més d’una de nosaltres–, a les portes d’un nou 8 de març, doncs, un agraïment profund a les entitats, a les persones que han estat i que segueixen estant al capdavant de la lluita feminista, que, si no fos per elles, per la seva tasca, per la seva perseverança, per la seva insistència, moltes de nosaltres segurament no seríem diputades, de ben segur que jo no seria consellera de la Presidència i segurament no estaríem fent un discurs valent i combatiu perquè potser no seríem ni conscients de les desigualtats que patim i potser inclús ens estaríem creient alguns eslògans com el que hem vist avui de «*No es violencia de género, es violencia doméstica*», i també segur que no estaríem llestes per lluitar contra la nova regressió en drets que ens amenaça amb aquestes noves tesis negacionistes que es fan des d’alguns partits polítics.

Dit això, és cert i ho serà sempre, que el Govern no ho fa tot perfecte, però que fa molta feina i que sobretot fa una feina intensiva i transversal. I puc estar molt d’acord en moltes de les coses que ha dit la diputada, sobretot quan explica les causes de la font de la discriminació que patim les dones, quan fa un repàs, crec, molt exhaustiu de les estadístiques a on són les desigualtats que patim.

M’ha semblat també molt interessant, perquè normalment no ho fem tant, l’apunt que ha fet sobre les dones grans i l’impacte de la demografia, l’envelliment, amb pensions més baixes, amb una vida més llarga, amb una pitjor salut.

Hi han moltes de les qüestions que segur que se solaparan amb la pregunta que ha fet la CUP, perquè són de l’àmbit molt de treball i de la feminització de la pobresa, i estic segura que el meu company, el conseller El Homrani, també en parlarà.

Sobre les famílies monoparentals, o monomarentals, com les ha anomenat, que em sembla que també és molt apropiat, hi ha moltes mesures que són específiques en allò que té a veure, doncs, amb impactes tributaris, amb les mesures de taxes de l’Administració, que es fa una vinculació específica precisament per aquests casos, donada la seva particular vulnerabilitat.

Preguntava sobre..., i feia un esment que a mi m’ha semblat, potser, ja li dic, una de les coses que m’ha sobtat més, precisament quan diu que no fem polítiques transversals, precisament, si una de les coses que ha anat canviant al llarg d’aquests anys és precisament l’incloure la transversalitat en les polítiques que es fa des del Govern de la Generalitat.

S’ha treballat d’aquesta manera o s’ha intentat treballar d’aquesta manera en el pla de govern, i quan parlem d’igualtat, doncs, ens trobem mesures, per citar-ne dues, de les dues conselleres que són avui aquí, la consellera de Cultura i la consellera de Salut, però també pel que fa a la consellera de Justícia, que l’altre dia vam sortir juntes precisament a la roda de premsa del Govern, doncs, per explicar-ho.

Per què ho fem d'aquesta manera? Doncs perquè intentem seguir des de les recomanacions europees..., intentem seguir les recomanacions també de les Nacions Unides i de l'Agenda 2030 que s'ha d'incorporar la igualtat de gènere per realment tenir una afectació transversal en tot el que és la igualtat de dones i homes.

Ara, com saben –perquè em sembla que s'ha explicat a la Comissió d'Igualtat, em sembla que s'ha explicat també a través d'algunes de les entitats de dones–, s'està acabant de tancar el que és el Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere 2019-2022, i dins de totes aquestes propostes, que després hi entraré en detall i segur que en la següent interpellació encara més, precisament l'element que ho relliga tot és la transversalitat en les polítiques de gènere com l'acció fonamental, incidint sobretot i com un dels eixos principals, doncs, en el treball i la corresponsabilització en les tasques. Parlava de les tasques de la cura, de les tasques tant d'infants, com de gent gran, com de dependents en les famílies. Aquí ens basem sobretot també en una feina que es va fer, molt important, a través de la cambra, que ens donava xifres de que, si li podien posar valor econòmic a tota aquesta tasca, sortia un valor de la feina femenina molt més gran que no pas el que tenim ara.

Em parlava de les condicions de treball, i tenim que... –l'hi busco, perquè l'hi voldrà dir bé– el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies del conseller el Homrani està a punt de portar l'acord de govern per millorar precisament les condicions de treball de les cures, i recull bona part de les peticions formulades precisament per les entitats que agrupen persones que es dediquen al treball de les cures i els sindicats, que resulten d'un diàleg fluid a través d'un grup de treball que es va crear precisament el 2017. I és fruit d'aquesta feina, el fruit d'aquesta feina en col·laboració amb el departament –conseller...–, que es portarà a terme aquest acord de govern, en el que es milloren les condicions laborals, que jo crec que segurament en la següent interpellació que ell té, doncs, hi entrarà i en donarà més detall.

L'observatori està treballant conjuntament amb l'Idescat –i n'hi buscaré més detalls–, precisament pel que vostè demanava. Perquè el que vostè demana és una realitat que es demana també en entorns internacionals: la necessitat de poder tenir dades estadístiques que no siguin agregades. Això ens passa tant en l'àmbit de mesures socials com en l'àmbit de mesures de salut. I és per això també que en l'àmbit de salut, doncs, s'ha pogut desagregar i s'ha pogut fer feina, amb el lideratge, abans, del conseller Comín, però sobretot ara amb la consellera Vergés, per posar-hi aquesta perspectiva de gènere, per exemple, en la recerca en l'àmbit de salut, perquè sabem que les malalties afecten d'una manera diferent les dones que els homes.

Però també, i per un tema al qual vostè feia molta referència, que és que les condicions socials i les desigualtats socials no són neutres quan tenen a veure amb el gènere, el que s'ha fet des del Departament de Salut precisament és que a la *Guia per a la introducció de la perspectiva de gènere*, en el que és la planificació de salut..., per assegurar, doncs..., igual que parlem que hi ha una bretxa salarial, hi ha una bretxa de l'efectivitat de les polítiques de salut entre homes i dones, i per això s'ha estat corregint. Fruit de les tasques tant del que és la perspectiva de gènere en l'àmbit de la recerca com la perspectiva de gènere en la planificació, també s'han fet programes específics per atendre millor les dones, com és el model d'atenció a l'endometriosis i altres malalties que són si no..., invisibilitzades i que ens afecten molt més..., bé, en aquest cas que ens afecten exclusivament a les dones.

En el tema de les estadístiques..., i disculpa, perquè he vingut carregada de tota la documentació de tots els departaments, perquè malgrat que vostè insisteixi que no fem perspectiva de gènere la fem, i ara no sé si li trobaré... –i si no l'hi dono en el següent torn de rèplica– la feina del departament dins de l'observatori i com es treballa conjuntament amb l'Idescat, precisament per tenir també el que són les dades estadístiques, les dades de desenvolupament econòmic i social –no ho trobo...– de les dones i com poder tenir aquests indicadors.

En qualsevol cas –i ara l’hi buscaré, perquè ara no ho trobo, el tema de les estadístiques, disculpi–, estem a les portes, i així es va explicar per part de la presidenta de l’ICD –que aprofito per saludar-la, que està aquí–, en comissió, l’altre dia, de l’aprovació d’aquest pla transversal, d’aquest pla que afecta tots els departaments de la Generalitat. És un pla que hem tingut la sort de que s’ha pogut treballar amb totes les entitats que pertanyen al Consell Nacional de Dones de Catalunya, que són més de quatre-centes; que hem pogut treballar i rebre aportacions de tots els serveis d’informació i atenció de les dones als ens locals també, que són cent dos; que hem pogut tenir aportacions per part de les seixanta vocalies dels membres de la Comissió Nacional per la Intervenció Coordinada de Violència Masclista, de la Xarxa de Recursos d’Atenció i Recuperació Integral i dels tretze departaments de la Generalitat.

Què hem estat fent quan s’ha estat elaborant aquest pla? Doncs hem anat treballant amb els plans sectorials. Vostè ha anomenat el d’esports, com si l’únic lloc que ens preocupés fos els esports en l’elit, però hem estat treballant en plans dins d’Interior; hem estat treballant plans de coeducació dins del Departament d’Ensenyament, a més del compromís del conseller de retirar i..., de no renovar els concerts en escoles que segreguen per sexe, precisament per mantenir i per reforçar aquesta coeducació; hem estat fent plans des del Departament de Cultura, no només pel tema de la invisibilització, pel tema de..., per una banda, demostrar a la societat el que són les aportacions de les dones, per fer canvis culturals i per trencar els estereotips, però també per la banda de la producció i d’incorporar les dones artistes en totes les seves facetes, les dones intel·lectuals, també en tots els seus punts. (*Sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció.*)

I ara continuem –perdó.

El president

Gràcies, consellera. De nou i per a la rèplica, té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Beatriz Silva Gallardo

Muchas gracias, *consellera*, por sus explicaciones. Celebro las cosas que me ha explicado. En todo caso, me gustaría puntualizar que yo nunca en mi intervención dije que este Gobierno no estuviera haciendo políticas transversales; de hecho, antes de preparar mi intervención revisé la página web e intenté preguntar acerca de las cosas sobre las que no encuentro información y a las que me gustaría tener algunas respuestas concretas.

Respecto al *pla de govern*, he podido constatar en la página web que dentro de los objetivos de igualdad solo hay dos que se han puesto en marcha para combatir la discriminación por razones de sexo en el ámbito laboral: uno tiene que ver con la perspectiva de género en las políticas públicas, y otro, para facilitar el acceso de las mujeres innovadoras al financiamiento europeo. Sin embargo, no se ha iniciado ni una sola actuación para combatir la desigualdad salarial en las empresas ni para luchar contra las formas más duras de precariedad que sufren las mujeres en el mundo laboral. Si hay alguna que no esté en la web, usted me la puede hoy explicar.

Me cuesta entender también que entre los objetivos del Plan estratégico de turismo y entre sus ejes vertebradores se hable de aumentar el número de visitantes, diversificar la oferta, traer inversiones, asegurar buenas condiciones a las empresas, pero ninguno de ellos haga mención a la necesidad de impulsar un modelo en el que la riqueza que genere el turismo, del cual depende por cierto el trabajo de las camareras de piso, se traduzca en empleos dignos y de calidad. Me gustaría que me explicara por qué no han pensado en esto.

Desde Cataluña hay margen para combatir las situaciones que estamos planteando hoy aquí. En el caso de las camareras de piso, por ejemplo, podemos vigilar la carga y las condiciones de trabajo, impulsar el acuerdo social para conseguir me-

jas e intensificar la supervisión de la inspección del trabajo. El Gobierno balear ha impulsado con éxito medidas en este sentido y mi grupo parlamentario presentó recientemente una propuesta en esta línea, pero el Gobierno catalán se ha quedado hasta ahora al margen, hasta donde yo lo sé.

Necesitamos que las políticas públicas reconozcan el trabajo reproductivo y las horas que las mujeres dedican al cuidado, poniendo el acento en la protección de colectivos específicos, como las mujeres mayores, inmigrantes, las trabajadoras domésticas o las madres que se encuentran solas al frente del hogar. Y para eso necesitamos tener estimaciones económicas de qué representa este trabajo. ¿Las tenemos con cifras? Porque me gustaría conocerlas.

La Ley de igualdad contempla que el Gobierno tiene que hacer periódicamente estimaciones del valor económico que representa el trabajo doméstico y de cuidado de niños y niñas y personas dependientes. ¿Cuándo tendremos estas cifras?

En este Parlamento hemos constatado que ustedes no han previsto nuevas plazas de residencia ni tampoco aumentar significativamente la inversión en guarderías para que las mujeres puedan regresar al mercado laboral.

¿Cómo se explica que en las cifras que vinieron a explicar ayer en el Parlament las partidas destinadas a políticas de mujer bajen desde 7.960.000 euros a 7.926.000 euros? ¿Cómo se explica que se recorten aún más unas políticas de mujer que desde el 2010 ya se han recortado en un 32 por ciento?

Me gustaría recordar que los presupuestos generales del Estado, que sí fueron presentados y que los grupos que dan apoyo a su Gobierno no permitieron siquiera tramitar, contenían muchas medidas para luchar contra estos problemas. Por ejemplo, ampliaban el permiso de paternidad, una medida que ayudaría a equilibrar la carga en el cuidado de hijos e hijas que ahora recae sobre las mujeres; aumentaban el 60 por ciento las ayudas a la dependencia, y eliminaban el copago farmacéutico para las pensionistas. Para Cataluña estos presupuestos se traducían en que 27.000 cuidadoras habrían recuperado la cotización a la seguridad social, que 143.000 personas se beneficiarían del ingreso mínimo vital y que 12.000 personas de más de cincuenta y dos años que están en el paro habrían recuperado el subsidio de desempleo. También contemplaban una subida de las pensiones mínimas y no contributivas y el aumento de la base reguladora de la pensión de viudedad hasta el 60 por ciento.

Detrás de estas cifras, señora Artadi, hay rostros de mujeres que tienen unos derechos que tenemos la obligación de garantizar. Un gobierno no puede definirse como feminista, como han hecho varias veces aquí varios representantes del Gobierno, si a la hora de redactar un plan de gobierno o pensar en unos presupuestos no prioriza sacar a las familias monomarentales de la pobreza o no impulsa medidas para que las mujeres tengan empleos de calidad y no sean el rostro de la pobreza de nuestra sociedad. ¿Qué harán ustedes al respecto?

El president

Gràcies, diputada. I de nou, per a la rèplica, té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies de nou, diputada. Parlava de les llars d'infants o de les escoles bressol i que no s'han aportat diners, però em sembla que ahir tant el president com el vicepresident van explicar un fet que ja fa molts dies que ha explicat el conseller d'Educació, i és que en els pressupostos del 2019, els que definitivament vostès no han volgut ni veure, ni asseure's, ni a parlar-ne després d'una primera reunió, hi ha 20 milions destinats precisament a l'educació zero-tres, que estic totalment d'acord amb vostè que és una de les mesures precisament que serveix per reincloure i perquè tornem les dones al mercat laboral després d'haver tingut fills; una feina, una tasca de suport a les escoles bressol que han estat fent des de les entitats locals, des

dels ajuntaments i de les diputacions i que en aquest pressupost precisament es recupera.

Pel que fa a l'Observatori de la Igualtat de Gènere, el juliol ja es va presentar conjuntament amb l'Idescat; per tant, tant la senyora Núria Balada com el senyor Frederic Codina van fer una presentació aquest juliol, conjuntament, de la metodologia, precisament per calcular el que és l'índex d'igualtat de gènere de Catalunya. Per què es fa, aquest índex? Doncs es fa per, precisament, tenir millors informacions i planificar millor el que són les polítiques públiques. Un índex que té moltes variables però que precisament va dirigit especialment a sis eixos diferents: el treball, salari, salut, formació, ús del temps i apoderament de la dona. Per tant, aquesta feina s'està fent, s'ha ensenyat tota la metodologia, com es fa; la idea és que això es pugui conèixer de manera periòdica, com es fa, quina és l'actualització, i tenir la informació.

Des del Departament de Treball, que semblava que es deia que no estaven fent actuacions, precisament s'està treballant en un pla en l'àmbit laboral per a l'emprenedoria femenina; empenedoria femenina que té més problemes que la masculina, també per temes d'estereotips, de manca de tenir recolzament financer, de manca de vegades de tirar endavant projectes que, quan després mirem les dades, són projectes que precisament tenen un retorn, no només social, però tenen un retorn econòmic més elevat: ho fan millor les dones que decideixen emprendre, però tenen més problemes precisament per tots els estereotips que tenim. I, per tant, també en aquest pla és una manera d'ajudar-les a prendre aquesta decisió i donar-los més força en aquesta tasca.

Què més s'està fent des del Departament de Treball, que estem d'acord que resoluria parts dels problemes que les dones tenim? Doncs, miri, hi ha tot el que són els programes d'igualtat que tenen a veure amb l'impacte que té en la bretxa salarial, que té a veure amb la temporalitat dels contractes que s'ofereixen a les dones i que té a veure amb temes d'assetjament, però també de condicions laborals que fan servir les empreses. Doncs fins ara només hi havia un registre que era voluntari, però el departament està tirant endavant la creació del registre de plans d'igualtat, perquè aquest sigui obligatori, perquè ho puguem tenir de totes els empreses que estan obligades a tenir-ho; que no són totes, perquè, com vostè ja sap, al Tribunal Constitucional ja ens ho van tombar.

Però què es fa des del departament i en particular des de la Direcció General d'Igualtat? Doncs es fan accions formatives precisament dirigides a les empreses, als directius, però també als sindicats, perquè puguin assessorar i puguin realment revisar, avaluar aquests plans d'igualtat, tant els que tenen l'obligació de fer-ho com els que no.

S'ha fet un programa també amb els ens locals, amb 153 projectes, per facilitar precisament també la implantació de plans de mesures d'igualtat que ajudin en el que vostè precisament demanava que té a veure amb les condicions laborals. S'ha fet una nova línia de subvencions per a entitats socials del departament per fomentar la igualtat d'oportunitats de dones i homes en l'entorn del treball.

S'ha fet formació, perquè, com ja hem dit altres vegades, la formació és el que precisament fa que aquest canvi cultural que hem de fer entre totes i entre tots, doncs, es pugui dur a terme. I amb aquests plans de formació durant el 2018 s'han format 1.368 persones, que són directius d'empreses, però també representants sindicals, que han participat en cursos, tant siguin presencials o en línia, precisament per afavorir que aquests cursos arribin a més gent.

Tot allò que el Constitucional ens va tombar de la Llei d'igualtat precisament pel que fa a temes laborals perquè se'ns va dir que no érem competents, doncs, s'està aplicant o s'aplicarà definitivament a l'Administració pública, que és on tenim almenys competència.

I sobre el permís de paternitat, que vostè ens lligava als pressupostos generals de l'Estat, segurament hi està tan lligat com el salari mínim interprofessional, que se'ns deia que si no s'aprovaven els pressupostos no pujaria i que al final sí que va poder pujar, afortunadament.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre els drets de les dones i les desigualtats de gènere

300-00085/12

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els drets de les dones i les desigualtats de gènere, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar la interpel·lació, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bé; moltes gràcies. Diputats i diputades, jo volia començar per una anècdota personal. L'altre dia vaig anar a la reunió de la professora de la classe de la meua filla, de tercer, i em va explicar preocupada com veu que en una classe on hi han setze nens i vuit nenes les nenes gairebé no participen a classe i estan completament arraconades. Però el que inquietava més és que aquesta professora no tenia recursos per fer-hi front, no havia tingut cap mena de formació, des de l'escola no s'oferien recursos, formació ni acompanyament especialitzat, i vaig haver de ser jo qui va buscar els recursos perquè ella hi pogués accedir i perquè vam tenir, entre cometes, la «sort» de que jo estic relacionada amb aquest món i tinc aquests recursos, però voldria saber què passa amb moltes nenes que segueixen invisibilitzades a les seves escoles i les seves professores no tenen recursos per fer-hi front.

De fet, s'han fixat que a la majoria de les escoles és el camp de futbol el que ocupa més espai i que normalment està monopolitzat per això, pel futbol. I qui juga a futbol? Doncs els nens. Quantes nenes s'autodescarten de les carreres científiques als sis anys? Un 35 per cent va a l'itinerari científic i només dues de cada deu són catedràtiques, perquè això vol dir que les nenes no serveixen per les ciències, les nenes són de lletres.

El 60 per cent de les dones s'han vist obligades a sentir en algun moment un «tens la regla?» quan ha discrepat i està de mal humor. Vivim la cosificació del cos de les dones, a la publicitat, a tot arreu. Ho hem vist ara amb les denúncies que s'han fet sobre el Mobile; ho hem sentit en paraules d'alguna persona que també ocupa un lloc en aquesta cambra quan ha parlat de les competències i les habilitats d'alguna consellera.

Vivim en un sistema heteropatriarcal. Tot el que els he explicat són exemples d'una desigualtat estructural en les oportunitats de nens i nenes, que, des de ben petits, des de les escoles bressol, des de la primària, no tenen les mateixes oportunitats. Vivim en una societat patriarcal que possibilita aquesta desigualtat de gènere, on l'expressió més greu és la violència masclista, els abusos masclistes, però que no és l'única.

Aquesta desigualtat estructural, aquesta cultura patriarcal és la que està a la base de les sentències com la de La Manada, com la de la Juana Rivas, la que explica que Catalunya segueixi sent la comunitat que més ordres de protecció denega, que més víctimes deixa desemparades.

Sabem que ens hem incorporat de manera desigual al mercat de treball; sabem que hi ha una segmentació horitzontal que ens atorga els llocs menys qualificats; la

bretxa salarial és més profunda com més baixem en els percentils de renda; hi ha un sostre de vidre, i la conciliació només existeix a costa d'empobrir l'economia de les dones.

Avui jo trauré cartellets, no ho acostumo a fer, però només amb els colors ja es veu de lluny: quin és el repartiment que hi ha en les tasques de les cures a casa, a l'Estat. El primer quadre és quantes reduccions de jornada s'han demanat: en vermell, les dones; en blau, els homes; el segon, quantes excedències per tenir cura dels permisos de fills. Aquí, com es prenen les decisions en parella. Mirin qui pren les decisions en el cas de la compra d'aparells tecnològics. Mirin com es reparteixen les feines de la casa: vermell més fort, les que elles fan sempre; vermell més claret, les que elles fan habitualment. No podem parlar d'igualtat d'homes i dones si no repartim les cures i si no posem les cures al centre.

Cal una política feminista, calen polítiques públiques feministes. I això no vol dir el contrari de masclista, que n'hi han alguns que es pensen que dient «jo, ni feminista ni masclista» en tenen prou. No. Feminista vol dir creure en la igualtat d'oportunitats per homes i per dones i ser conseqüent amb això.

Jo li volia preguntar a la senyora Artadi: el Govern de la Generalitat de Catalunya és un govern feminista? Saben què fa un govern feminista? Un govern que dedica com a mínim l'1 per cent en una partida directa a polítiques directes d'igualtat i un 5 per cent en indirectes; un govern que ha analitzat cada sector –cultura, salut, educació, treball– per detectar les necessitats de dones i homes i donar una resposta que compensi la desigualtat; un govern que posa el treball reproductiu i les cures al centre; un govern que està executant una estratègia per lluitar contra la feminització de la pobresa.

Sí; això és el que ha fet l'Ajuntament de Barcelona. Ara voldria saber què ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya com a mesures feministes, no enumeració de mesures, que, segurament, si el grup interdepartamental que preveu la llei funcionés, no hauria de venir amb tants papers i potser li haurien pogut fer un informe.

La senyora Artadi ens va dir..., ens va donar la raó quan la vam interpel·lar sobre la necessitat d'invertir i fer front a les violències masclistes; ens va reconèixer que falten recursos, que falta equitat territorial, coordinació. S'han presentat uns pressupostos, i en què es tradueix tot això que ens va dir? En res, absolutament en res.

Només que es destinés un 1 per cent dels ingressos de la Generalitat a polítiques finalistes per igualtat serien 338 milions d'euros. Saben quant creiem i hem intuït, fent submarinisme i bussejant entremig de les xifres, perquè és molt difícil veure-ho, perquè seguim sense tenir tampoc una visió d'anàlisi de gènere dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya? No arribaria ni al 0,01 per cent. I això incloent-hi els recursos que venen del pacte d'estat.

Diuen que obriran dos SIE i reforçaran els SIAD. Se'ls ha demanat en aquest Parlament, s'ha aprovat, que n'hi hagin setze en acabar l'any, per garantir precisament que totes les dones de Catalunya tenen accés a aquests serveis. Doncs no, amb dos. I encara ens demanen a nosaltres responsabilitat per aprovar pressupostos, uns pressupostos que no compleixen les resolucions d'aquest Parlament.

Ja ni parlem, no?, del que també vam acordar en aquest Ple, en aquella moció, que hi hauria una partida finalista per violències masclistes que, oh sorpresa!, tampoc hi és.

També es va aprovar que el pressupost de l'Institut Català de les Dones tornés a recuperar el nivell de finançament de l'any 2010, que era de 12 milions. Això tampoc està previst per aquest any.

Seguim sense pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere, seguim sense model integral d'abordatge de les violències masclistes, seguim sense saber quines són les estratègies de transversalització de l'Institut Català de les Dones, l'impacte social de la Llei d'igualtat, tots els informes i mecanismes que preveu la llei i que no s'ha desplegat.

Nosaltres creiem que no, que fins ara la Generalitat, el Govern de la Generalitat de Catalunya no és un govern feminista, és un govern que fa mesures puntuals, que intenta donar resposta, que sí, que adopta el discurs que hi ha a la societat, que intenta assimilar-se... Creiem que realment hi ha un abans i un després en els discursos que fa la consellera Artadi, també ho agraïm, perquè realment creiem que hi ha hagut un avenç, però s'ha d'anar una mica més enllà, s'ha de ser un govern feminista de veritat.

I un govern feminista també és fer polítiques de cures, polítiques en tots els sentits. També és un govern feminista regular preus de lloguers, prohibir externalitzacions com demanen les «kellys», derogar la reforma laboral del Partit Popular, derogar la Llei d'estrangeria, facilitar les reagrupacions familiars, deixar que l'Open Arms salvi vides. I això també ens fa portar a pensar que el Govern del senyor Pedro Sánchez tampoc és un govern feminista.

En temes de feminisme, em sap greu, però el Govern de la Generalitat és un govern que no governa, segueix sense governar. Al seu document de resum presupostari no hi apareix la paraula «feminisme», ni tan sols; només una vegada, i sense quantificar, apareix la lluita contra les violències masclistes.

Un govern feminista reconeix que les dones som diverses, que cal inversió, prioritització, prevenció. Un govern feminista treballa en la salut de les dones, en la coeducació, i no dona finançament a les escoles concertades que fan una educació separada per sexes.

Cal blindar serveis públics, cal reforçar i revertir les retallades. Cal posar el treball de cures i reproducció al mig. Cal orientar la fiscalitat a polítiques de redistribució. Cal fer segur l'espai públic, identificar col·lectius que pateixen més opressió i establir mesures correctores d'aquesta doble opressió. Són les dones migrades, les dones que estan en llibertat restringida, les dones que estan a presó, les dones que treballen a la llar i en les cures, les dones que encapçalen famílies monomarentals, dones grans soles, dones amb feines precàries.

Un govern feminista s'ha d'averگویr de llegir titulars que diuen que la pobresa té rostre de dona, que és precària i amb fills, i ho contraresta amb mesures efectives i emergents, i sobretot amb un augment dels recursos.

La setmana que ve, el 8 de març, hi ha una vaga feminista. Esperem tenir també consens en aquest Parlament per sumar-nos-hi i reivindicar aquesta vaga feminista per segon any. Esperem que no sigui el carrer el que dona les lliçons a les institucions i que les institucions siguem capaces d'estar al carrer amb les dones que es mobilitzen.

Cal reclamar més i millor igualtat. Cal posicionar-se clarament també contra els partits que amenacen els drets que hem guanyat; partits que pretenen fer caceres de bruixa, que reclamen noms de persones que fan informes de violències masclistes, que volen derogar lleis que ens protegeixen, que estenen la falsa ideologia de gènere i que volen treure'ns el dret a decidir sobre els nostres cossos, partits com el PP i Ciutadans, que són la punta de llança de Vox en la seva croada contra el feminisme. Es poden defensar els drets de les dones pactant i arribant a acords i dient que governaran amb aquests partits després del 28 d'abril?

Nosaltres creiem que no. Els drets de les dones es defensen revisant a fons una legislació que és patriarcal i androcèntrica, dotant de pressupost real i no simbòlic les polítiques de dones, fent complir la Llei d'igualtat en la seva totalitat, blindant el sector públic i governant, senyors i senyores del Govern, governant de veritat, per canviar aquest model que precaritzava les dones i les condemna a la desigualtat. Volem un futur feminista. I hem de començar ja.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, diputada. Bé, a nosaltres ens hauria agradat, per la part dels pressupostos, i, a més, quan ha intervingut altres vegades en qüestió d'altres temes jo li he anat fent que sí, que sí, des del meu escó les altres vegades, ens hauria agradat molt, que haguessin participat en les discussions dels pressupostos precisament per millorar tot allò que no s'ha millorat.

Em fa així (*l'oradora fa un gest amb la mà oberta*), però es que en la darrera reunió que es va tenir entre membres del Govern i la seva formació política, que va ser la del divendres 25 de gener, precisament es va quedar que s'havia de fer una reunió sobre igualtat i violència masclista en la següent setmana. I va ser precisament l'endemà de quedar que s'havia de fer aquesta reunió que vostès van trencar les negociacions. I això l'hi podran confirmar les seves companyes, perquè a mi m'ho ha confirmat la secretària general del meu departament, que li vaig preguntar precisament com és... (*Veus de fons.*) Clar! Però és que nosaltres..., vosaltres va proposar: «S'han de fer reunions sectorials.» I el vicepresident, el secretari general d'Economia i la secretària general de Presidència van dir: «Perfecte; fem-ne.» Se'n van anar fent i, abans d'acabar, i sobretot abans de tenir-la, la que més m'interessava a mi que precisament tinguéssim, que era la d'igualtat i violència masclista, vostès van decidir trencar les negociacions, que esperem que puguem recuperar.

En aquest sentit, és cert, i d'això en vam parlar en altres ocasions, que el pressupost no està dissenyat per mostrar totes les partides que es dediquen a polítiques d'igualtat. També totes les polítiques d'igualtat no van acompanyades d'una partida, perquè hi ha obligacions o hi ha aspectes que no hi són. Però ja és una transformació que s'ha de fer.

També aprofito per tornar-li a dir una altra cosa. L'última vegada que..., crec que va ser l'última vegada que vostè em va fer una interpellació en aquest faristol, que va ser al novembre, just abans del Dia Mundial contra la Violència Masclista, jo li vaig dir: «Treballem en això plegades.» I ens trobem just abans del dia internacional..., del Dia de la Dona, que fem una interpellació. (*Veus de fons.*) Ens hem vist... No, no; per què l'hi dic? Perquè ens hem vist en molts actes que hi coincidim, hem compartit moltes coses, hem parlat quan vam tenir també una interpellació que va fer el nostre grup parlamentari, i jo sé que tenim molts punts en comú. La presidenta de l'ICD també l'ha convidat de venir a l'Institut Català de les Dones, a vostè i a totes, per poder treballar conjuntament en aquestes mesures. Però no l'hi dic com un retret, l'hi dic tornant a oferir-li que parlem també de les mesures, i no només ho fem de manera..., públicament, que públicament ho podem fer sempre, però que vingui i compartim la informació que tenim.

Vostè ens diu: «Encara no teniu el pla, el nou pla del 2019-2022.» Abans, quan em feia la interpellació la nostra companya, li he explicat el perquè: perquè hem intentat que aquest pla sigui un pla de consens amb totes les entitats, amb totes les expertes. I em consta que també els hem fet arribar que tinguem..., que doneu una mica de temps, precisament, per consensuar totes aquestes mesures i que siguin mesures no que imposa l'Administració, sinó que siguin mesures consensuades en tots els àmbits.

Un pla que si tenen ganes de conèixer-lo amb més detall, més enllà del que ja es va exposar la setmana passada, dels sis eixos que té, des de l'educació, l'equitat en el treball i corresponsabilitat en els usos, la prevenció i erradicació de la violència masclista, l'apoderament personal, la visibilització i la transversalitat en les polítiques de gènere, hi podem treballar sempre que vulgui.

Estem d'acord –i per això m'agradaria que la nostra relació anés més enllà del faristol– que hi han molts aspectes que tenen a veure amb la manera com ens aproximem des de diferents col·lectius, des de diferents àmbits i des de diferents aspectes de la vida, a aquesta societat masclista que ens envolta a totes i que a totes ens impacta d'una manera o una altra.

I és per això que un dels eixos principals que estem fent des del Govern, no només des del nostre departament, té a veure amb la formació. No només amb un pla de formació d'equitat de gènere que ha impulsat el Govern en aquesta legislatura, que va dirigit especialment a tres col·lectius. D'una banda, direcció i línia de comandament, perquè això es traslladi cap a baix. En segon terme, amb les professionals de circuit de violència masclista. I, el tercer, amb els referents d'igualtat de cada un dels departaments i de les administracions públiques.

Però això va més enllà del que es fa impulsat per l'Institut Català de les Dones, perquè també se'n fan d'específics a Interior, se'n fan d'específics des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, i se'n fan d'específics des del Departament de Justícia.

Abans parlàvem també, amb la Beatriz, del tema de les empreses. Una altra mesura, en aquest desplegament que no s'ha fet encara al complet –i jo això els ho reconec– de la Llei d'igualtat, té a veure amb el distintiu d'excel·lència empresarial en matèria d'igualtat. Perquè tots entenem que hem de ser exigents, que igualment que intentem ser exigents en aspectes ambientals, en aspectes de seguretat, també ho hem de ser en la matèria d'igualtat. I en aquest sentit estan treballant conjuntament tant el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies com el d'Empresa i Coneixement, per poder-lo desenvolupar, per poder que precisament arribi a totes aquelles empreses que no estan obligades a fer-ho.

En el cas de les dones i l'àmbit de justícia, que abans hi feia referència, a sentències que malauradament hem hagut de veure en els darrers mesos, i com en alguns casos fins i tot s'han arribat a justificar. Un fet que sembla, doncs, pràcticament impossible, però que realment ha passat. De la mà de la consellera de Justícia, s'ha creat l'Observatori Català de Justícia en Violència Masclista, precisament per analitzar la resposta als òrgans judicials, que és on tenim un greu problema de violència institucional; als serveis penitenciaris; a la justícia juvenil, en les mesures penals alternatives i en el servei d'atenció a la víctima, amb l'objectiu precisament de millorar l'efectivitat i contribuir en la lluita de la violència masclista. Es farà recerca, es farà investigació amb metodologia acadèmica per aportar conclusions, però, sobretot –sobretot–, s'incidirà en el que és la formació específica sobre la violència masclista adreçada al personal que treballa en l'àmbit de l'Administració de justícia.

La feina que està fent la consellera, precisament, preveu que en els propers dos anys es puguin formar mil cinc-cents professionals en l'àmbit del sistema de l'Administració de justícia, precisament per canviar actituds i per canviar certs efectes que veiem, que precisament eviten que les dones denunciem violència masclista, i que fa que el trànsit durant el procés judicial sigui molt complex, sigui molt dolorós, i que, en molts casos, a més, estiguem veiem la denegació d'ordres d'allunyament.

Però, és que el Departament de Justícia també promou, doncs, un model d'execució penal amb perspectiva de gènere. Vostè feia referència a les accions que es fan en altres administracions. En aquest cas, aquest és un tema que la competència és nostra, i, per tant, s'han inclòs, des de fa anys, referents de gènere en els centres penitenciaris, però, a més, s'ha fet un programa d'intervenció psicoeducativa a les dones privades de llibertat en els cinc centres on precisament tenim població femenina. S'han fet proves pilot, també, en centres penitenciaris, que estan adreçats a tota la població penitenciària, precisament per treballar tot el que és la perspectiva i l'equitat de gènere. S'ha fet especial atenció, s'està fent especial atenció al col·lectiu LGTBI, a les presons, i en aquest any passat, en el 2018, es va celebrar, doncs, la

Primera Jornada de Gènere i Presó, que és una aproximació que s'està fent de nou des del departament i que ara, en aquest any 19, es farà la segona jornada.

Ha fet referència, de nou, als centres educatius. Vostè sap perfectament que els concerts que ja s'han donat no es poden retirar, i que el compromís..., perquè per llei no ho podem, i perquè se'ns tombaria, i, per tant, el que volem fer és fer-ho bé, i que tingui tota l'efectivitat possible. I, per això, el compromís del conseller, en nom del Govern, però també dels dos grups parlamentaris, precisament, que donen suport al Govern, és de no renovar els concerts a aquells centres que no compleixin el principi de coeducació mitjançant el que és l'escolarització mixta. Aquest és un compromís que el tenim, de fet, des de l'inici de la legislatura, que estem compromesos que tiri endavant, perquè és cert que no podem estar incidint i estar insistint en un model inclusiu, en un model coeducatiu quan tractem de manera normal que hi hagi escoles on només hi hagi nens o escoles on només hi hagi nenes.

Al Departament d'Interior..., li vaig repassant departament per departament, perquè, clar, jo no sé com definiríem si un govern és feminista o no, qui posa l'etiqueta i qui no, i, per tant, crec que és important veure com a cada un dels departament que tenim a la Generalitat s'està intentant millorar actuacions que ja es feien, fer-ne de noves, precisament amb aquesta perspectiva de gènere.

En el Departament d'Interior, on l'efecte de la formació està tenint..., un dels departaments amb major incidència, precisament per tot el que té a veure amb el tracte amb les persones, però també per identificar i per veure allà on hi ha hagut violència masclista, però sobretot per prevenir-la... Em queden dos segons, li ho continuo després. Perdó.

El president

Gràcies, consellera. El torn, ara, per a la rèplica, és per a la diputada. Quan vulgui.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. Consellera, jo crec que el que tenim és una mica de confusió de funcions Govern - grup d'oposició de, ara, set diputats i diputades. És a dir, els que han de governar són vostès, i nosaltres vam presentar deu propostes, deu mesures que creïem fonamentals per poder asseure'ns a parlar de pressupostos. Va ser el Govern qui va prioritzar sobre què parlàvem; mai va posar sobre la taula el tema de les violències masclistes i les polítiques feministes. Efectivament, vam ser nosaltres qui finalment ho vam haver de posar sobre la taula, tot i que no és la nostra funció governar, i va ser quan vam comprovar que, en realitat, no hi havia cap disposició del Govern per acceptar ni per treballar les nostres propostes, que vam decidir que fins que no hi haguessin els números clars no en tornàvem a parlar. Però és que ara tenim els números clars!

Sobre aquest tema, nosaltres demanàvem dues coses. Una, és l'Institut Català de les Dones. Quants diners tindrà l'Institut Català de les Dones per a aquest any? Recupera el pressupost que tenia el 2010? No. Li proposàvem crear una conselleria de feminismes, que segurament és una de les coses que ajuden a creure que és un govern feminista, eh?, tenir una conselleria que parli de polítiques d'igualtat i que combati les violències masclistes, perquè, clarament, l'Institut Català de les Dones no té els recursos ni el reconeixement dels altres departaments per liderar aquestes polítiques feministes. Si s'ho creuen, donin-hi entitat, facin una conselleria. Sigui vostè la consellera de feminismes i LGTBI d'aquest Govern, per exemple. Però no, això no té prou entitat com perquè tingui una conselleria amb un pressupost específic, perquè llavors, així, sí que podríem veure quants són els diners que es destinen a polítiques feministes, perquè no hi ha manera de, en el seu pressupost, veure... Destinïn una partida directa a polítiques directes, d'un 1 per cent. Això és una mesura superconcreta.

Jo els faig la feina, però diu que ens trobem en actes i en coses i que no en parlem més, i jo encara estic esperant una primera trucada de la seva conselleria per asseure'ns a parlar, més enllà d'aquest faristol. Això tampoc es dona. Soc jo qui ha de trucar al Govern per dir-li al Govern el que ha de fer per fer polítiques feministes? Jo diria que no.

El que sí que puc fer jo, en la meva funció de control al Govern, que és la funció que tenen els grups parlamentaris, almenys els d'oposició, és dir-li tot el que no es fa, i tot el que estaria bé fer, i són propositives. Totes les nostres mocions i les propostes que fem són propositives. Per exemple, quan començarà a funcionar el distintiu d'excel·lència empresarial en matèria d'igualtat efectiva? No ho sabem. O sigui, no tenim re sobre aquest tema.

Quin ha sigut l'impacte de la Llei d'igualtat en aquests quatre anys?, perquè estem pitjor del que estàvem. Per tant, impacte, no gaire. Sabem per què no ha tingut impacte?

Més enllà d'això. I parlem de la interseccionalitat. O sigui, no es veu enlloc, en les polítiques que fa la Generalitat, aquest tema. Ja s'ha anomenat en la moció anterior, i estic segura que les companyes de la CUP també ho faran. La situació de les dones amb precarietat laboral, quines són les mesures que vostès fan, quan pensen incloure mesures relacionades amb la igualtat d'homes i dones en els plecs de contractació. Això també ho poden fer, i no es fa. Tenen la potestat i la capacitat de fer-ho, i no es fa. Nosaltres creiem que un govern feminista és aquell que passa de les paraules als fets, i que posa pressupostos i que posa recursos. Per què no s'augmenten de la manera que es necessita els centres d'atenció especialitzada per a atenció a les dones? Però de veritat; o sigui, no només els dos que ja sabem des de fa no sé quant de temps que estava previst fer-los.

Nosaltres pensem que hi han moltes coses que poden fer. Nosaltres farem una moció que tornarà a ser propositiva, però creiem que la feina de governar l'han de fer vostès, que per això tenen majoria en aquest Parlament i per això tenen un govern, i per això tenen persones responsables als departaments per governar i per fer aquestes polítiques feministes.

No fa més que enumerar tot de coses que es van fent, però no aconseguim que en cap moment concretis quants recursos es destinaran aquest any a polítiques de combat a les violències masclistes i a polítiques per generar i afavorir la igualtat entre homes i dones. O sigui, un número, digui'm una xifra, i ajudi'ns a comparar amb els que s'hi han destinat anteriorment, per veure que realment es fa. Perquè és impossible veure-ho, és impossible.

Una partida, els ho vam dir, un 1 per cent. Un 1 per cent dels ingressos de la Generalitat en polítiques directes, finalistes, partida finalista. Miri que són coses concretes. Jo no em poso aquí a parlar abans del 8 de març perquè és el 8 de març. Jo em poso aquí a parlar perquè la meva funció és exigir-li a vostè que sigui coherent i conseqüent amb els principis de la mobilització del 8 de març. Jo l'hi demano, ara a vostè li toca fer-ho.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula la consellera.

La consellera de Presidència

Gràcies, diputada. És cert que nosaltres som govern, és cert que tenim més diputats, però també és cert que nosaltres sols no podem tirar endavant els pressupostos. Per tant, per això hi han hagut les reunions i per això seguim amb la mà estesa per poder fer-ho.

Sobre el distintiu. Demanava sobre el distintiu d'excel·lència. En el pla de govern es recull, es recull que entrarà en vigor aquest 2019. Per tant, per això ja ho expli-

cava, és una feina que està avançada, s'ha avançat en les línies de com es treballarà i com s'aproximarà a les empreses. S'ha començat a parlar tant amb empreses com amb sindicats, precisament, per poder fer-ho.

Ens demana que fem la valoració de l'impacte de la Llei d'igualtat. La mateixa llei d'igualtat preveu que això es faci al cap de cinc anys, i, per tant, s'està treballant per poder-ho fer en aquest moment.

Potser té raó que no ens hem entès durant aquest temps. Jo, la primera vegada que vaig anar a comparèixer a la Comissió d'Igualtat, vaig parlar amb el que aleshores era el portaveu del seu grup, o president del grup, en Xavier Domènech, en aquell moment vam parlar amb ell, però, escolti'm, jo crec que hem de treballar..., jo crec que no es tracta, amb els temes d'igualtat, de pensar qui és govern i qui és oposició, perquè o fem la feina entre tots, o fem un canvi cultural entre tots, o això no es tirarà endavant. Però, bé... Per tant, ho reprendrem, i ho faré jo, i cap problema, i estic segura que hi haurà resposta positiva.

Em demana la xifra de diners destinats a violències masclistes, que hauria d'estar en el pressupost del 2019. La vaig dir el dilluns d'aquesta mateixa setmana, quan vam acabar de fer tasca interna també, amb altres temes de repartiment entre els departaments, i l'estimació que tenim –i crec que és bastant acurada– en violències masclistes és de 37 milions d'euros, i la vaig dir en roda de premsa aquest dilluns, al sortir de govern.

Em demana el pressupost de l'ICD també per al 2019, i és cert, no és la xifra..., no és una xifra més gran que la del 2010, però sí que és una xifra més gran que la del 2011, 12, 13, 14, 15, 16 i 18, i són, en pressupost inicial, 10,7 milions. És cert, i a més és que ja li he dit –i ja l'hi vaig dir l'altra vegada– que no tenim totes les mesures senceres que tenen a veure amb igualtat posades d'una única manera i, per tant, no tenim tota la feina que es fa des del Departament d'Educació per veure què es fa en matèria d'igualtat, i no ho tenim introduït amb tota la feina que es fa des del Departament de Salut, i és una feina que s'hauria de fer i que fins ara no hem aconseguit fer. Però, per tant, no li puc donar aquesta xifra, perquè no la tenim.

No sé si és millor o pitjor tenir una conselleria de dones, o de feminismes, o..., no ho sé, perquè el que sí que es va fer precisament és portar l'ICD a Presidència per tenir més transversalitat, però no sé si la solució és agafar moltes de les competències que tenen ara mateix els meus companys i portar-les cap a un únic lloc. Sí que hi ha la voluntat que hi havia abans, que crec que estava en Afers Socials en altres legislatures, i que es va portar al Departament de Presidència precisament per donar-li aquesta mesura de més transversalitat.

Abans vostè, em sembla, a la seva primera intervenció, ha parlat també de col·lectius més vulnerables o amb aspectes més específics, i, per tant, ara, avui no hi és la consellera Jordà, perquè em sembla que de fet està a Madrid, anant cap a..., en el Tribunal Suprem, però també des del seu àmbit –que a vegades sembla que quedi molt apartat en el Parlament, perquè sembla que ningú li fa preguntes, ningú li fa interpel·lacions, i ella mateixa sempre es queixa–, també s'ha fet i s'està tirant endavant i es portarà al Govern de la setmana que ve, precisament, el que és el Consell Assessor de Dones del Món Rural i Marítim, per incloure també en les actuacions la dimensió de gènere i mesures en la defensa, en la promoció i en la plena igualtat del món rural i marítim. Jo mateixa fa dos setmanes em vaig reunir amb l'Associació de Dones del Món Rural, que crec que és la darrera associació que s'ha creat, o de les darreres que s'ha creat, d'associacions de dones, precisament perquè tenen una casuística molt específica i tenen una realitat que és diferent d'altres sectors, que també està molt masculinitzat. Abans parlava vostè del sector de les TIC, que està hipermasculinitzat; jo vaig poder anar al Mobile només una estona el dilluns, i era horrorós, perquè només hi havia homes blancs i homes asiàtics, és la cosa menys diversa que hi ha, i en particular hi ha molt poca dona, en unes professions, a més, que

van a més, que cada vegada tenen un retorn econòmic més elevat i que el poc recorregut que hem aconseguit fer en la bretxa salarial...

El president

Consellera...

La consellera de la Presidència

...-acabo- ens anirà enrere, precisament per aquestes noves professions que tenen un gran retorn econòmic.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la feminització de la pobresa

300-00086/12

La següent interpellació al Govern és sobre la feminització de la pobresa, presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Exposa la interpellació la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda. És important que es parli de feminisme i que es parli de dones, i més a les portes de la celebració del Dia Internacional de les Dones Treballadores, el 8 de març, una jornada que expressa la lluita de milions de dones que no tenen res més que el seu treball com a forma de vida. Enguany, com l'any passat, hi ha convocada la vaga general feminista. Entenem aquesta vaga com a eina de demostració de força i resposta col·lectiva per reivindicar que, davant d'un sistema que ataca sistemàticament la vida, nosaltres apostem per un feminisme per canviar-ho tot, de baix a dalt.

Hem estat el conjunt de dones de les classes populars les que històricament hem mantingut viva la flama de la dignitat, la lluita contra l'explotació capitalista, patriarcal i racista, aquella que ens nega el dret a viure una vida digna i a una sobirania plena com a dones, tant als Països Catalans com arreu del món.

L'alliberament d'aquest sistema que ens ofega, ens explota i ens assassina només serà possible lluitant organitzades per posar la vida al centre, i així es reivindica la vaga general feminista del pròxim 8 de març, una vaga que tindrà com un dels seus eixos principals la lluita contra la feminització de la pobresa. És una vaga que va més enllà del que s'identifica com una aturada laboral, de vint-i-quatre hores, per cert, perquè la participació de les dones és nuclear en totes les esferes de la vida, i la vaga ha d'assolir també altres treballs i espais: el de cures, el de consum, la vida estudiantil i associativa.

Nosaltres concebem el feminisme com la impugnació total de les relacions socials i de poder que s'estableixen en el capitalisme patriarcal, un capitalisme que té una lògica d'acumulació i privilegis i, per tant, necessita les exclusions i també les violències per consolidar-lo. El nostre feminisme també és concebut com una lluita interseccional; entenem que les persones no només tenim opressions en clau de gènere, sinó que també hi hem d'afegir les de classe, les de religió, les d'origen cultural, i, per tant, les identitats de gènere són també complexes i no són úniques.

Si analitzem els motius, les causes d'aquesta desigualtat estructural, d'aquesta exclusió que fa que les dones siguem el rostre invisibilitzat de la pobresa, cal que parlem de la divisió sexual del treball, com ja s'ha fet i com han fet les anteriors companyes diputades. La divisió sexual del treball provoca que totes les tasques de la llar i les tasques de reproducció i de cura que realitzem les dones, pràcticament en solitari, no tinguin valor reconegut, ni econòmic, ni social, ni institucional, tot

i ser tasques imprescindibles per garantir la vida. Com a treballadores, hem de patir també l'explotació a la feina, i encara més si aquesta està associada al paper de cuidadores que el capitalisme patriarcal ha destinat a les dones de classes populars: netejar, rentar, cuinar i cuidar. Les dones som les que tenim més contractes a temps parcial, jornades laborals més curtes, percepció de salaris fins a un 26 per cent per sota dels homes, un menor reconeixement a la feina. Tot això amb unes institucions que estan buides de sobirania, en les que prima la lògica del mercat per sobre de les persones, que sostenen un sistema autonòmic que ens ofega i que, en comptes de garantir-nos una vida digna, ens retalla llibertats, ens desposseeix i ens precaritza.

Les dones sempre hem patit les desigualtats estructurals, però es fa evident que actualment la retallada de drets i les polítiques d'austeritat que s'apliquen des d'aquest Govern fan que la desigualtat sigui molt més aguda. Hem estat les dones les que hem sofert la cara més dura de la crisi capitalista, hi insisteixo: retallades de pensions, educació, sanitat, no implementació de la Llei de dependència, regressió en drets socials, mentre l'Estat i les empreses es beneficien de tot aquest treball invisibilitzat i imprescindible.

Les retallades en els serveis públics fan que les dones haguem de consolidar aquesta funció que deia abans, atorgada com a cuidadores. Si el preu de l'escola bressol val el mateix que el sou d'una feina precària, és evident que moltes famílies trien que elles es quedin fent la funció de cures. És molt probable que si les cures les fessin els homes estarien valoritzades. El valor de les cures és inexistent, perquè som les dones les que les realitzem.

Les reformes laborals han tingut un impacte evident en les dones. Estem en sectors feminitzats, sexualitzats i precaritzats, amb baixos salaris, amb baixes qualificacions, amb baix reconeixement, hi insisteixo, amb una major incidència en la temporalitat, jornades partides, contractes a torns i a temps parcials, pobresa salarial i, evidentment, reducció de les cotitzacions, que té conseqüències sobre les prestacions que tenim.

Avui també, a les portes d'aquesta vaga feminista que ve amb tota la força, volem parlar de violència masclista, i violència masclista no només centrada en els feminicidis –que també n'hem parlat en aquest plenari, i hem fet ben fet–, no només, deia, els feminicidis, que són l'expressió més lamentable que coneixem: volem parlar, per urgència i necessitat, de les violències simbòliques institucionals; per exemple, la violència que encara s'exerceix sobre els nostres cossos, concretament quan parlem d'avortament, d'interrupció voluntària de l'embaràs.

Els serveis públics d'atenció i planificació familiar dels ajuntaments i del sistema de salut públic han d'assegurar la informació i l'assessorament legal, mèdic i psicològic a totes les dones, per tal de garantir l'exercici del nostre dret a l'avortament, i la xarxa pública de salut ha de garantir un avortament gratuït i segur.

La vulneració de drets sexuals i reproductius suposa una vulneració de drets humans. Adoptar un enfocament de drets sexuals i reproductius significa que aquests drets no només garanteixen l'accés a una atenció de salut sexual i reproductiva, sinó que també garanteixen l'autonomia de les dones sense cap discriminació, per prendre les nostres pròpies decisions en tot el que correspongui a la nostra sexualitat, inclosa la reproducció, per a la qual cosa es requereix una educació i una informació veraç, oportuna, científica i sense prejudicis. Aquestes tres formulacions, reconegudes en diferents instruments internacionals de drets humans, des d'un enfocament feminista, suposen el reconeixement i l'exercici ple dels drets sexuals i reproductius.

No podem entendre com des dels serveis públics es deriven dones embarassades a entitats com Pro Vida de Catalunya, que pretenen impedir el lliure accés a una salut reproductiva i sexual integral per a les dones i altres persones amb capacitat de gestar. És molt preocupant que des del Govern de la Generalitat no només no es garanteixi el dret a un avortament lliure i gratuït, sinó que es financin organitzacions

que treballen en sentit contrari; des del nostre punt de vista, aquesta és una forma de violència institucional que vulnera els drets de les dones.

Conseller, l'hi vam preguntar en sessió de control, i nosaltres encara ens sentim enganyades, perquè va afirmar que Pro Vida i altres entitats fonamentalistes no reben cap subvenció pública. Ho pot demostrar? L'hi tornem a preguntar: entitats com Pro Vida, que neguen el dret de les dones al propi cos, reben subvencions públiques?

Nosaltres creiem que cal investigar el finançament públic dels grups fonamentalistes que vulnereu i criminalitzen els drets de les dones i dels grups LGTBI. El finançament públic a organitzacions antidrets no és un fet aïllat; en tenim constància, i cal que el Govern es posi a treballar en aquesta qüestió, que és una vulneració, hi insisteixo, de drets fonamentals. El Govern de la Generalitat i molts altres ajuntaments haurien de donar explicacions versemblants i contrastades sobre aquesta qüestió.

Acabo. I recupero l'emplaçament a la vaga feminista. Tenim una llarga història feminista i un recorregut de molts 8 de març prenent el carrer, la plaça, la paraula, amb el propòsit de subvertir l'ordre del món i el discurs patriarcal, racista i neoliberal. Per aquest 8 de març ens convoquem totes, com van fer les nostres antecessores, per trencar els privilegis d'una societat patriarcal i capitalista que rebutgem de ple, perquè no ens permet viure amb dignitat.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula ara el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputades, diputats, la diputada de la CUP, la senyora Natàlia, ens ha fet una visió global entorn dels diversos àmbits sobre els quals es fonamenta la situació de reproducció social de desigualtats –ho podria resumir d'aquesta manera–, amb una perspectiva feminista, patriarcal, de lluita contra el patriarcat, perquè forma part de la reproducció d'aquestes desigualtats, i com es sustenta a partir d'un sistema que va més enllà del sistema del treball, ja que va entorn dels elements del consum, dels elements dels drets individuals i col·lectius, i com ho treballem. Crec que ha donat una visió bastant àmplia.

Ha parlat de les complexitats i de les identitats de gènere. Crec que també és, aquest, un àmbit en què tots plegats hauríem reflexionar, perquè a vegades la visió que distingeix únicament per qüestió de gènere deixa de banda altres elements que sumen entorn de les situacions de desigualtat i, el que és més preocupant, no únicament les situacions de desigualtat, sinó les situacions de discriminació. Tots som conscients que és diferent quan parlem de desigualtat de gènere si el teu origen és migrant; tots som conscients que ja no és únicament si el teu origen és migrant, sinó si tens una realitat racialitzada; tots som conscients també que és diferent depenent de l'edat; tots som conscients de com es reproduïxen les desigualtats en el mercat laboral, posteriorment, en el sistema de prestacions posteriors al món laboral, i això ho veiem amb unes xifres tan clares com les prestacions no contributives, on les prestacions no contributives a les dones són molt més elevades que als homes, i no deixa de ser un altre element de reproducció d'aquestes desigualtats, i tots som conscients de la feina que tenim al respecte.

I s'ha de basar, en primer lloc, en un treball directe entorn d'una realitat, que és que la taxa de pobresa femenina és superior a la taxa de pobresa global. Hem de treballar entorn de superar aquesta visió binària que deixa al marge moltes altres identitats, com vostè situava. Hem de treballar respecte al món del treball, perquè al final sobre aquest món es sustenten gran part dels drets que després pots exercir com a ciutadà; vostè ho ha situat: salari, terra enganxifós, sostre de vidre, ha situat temporalitat, ha situat parcialitat... També és un dels elements més clars de com la preca-

rietat laboral afecta, i de forma molt més greu, les dones en comptes dels homes, la parcialitat, i la parcialitat no volguda. Perquè aquí hem de dir de forma molt clara que moltes vegades volem amagar la parcialitat com una voluntat de conciliació, i és mentida, és parcialitat no volguda, i se la situa en aquest punt.

Elements de prevenció de riscos. Jo crec que..., voldria entrar en un moment..., ho ha situat la consellera Artadi, però crec que una de les assignatures pendents més importants que tenim com a societat és la visualització i la dignificació del treball en cures. Crec que molts de vostès poden haver vist que ahir va sortir per primer cop un anunci del 012, treballat amb les entitats de dones, del treball en cures per a la seva visualització, per denunciar les situacions d'irregularitat que es donen, perquè les mateixes dones que estan en aquest àmbit puguin reivindicar els seus drets i el que també és molt important, que la gent que les té en situació d'irregularitat prengui consciència de que és injustificable aquesta situació d'irregularitat.

En breu, esperem poder portar un acord de govern treballat des del 2017 amb aquests col·lectius, que l'estem acordant i que ens ha de permetre fer una passa més respecte a aquesta visualització i respecte a molts aspectes que es reivindicuen. Per començar, un tema tan simple i tan senzill com que la situació d'irregularitat administrativa que tenen moltes, a l'hora de poder fer la seva regularització de situació, els cursos de llengua i els cursos necessaris per poder mostrar l'arrelament no es fan en unes jornades en les que elles puguin anar-hi, perquè durant tota la setmana estan treballant a la llar de moltes famílies d'aquest país, i és únicament el cap de setmana quan ho poden fer, únicament el diumenge, i no tenim prou oferta els diumenges d'aquests mateixos cursos. I és un dels aspectes que situen coses tan simples i tan complexes com aquestes.

Crec que pertoca fer una reflexió. Jo crec que aquest acord serà una passa endavant per a aquesta visualització i per com treballar-ho, igual que crec que tots som conscients de que no hi ha manera de que es ratifiquin finalment els acords de l'OIT que permetrien no superar la desigualtat, però sí millorar les situacions de moltes de les dones que treballen en la llar, que treballen en cures; no hi ha hagut manera de la ratificació del Conveni 189 en el Congrés, i és un element clar que hauríem d'aconseguir. Accions formatives generalistes de llengua; coneixement de la societat catalana –aquí tenim el problema dels horaris, ja els hi he situat–; les formacions especialitzades, que aquestes ja les hem començat a realitzar, en l'ús de productes tòxics de neteja que es troben a la llar i que són nocius per a la salut.

Després hi ha un altre element –i els hi situo–, i és un element que estem treballant conjuntament, perquè és molt complex de poder solucionar, que és de quina manera pot actuar la Inspecció de Treball en aquestes realitats. Aquí hi ha un aspecte clau, que és que el centre de treball són llars particulars i, com saben, en aquest país no es pot entrar en una llar particular sense una ordre judicial, amb tot el que suposa, i és un dret, però això fa que la capacitat d'actuació de la Inspecció de Treball sigui molt baixa en aquest àmbit. Estem treballant conjuntament amb el col·lectiu per veure de quina manera podem incentivar aquest element d'actuació de la Inspecció de Treball.

Però al final aquí el tema clau és la incentivació de la contractació formal i digna, que és la solució que s'ha de fer. I és la solució clau que ens permetria fer sortir de l'economia submergida, fer sortir de situacions de precarietat un gran col·lectiu de dones, la majoria d'origen migrant, que estan en aquesta situació, i que també permetria, a la vegada, superar una altra vulnerabilitat, que és la seva situació administrativa.

Vostè ha situat també un element concret, que m'ha preguntat, que és el finançament d'entitats que són contràries a l'exercici de garantir el dret a decidir de la dona sobre el seu cos. Jo li vaig contestar en el Ple, i el que li vaig contestar va ser que no financem cap acció que pugui ser contrària a aquest dret a decidir de la dona. I a partir de la seva pregunta, però ja anteriorment, estem fent un repàs de si en al-

gun àmbit de concurrència s'han presentat i han guanyat, sobre aquest dret, revisar claríssimament que no estan fent cap tipus d'acció –perquè en el projecte no l'han presentat– que pugui atemptar contra el dret a decidir sobre el propi cos de la dona. I ho tenim molt clar, no pot ser –no pot ser. Nosaltres no podem discriminar ideològicament una entitat, ens agradi més o menys, tenim aquesta limitació, però el que sí que tenim molt clar és que no permetrem que hi hagi cap tipus d'acció que pugui posar en dubte aquest dret a decidir de la dona sobre el seu propi cos, i ho continuarem fent i ho revisarem de forma claríssima en qualsevol àmbit.

M'ha situat alguns aspectes més sobre la valoració de les cures, que ja n'hem parlat; sobre les prestacions; sobre el finançament... M'ha parlat de que la vaga va molt més enllà d'una vaga de treball, sinó que és una vaga de les cures, del consum, la del 8 de març; de la divisió sexual del treball.

Jo sí que crec que estaria bé també situar un element, que, com a mínim, hem fet aquest esforç, i crec que és positiu, sent conscients de que tenim molts reptes a abordar, hem tancat l'any passat amb un increment d'un 45 per cent d'accions de la Inspecció de Treball respecte a discriminacions de gènere. En som conscients, hem de créixer encara més. Però aquesta voluntat serà clau, igual que la voluntat que explicava també la consellera Artadi amb anterioritat, de convertir el Registre de plans d'igualtat de les empreses en un registre obligatori. Perquè no podem anar donant resposta únicament per bona voluntat. Ha d'haver-hi una obligatorietat del Registre de plans d'igualtat, amb les limitacions que ens donen...

El president

Conseller...

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...les lleis estatals, però ho farem.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, conseller. La rèplica l'efectua de nou la diputada senyora Sánchez. Quan vulgui.

Natàlia Sánchez Dipp

Gràcies, conseller, per les seves respostes. Certament, i molt sovint en les nostres intervencions, no?, el que fem és una crítica al sistema, però no com si fos quelcom, no ho sé, com una mena de catàstrofe natural que ens ve donada, sinó que davant d'aquest sistema capitalista es poden fer diverses coses, se'n pot ser un aliat i es pot ser un aliat i un alumne avantatjat, com els hi hem dit moltes vegades, de les polítiques d'austeritat i, per tant, sostenir retallades en els serveis públics que tenen unes conseqüències directes sobre la vida de les dones –i he ficat algun exemple– o no fer-ho.

Per tant, no he fet una exposició en què faig una descripció sobre les maldats del capitalisme, sinó que el que fem és una crítica a com el seu Govern, en aquesta qüestió, i en moltes d'altres, el que fa és d'aliat. I no estan a l'alçada de les necessitats reals i de les conseqüències..., que no és que la crisi, sinó el capitalisme en estat pur ha produït aquestes conseqüències que han tingut sobre les dones.

D'altres exemples: avui tenim també..., una vegada més hem parlat de turisme, no? I quan parlem d'aquesta aliança, parlem que si en les polítiques públiques que vostès impulsen en qüestió de turisme no es regulen, per exemple, les condicions laborals del col·lectiu de les «kellys», el que estan fent és ser uns bons alumnes d'aquest capitalisme salvatge, sí? No són qüestions catastròfiques i sobrenaturals, són qüestions materials. I vostès com a govern en són aliats.

Sobre la qüestió de la comissió que també ha anunciat la consellera Artadi, la comissió d'estudi, no?, sobre el treball de cures o, no sé, no m'ha quedat gaire clar quina era la forma. I que també ens ha anunciat, no?, que hi ha un anunci del 012

per sensibilitzar... Bé. Nosaltres també volem saber com passem d'aquesta visualització, que si bé la sensibilització pot ser un primer pas per dignificar i regularitzar el treball no reconegut i evidentment que vulnera drets fonamentals de les treballadores de la llar..., com passem d'aquesta visualització a una transformació real. Sabem que hi ha complexitats i dificultats perquè inspecció pugui entrar a les llars per intervenir sobre aquestes vulneracions, però volem anar una mica més enllà, no només anunciar al 012, que visualitzen, sí, sinó que volem una passada de la visualització a la transformació.

També ens ha comentat aquest 45 per cent més de casos, no?, que ha augmentat Inspecció de Treball en casos per qüestió de gènere, discriminacions per qüestions de gènere en l'àmbit laboral..., preguntar-li: quants n'hi havia abans?, quins casos hi ha?; quina és la concreció d'aquestes dades que ens donava.

Finalment també una pregunta que li fem, una petició, una vegada més..., volem saber quina serà la posició d'aquest conseller quan les vaguistes el proper 8 de març facin ús del seu dret a piquet informatiu. Preguntar-los a tot el Govern, de fet, si haurem de veure la mateixa repressió, la mateixa violència de Mossos d'Esquadra, com vam veure a l'última vaga general de la setmana passada. Davant d'aquesta realitat repressiva de Mossos d'Esquadra, el conseller de Treball sortirà a defensar el dret fonamental de piquet informatiu, aquest dret fonamental que emana del dret de vaga? L'hi preguntem concretament.

És més, a dia d'avui encara hi ha feministes, vaguistes, que fruit de les accions del dret de protesta i de manifestació del 8 de març, de la vaga del 8 de març de l'any passat, encara avui tenen a sobre denúncies i tenen, a més a més, el Govern de la Generalitat com a acusació particular, les companyes de Sant Cugat. Què faran davant d'això? No es pot ser..., no es pot donar suport a una vaga i alhora reprimir-la. Ho vam veure la setmana passada i esperem i desitgem que no ho veiem la setmana que ve.

Nosaltres també concretament, ho hem demanat moltíssimes vegades, la necessitat de regular un salari mínim de 1.200 euros; una millora de condicions, ja ho hem parlat, de les treballadores de la llar; que cal combatre la bretxa salarial –què està fent el Govern en aquest sentit?–; una ampliació de millora dels permisos per cura de les persones. També cal que recuperem immediatament els articles en matèria laboral de la Llei d'igualtat catalana suspeses pel Tribunal Constitucional; una rebaixa de les taxes universitàries, que també té a veure amb aquestes qüestions; iniciar un pla de lluita contra les formes de violència estructural i del sistema que no permeten les condicions materials d'emancipació de les dones.

També podríem parlar, i ho farem amb molt més detall en la moció subsegüent a aquesta interpellació, sobre el dret indispensable a l'habitatge. A dia d'avui i de fet fruit d'una moció anterior que havíem fet veïem un estudi en què evidentment l'accés a l'habitatge ha quedat limitadíssim per part de les dones, amb la conseqüència que té això per ser possibles víctimes de violència masclista.

Bé, nosaltres li agraïm la seva resposta, però desitgem que ens concreti una mica més què està fent des del seu departament per combatre la feminització de la pobresa.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Finalment té ara la paraula, per tancar, el conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, diputada. Conseller, conselleres... Miri, anem per ordre i així intento no deixar-me res. En primer lloc sí que li demano una qüestió, que ho podem fer després, i és que m'expliqui amb calma, perquè no en soc conscient, i ho dic així, d'aquesta situació que m'ha explicat de que el Govern de la Generalitat és acusació de vaguistes del 8 de març de l'any passat. Cap problema, saben que estem a disposició, en parlem

i veurem una miqueta aquesta situació, perquè jo no n'era conscient i hauríem de poder-la realitzar. Cap problema. Això per principi.

Em preguntava sobre el paquet de mesures de suport a les persones que treballen en cures que hem estat treballant des del Govern de la Generalitat. Portem des del 2017 amb un grup de treball creat amb les entitats que representen les dones migrades que fan treballs de cures, amb la Secretaria d'Igualtat, Migracions i Ciutadania i les direccions generals de Relacions Laborals i d'Inspecció de Treball; treballem conjuntament, el que esperem que en breu puguem fer públic, que és un acord de govern i tota una sèrie de mesures vinculades al suport a les persones que fan treballs amb cures. Una part d'aquest treball que hem fet conjuntament ha sigut l'anunci del 012, però és una part.

I és una part que també és necessària, que és la sensibilització de la societat. Bàsicament perquè és un àmbit on les mateixes treballadores et situen que estan absolutament invisibilitzades. I en forma part, però forma part d'altres mesures que incorporem en aquest acord de govern. Ara mateix hem acabat de tancar-ho, ho estan revisant; com que ho hem treballat conjuntament, estan acabant-ho de revisar aquestes entitats, i quan ho tinguem acabat de revisar, ho portarem a aprovar en el si del Govern.

Accions concretes, algunes ja iniciades? El que els deia: accions formatives generalistes de llengua, perquè consideren que la millor manera d'inclusió social és l'aprenentatge de la llengua, perquè consideren que tenen menys oportunitats si no tenen el coneixement de la societat catalana; també en formació, les formacions especialitzades que els deia en l'ús de productes tòxics de neteja que es troben a la llar i que són nocius per a la salut; el treball que estem fent conjuntament per veure de quina manera podem impulsar una campanya específica d'inspecció de treball... Jo el que soc és molt honest: els situo una de les dificultats que tenim, i que ho hem situat en aquest grup de treball.

També tirarem noves accions, a part d'aquesta campanya de comunicació, que el que pretén és no únicament la sensibilització, sinó incentivar la contractació formal i digna; la millora de l'oferta formativa de les persones que hi treballen, perquè una de les seves grans preocupacions és tota la qüestió de les habilitacions professionals que hi ha en aquest àmbit del sector, i estem treballant amb elles entorn d'això.

I després un aspecte que és clau i que també el situava, que és de quina manera aconseguir finalment que es ratifiqui el Conveni 189 i la Recomanació 201 de l'OIT, que fan referència a les persones treballadores de la llar.

Altres actuacions concretes, exemples clars? Doncs les actuacions entorn de formació que hem fet a tots els treballadors i treballadores del SOC entorn de l'atenció a dones que han patit la violència masclista; els programes específics que hem obert entorn d'aquesta situació, com el programa Ubica't, d'acompanyament i d'inserció i suport ocupacional a la inclusió social; a part d'aquesta formació interna d'igualtat d'oportunitats, l'estimulació de la participació de les dones demandants d'ocupació no ocupades; la millora entorn de la taxa d'activitat...

Altres elements. Em preguntava sobre la inspecció. Jo li puc dir: el 2018 el nombre d'actuacions inspectores fetes sobre discriminació de gènere ha estat 393. Li puc dir de forma molt concreta. En què s'han centrat bàsicament? En tot el que són els temes dels protocols d'assetjament sexual a les empreses, perquè es donen i s'han de controlar, i moltes dones han deixat algun cop el seu lloc de treball perquè han tingut situacions d'assetjament sexual; un altre és la discriminació per raó de sexe en l'accés a l'ocupació; un altre, quan hi ha hagut llenguatge sexista, perquè hi han ofertes de treball amb llenguatge sexista, i en això també actuem, o en condicions de treball, i seguirem actuant entorn de tots els àmbits en els quals puguem millorar la situació.

L'altre element, i si em permet el president tres segons, és les dificultats dels serveis públics. En som conscients, som conscients que és una manera de lluitar contra la situació de discriminació...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...i hi estem lluitant i hi continuarem lluitant.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el trilingüisme en l'educació

300-00087/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, el catorzè, que és la interpel·lació al Govern sobre el trilingüisme a l'educació, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la interpel·lació, té la paraula la diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Muchas gracias, señor presidente. Buenas tardes, diputados, diputadas, *consellers*. Antes que nada, me gustaría empezar con una previa, y es que quiero expresar mi más firme rechazo al hecho de que los catalanes le sigamos pagando el sueldo al señor Toni Albà, que se dedica a verter insultos machistas y homofóbicos en las redes sociales de forma reiterada. No puede ser que TV3, con el dinero de todos los catalanes, siga contratando a productoras que trabajan con gente así. (*Aplaudiments.*)

Y aprovecho también para condenar las insinuaciones machistas que desde este mismo atril el señor Pujol ha vertido contra mi compañera, la señora Inés Arrimadas. Miren, yo he sido feminista toda mi vida; no pido a los demás que lo sean, pero como mínimo pido que en este Parlamento se respete a las mujeres. (*Aplaudiments.*)

Bueno, y ahora ya vamos a la interpelación. Señor *conseller*, un año después sigue sin darme los proyectos lingüísticos de centro, como sería su obligación. Usted nos dio tres mil *links* para que los buscásemos nosotros. Imagino que se pensaba que no los íbamos a buscar. Normal, lo entiendo; usted está rodeado de vagos que cierran el Parlament cada dos por tres, cómo se iba a imaginar que los diputados de Ciudadanos íbamos a dedicar tantas horas a hacer ese trabajo. Pues se equivocaba, lo hicimos, buscamos en los tres mil *links* que usted nos dio y encontramos 659 proyectos lingüísticos de centro, que son los que hemos analizado.

Si tenemos en cuenta que para PISA se analizan, se evalúan cincuenta y dos centros, nuestro análisis de 659 proyectos lingüísticos de centro nos da una muestra más que representativa y más que significativa de cómo funciona la enseñanza de los idiomas aquí en Cataluña. Por cierto, quiero agradecer a todos mis compañeros de la Comisión de Educación todas las horas que se han dedicado a buscar y a analizar los proyectos lingüísticos de centro, porque sin ellos este trabajo no hubiera sido posible. (*Aplaudiments.*)

Vamos ahora a los datos objetivos, y vamos a empezar por el español. Ya sé que luego usted me dirá que no es una cuestión de horas y que no es una cuestión de las asignaturas, porque en Cataluña todo el mundo sale con un nivel exquisito de español de los centros escolares. Bueno, todo el mundo todo el mundo no; los altos cargos del Departamento de Educación, esos que ustedes colocan a dedo cobrando ochenta mil euros, esos no, porque tenemos por ejemplo a la que era la responsable de *els Serveis Territorials del Baix Llobregat* que mandó una carta con membrete y sello del Departamento de Educación y en una página tenía ocho faltas de ortografía, sin contar sus graves problemas de redacción y de puntuación. Que digo yo, señor *conseller*, ¿con esos millones de catalanes con un nivel excelente de español su departamento contrata por ochenta mil euros a una persona que, en una carta

oficial, no en un tuit –¿eh?–, en una carta oficial, con sello y membrete del departamento, hace ocho faltas de ortografía? Pues me parece un poquito raro, porque, claro, como ustedes dicen que de la escuela catalana sale todo el mundo con un nivel tan bueno de español... Que, oiga, tiene mucho mérito, porque teniendo en cuenta que en Cataluña se hacen cero horas de español en la educación infantil, dos en primaria y tres en secundaria, exijo desde esta tribuna que se multiplique por cuatro el sueldo de todos los profesores de lengua española de Cataluña. Hombre, que es que tienen un mérito, que con dos o tres horillas a la semana hacen lo mismo que el resto con veintiocho. ¡Vamos a subirle el sueldo a los profesores de lengua española de Cataluña! (*Aplaudiments.*)

Porque eso es lo que tenemos en Cataluña: todas las asignaturas en catalán salvo contadísimas excepciones. Mire, de los 659 proyectos lingüísticos de centro analizados, solo en veintidós dan alguna asignatura en español. Estamos hablando del 6 por ciento. ¿Y sabe qué asignaturas dan? No, no lo sabe, porque usted no se ha estudiado los proyectos lingüísticos de centro, pero se lo voy a decir yo que sí que lo he hecho. Dan: uno, matemáticas; tres, ciencias sociales y naturales, y los demás, pues, religión, plástica, música, educación física, que, oye, deben bordar los imperativos, porque ya me explicarán qué otro tipo de construcciones gramaticales vemos en educación física.

Porque, miren, pese al mantra de que la escuela catalana es un modelo de éxito, la realidad es muy diferente, y ya tenemos evidencias científicas. Tenemos tres estudios que demuestran que los castellanohablantes salen perjudicados del sistema educativo catalán. Y no lo digo yo; lo dicen, insisto, hasta tres estudios. Y es lógico, porque es que se está negando a más de la mitad de los catalanes poder estudiar en la lengua materna, que es un derecho reconocido por la UNESCO y por UNICEF. Pero es que, de hecho, lo reconoce hasta la Ley de política lingüística de Cataluña. Les voy a leer el punto 2 del artículo 21: «Els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual, ja sigui aquesta el català o el castellà. L'Administració ha de garantir aquest dret i posar els mitjans necessaris per fer-lo efectiu.»

Señor *conseller*, ¿por qué no cumple usted con su obligación? ¿Por qué no cumple con la Ley de política lingüística de la Generalitat de Catalunya? Porque para saber si los alumnos hablan catalán o español en sus casas hay que preguntarlo en la hoja de inscripción, y usted no lo hace. ¿Por qué no lo hacen?

Es que lo que está pasando en Cataluña es muy grave: se está negando a más de la mitad de los catalanes poder estudiar en su lengua materna. Que es muy curioso, lo que ha pasado con el concepto lengua materna en Cataluña: treinta años vetado, no se podía utilizar el concepto lengua materna. Usted decía que es que estaba muy anticuado. Oiga, pues su propio jefe, el señor Oriol Junqueras, va en el juicio y lo reivindica para él, el uso de la lengua materna, y lo mismo, el resto de acusados.

Por ejemplo, el señor Rull afirmó que –cito–: «El derecho a poder utilizar la lengua materna es fundamental.» Oigan, pues yo estoy de acuerdo con el señor Rull. Especialmente en la escuela y especialmente en la primera educación. Y el señor Sánchez dijo que él tenía el mismo derecho que cualquier ciudadano a usar su lengua materna. Pues, bien, a mí me gustaría recordarle a todos esos políticos separatistas que ahora reivindican para ellos la lengua materna que sus partidos llevan treinta años negándole ese derecho a todos los alumnos castellanohablantes. (*Aplaudiments.*)

Y, mire, señor *conseller*, ¿a usted qué le parece, que sus compañeros reivindiquen para ellos un derecho que usted le niega a los alumnos catalanes?

Les voy a citar también las palabras del señor Forn, porque fueron muy interesantes: «Yo hablo, me expreso en las dos lenguas, pero tengo más fluidez hablando en catalán.» Pues, oigan, esto que le pasa al señor Forn es exactamente lo mismo que le pasa a los alumnos castellanohablantes. Y no es que lo diga yo, que lo dicen hasta tres informes.

Le voy a citar uno de la Fundació Jaume Bofill, poco sospechoso de ser de Ciudadanos: «Cal considerar el fet que, a Catalunya, a diferència d'altres països amb elevada presència d'alumnat bilingüe, no es permetia triar la llengua dels qüestionaris PISA. Aquesta circumstància podria explicar, en part, les puntuacions més baixes de l'alumnat que parla castellà a casa.»

Oigan, ¿por qué los políticos separatistas reivindican para ellos el uso de la lengua materna pero nos insultan a los que pedimos que se dé en la escuela? ¿Por qué los políticos separatistas reivindican para ellos el uso de la lengua materna pero obligan a las familias a ir a los tribunales si la quieren para las escuelas? ¿Por qué los políticos separatistas reivindican para ellos la lengua materna pero acosan a las familias que la piden para sus hijos en las escuelas? Señor *conseller*, espero que me conteste, porque de verdad que lo que hemos visto estos días es el colmo del cinismo.

Y vamos ahora con el inglés, que también tela. Según los proyectos lingüísticos analizados, el 23 por ciento de los centros hacen una asignatura en inglés, el 13 por ciento, dos, y el 4 por ciento, tres. ¿Y saben qué asignatura imparten mayoritariamente? Plástica.

Cataluña es la única comunidad autónoma que no da datos sobre centros bilingües. Vamos a ver qué pasa con el resto de comunidades autónomas que sí que los dan. En primer lugar, tenemos Asturias, con un 52 por ciento de los centros de primaria bilingües español-inglés, y un 34 por ciento de los de secundaria. Luego tenemos Castilla y León y Castilla - La Mancha con porcentajes muy similares. Y, en cuarto lugar, Madrid, con el 44 por ciento de los centros de primaria y el 28 por ciento de los de secundaria bilingües. Y, miren, Andalucía, que ocupa el noveno lugar del *ranking*; en el *Diario de Sevilla* nos encontramos con este titular: «Solo el 40 por ciento de los centros públicos son bilingües.» A los sevillanos, el 40 por ciento de los centros públicos les parece poco, pues anda que si vinieran a Cataluña que no hay nada..., no sé qué dirían. Señor *conseller*, ¿por qué usted no da datos oficiales a diferencia del resto de comunidades autónomas?, ¿porque le da vergüenza reconocer que prácticamente no hay?

Miren, los nacionalistas, con sus obsesiones, lo que han conseguido es dejar a Cataluña en la cola de la enseñanza del inglés, porque eso es el nacionalismo y no otra cosa: mirarse el ombligo y mirar al pasado en lugar de mirar al presente y al futuro, que es lo que hace Ciudadanos.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per respondre té la paraula el conseller d'Educació, Josep Bargalló.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Benvolguda senyora Sierra... (*Veus de fons.*) No, no; no és ironia. El to que vostè ha emprat avui –el to que vostè ha emprat avui–, que és un to que forma part d'un llibre d'estil que entenc perfectament que és un llibre d'estil que té assumit; és el to, per exemple, d'aixecar la veu innecessàriament; és el to de menysprear dient «vagos», per exemple, innecessàriament; és un to que vostè no va utilitzar les dos hores que vam estar parlant vostè i jo, amb un company seu de grup parlamentari, a la seu del departament d'aquests temes, que vam tenir una conversa molt interessant; una conversa molt interessant que jo crec que a més a més va ser..., que va donar fruits. Al to de la seva interpellació d'avui no, jo no hi puc respondre; no hi puc respondre, perquè no és un to de debat d'idees, és un to de debat de gestos –és un to de debat de gestos–, i en el to de debat de gestos, jo li puc dir que no tinc cap interès en entrar-hi.

Jo no tinc interès en entrar en cridar, no tinc interès en entrar a menysprear i no tinc tampoc interès en entrar en barrejar.

Jo li vaig dir, en aquella reunió que vam tenir, calmada, en què vam estar parlant de moltes coses, en què no van deixar anar cap exabrupte, en què sentíem converses del despatx del costat, que vaig estar a punt de dir que callessin, però la nostra no la devien sentir; allà ja li vaig dir que vostès tenen un model lingüístic –que jo respecto– i que nosaltres en tenim un altre, i que el nostre model lingüístic a l'escola és un model transversal i majoritari en aquest Parlament. És majoritari en aquest Parlament. I que aquests dos models lingüístics, que són molt diferents, corresponen a ideologies diferents, que respecto, però que mentre la ideologia corresponent al nostre model lingüístic –que, hi insisteixo, és transversal i no és partidista, perquè és de molts partits– sigui el majoritari d'aquesta cambra, és el que nosaltres tirarem endavant. I ja està.

Aleshores, a partir d'aquí, podem fer moltes discussions. Per exemple, el concepte de llengua materna, que vostè i jo discutim àmpliament. La llengua materna, llengua pròpia, llengua familiar, llengua primera, llengua aborigen i llengua indígena: aquests són els diversos conceptes que fa servir la UNESCO; no només llengua materna, fa servir tots aquests. El Dia de les llengües maternes el crea la UNESCO precisament a partir d'una petició del Govern de Bangladesh per reivindicar el bengalí. Clar, jo quan li dic que no vull parlar de llengua materna, no vull parlar de llengua materna perquè no m'agrada com a concepte heteropatriarcal, però també perquè no m'agrada com a concepte que fa servir la Unesco, a partir del món aborigen i el món colonitzador, i em sembla que a mi no m'interessa i a vostès tampoc que situem el debat de llengües a Catalunya en el nivell d'indígena, aborigen, colonitzador. Són vostès els que no ho volen, no? I jo tampoc, eh?, jo tampoc.

Però a més a més, si retreu el judici dels nostres companys, hi ha una cosa que és evident, i que acaba de centrar el debat del tot. Hi ha dos judicis a Madrid, mediàtics, n'hi ha dos, aquests dies. Han coincidit. En un, als testimonis se'ls ha prohibit parlar català; als testimonis, eh?, se'ls ha prohibit parlar català. I en l'altre, a un testimoni, se li ha permès de parlar en català. Sap quina diferència hi ha? Se'ls ha prohibit als que són ciutadans espanyols i se li ha permès al que és ciutadà andorrà. Per tant, està claríssim que el tema no és la llengua. Està claríssim que el tema no és la llengua, perquè si fos la llengua, o se'ls hauria permès als dos testimonis o se'ls hauria prohibit als dos testimonis.

Aquí estem parlant de drets lingüístics, de ciutadania, i de constitucionalitat, també. I he sentit dir avui al senyor Casado i dies enrere al senyor Rivera –al senyor Rivera, i li he de confessar que el senyor Rivera no ha estat tan radical com el senyor Casado en les seves afirmacions–, que pensen modificar els models lingüístics a l'escola. Això és inconstitucional. Si ho fes el Govern de Madrid, vull dir, eh? No és el Govern de la Generalitat. Que ho pensen fer des del Govern de Madrid. Això és inconstitucional. Està contra la Constitució, contra l'Estatut d'autonomia i contra sentències diverses del Constitucional. I ho han dit. Per què? Perquè continuem parlant d'ideologia, perquè continuem parlant d'ideologia.

Aleshores, a partir d'aquí, jo ara li podria citar també un munt d'informes que diuen el contrari dels informes que vostè pot citar. Majoritàriament hi ha més informes que estan a favor de la tesi, de la nostra tesi de model lingüístic que dels altres informes. Els informes no són importants a pes. És a dir, no té més raó qui té trenta informes a favor que qui en té quatre. Simplement, tornem a estar que és un tema ideològic.

Informes contra la immersió lingüística? Doncs, per exemple, de Convivència Civil Catalana. Informes a favor de la immersió lingüística? La Plataforma per la Llengua. Informes contra la immersió lingüística catalana? Cap publicat a l'estranger. Informes a favor de la immersió lingüística a Catalunya? Uns quants publicats a l'estranger, si anem a buscar, potser, un element objectiu que no té ideologia.

Però jo li dic, i li torno a dir: el nostre model lingüístic, que és variable des d'infantil, on ja no li puc acceptar la literalitat que es fan zero hores de llengua castellana perquè se'n fan zero de llengua catalana, perquè a infantil no es fa llengua. Per tant, diguem-ne, ja està. Com que no es fa llengua, se'n fan zero de catalana i zero de castellana, i, per tant, ja està. Però a partir d'aquí, la realitat del nostre model lingüístic a les escoles és molt variable, i és molt diferent, i és molt diferent. I que el nostre model lingüístic és un model que, a més a més, té una motivació fonamental, que és no segregar per motius de llengua, que és el nostre motiu fonamental: no segregar per motius de llengua. Per això no preguntem la llengua familiar o les llengües familiars a la preinscripció, perquè és una informació que posseïm des del padró i del cens, que, per tant, si ens interessa la tenim, però que no la volem utilitzar per segregar per motius de llengua. El país va decidir no segregar l'escola per motius de llengua. El Parlament va decidir, i ha decidit legislatura rere legislatura, no segregar per motius de llengua. I nosaltres continuem amb la postura clara, ferma i rotunda de no segregar per motius de llengua. Ans al contrari, estem en la postura de «dessegregar», per altres motius, l'escola.

Hi ha altres models lingüístics a l'Estat i a Europa que han optat segregar per motius de llengua? Sí. Sí. Però jo, en tot cas, perdoni, eh?, molt modestament, li recomano un article de Pablo Fernández Vázquez, que és una persona nascuda a Madrid i que és professor a la Universitat de Pittsburgh, que es diu «La política lingüística en Catalunya, una reflexió comparada», que està força bé, està escrit des de Pittsburgh per un professor de Madrid, i un resum està publicat a l'OK Diario, –ai, perdó, això no ho llegeixo jo–, està publicat a Eldiario.es, que sí que ho llegeixo, de fa un parell o tres de dies, que és una visió forana i objectiva que em sembla que deixa les coses bastant clares.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula, novament, la diputada interpellant.

Sonia Sierra Infante

Gracias, señor presidente. Bueno, no me ha contestado ni una de las preguntas que le he hecho. Yo me he dedicado a dar datos, y la excusa de mal pagador que ha dado para no contestarme ningún dato, porque luego se ha estado diez minutos aquí perorando, es que lo había dicho muy alto. Bueno, pues ahora voy a hablar muy bajito, a ver si así tengo suerte y me contesta alguna pregunta, porque voy a seguir dando datos. Porque como el departamento se niega a dar datos, que es una de las preguntas que no me ha contestado, ¿por qué no da datos de los centros bilingües, como hacen el resto de comunidades autónomas? Se lo digo bajito, a ver si así me contesta, ¿vale? Porque esta pregunta me interesa muchísimo.

Le decía que como usted se niega a dar datos de los centros bilingües en inglés, nosotros hemos hecho una aproximación a partir de los 659 proyectos lingüísticos analizados, y aunque es un poquito aceptar «pulpo» como «animal de compañía», considerar centro bilingüe aquellos que dan tres asignaturas en inglés, como es lo más parecido que tenemos, es lo que hemos hecho. Y si estos datos que yo le voy a dar no le parecen acertados, pues me parecerá muy buena decisión cuando usted dé los suyos y podamos compararlos.

Mire, la mayor evidencia de que esto es un fracaso es que no podemos decir ni cuántos centros bilingües hay, y con este análisis que hemos hecho no llegarían ni siquiera al 5 por ciento. Ni siquiera el 5 por ciento de centros dan tres asignaturas en inglés. Y la mayor prueba del fracaso de la enseñanza en inglés, aquí, en Catalunya, es que este Parlamento tuvo que aprobar una moratoria porque los alumnos universitarios este año tenían que tener un nivel B2 de inglés para poder acreditarse, y tuvi-

mos que aprobar la moratoria ante la insistencia de rectores y estudiantes porque nos decían los rectores: «Oigan, es que más de la mitad de los universitarios no pueden acreditar un nivel B2 de inglés». Pues si más de la mitad de los universitarios catalanes no tienen un nivel B2 de inglés, ni le cuento los de instituto. Es que de hecho los rectores decían que el problema es que del instituto venían con una base pésima de inglés.

¿Y saben quiénes son los grandes perjudicados de que la escuela pública catalana no dé un buen nivel de inglés? Que no lo digo yo, ¿eh?, que lo dicen los rectores de Cataluña. Pues las personas que no tienen dinero, porque las que tienen dinero se pueden ir a centros bilingües de verdad, se pueden ir a hacer estancias al extranjero o se pueden pagar escuelas privadas. Eso es segregar por motivo de lengua. Eso sí que es segregación, de la de verdad.

Y podemos ver que su modelo de éxito, que efectivamente tiene la mayoría parlamentaria, que no la mayoría social, acepta por un lado a los castellanohablantes y por otro a las personas con menos recurso.

Vamos a seguir con los datos objetivos. Usted, hoy no, pero muchas otras veces, y compañeros suyos dicen «no, no, es que esto del trilingüismo que piden ustedes, esto está anticuado, hombre; si en Cataluña la escuela es multilingüe». Bueno, pues vamos a datos objetivos, y esta vez no son aproximaciones nuestras sino datos que me dio usted cuando le pregunté sobre las diferentes lenguas. De primaria, me dijo: «S'imparteixen les llengües estrangeres curriculars.» Traducido: inglés y un poquillo de francés, alemán e italiano, poca cosa, ¿eh? Hombre, esto no convierte a la escuela catalana en escuela multilingüe. Esto es lo que hacen en España desde hace un montón de años. Y vamos a ver a la secundaria qué me dijo: «En alguns centres imparteixen el portuguès, l'àrab i el xinès com a assignatures optatives.» Hombre, «alguns centres»... Estará conmigo que eso no es una respuesta muy concreta. Yo no sé si son muchos, si son pocos, no puedo hacer estadísticas. Pero es que luego, en esa misma respuesta, me especifica que, de centros que den como optativa chino, hay –redoble de tambores– nada más y nada menos que tres centros. Tres centros de tres mil, 0,1 por ciento de los centros. Hombre, con un 0,1 por ciento de los centros no vamos a hablar de escuela multilingüe. ¿Por qué no me ha dado datos sobre el portugués y el árabe? ¿Porque son todavía peores que los del chino? ¿Me los puede dar ahora? Mire, se lo voy a preguntar bajito: ¿me puede dar datos de qué idiomas hablan, eh?

Y, evidentemente, todo lo que no esté en el sistema educativo no lo podemos contar como tal, pero ustedes tienen tanta cara que aprovechan las extraescolares para decir que la escuela catalana es multilingüe. Bueno, pues vamos a los datos oficiales. Según su respuesta, hay clases extraescolares de ucraniano, amazigh, árabe, chino y portugués, en un total de veintiocho centros públicos, catorce concertados y dos escuelas de adultos. Esto es un 1,4 por ciento del total, que ni contando las extraescolares se puede decir que la escuela catalana es multilingüe. Y tienen la cara de montarse un acto, de dejar por escrito que la escuela catalana es multilingüe, cuando ni contando las extraescolares llegan al 2 por ciento de los centros, y encima le salió fatal el negocio porque se le enfadaron los suyos. O sea, cuentan una mentira, la dejan por escrito y encima se le enfadan. Vaya negocio, señor *conseller*.

Miren, en Cataluña más de la mitad de los alumnos no pueden estudiar en su lengua materna, estamos a la cola de toda España en la enseñanza del inglés, y encima tienen la caradura de decir que la escuela catalana es multilingüe, cuando ni contando las extraescolares llegan al 2 por ciento.

Señor *conseller*, abandonen de una vez este sistema monolingüe, apoyen de una vez las tres lenguas vehiculares, y sobre todo dejen de sacrificar a los alumnos en el altar del nacionalismo.

Gracias.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Finalment, té la paraula per a la rèplica final el conseller.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Li puc assegurar que a un agnòstic com jo no el trobarà mai en cap altar, ni darrere ni davant. Però, en tot cas, tampoc em penso posar en el tema de les creences de cadascú.

Tornem-hi, eh? Tornem-hi. Si un model que sostenen, amb discrepàncies concretes però no estructurals, Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, el Partit dels Socialistes de Catalunya, els comuns i la CUP és un model que no representa la majoria de la societat catalana, escolti, no ho sé, eh? Quina societat catalana vostès creuen que existeix? –quina societat catalana vostès creuen que existeix? Existeix una societat catalana molt diversa, de la qual vostès són una part important políticament, però vostès i el PP no representen avui en dia la majoria de la societat catalana, no la representen. Ja està. Per tant, el model lingüístic de l'escola catalana està sostingut per un nombre de forces polítiques que representa la majoria de la societat catalana, que és molt divers, és molt dispar i que en molt poques coses està d'acord, però en això, en aquest model, estructuralment hi està d'acord.

A partir d'aquí, ara jo... Per cert, el volum no és el to, i vostè, que és lingüista, ho sap, el volum no és el to –no és el to. Jo ara..., que no li diré que vostè té molta cara, perquè no forma part del meu llenguatge, ni li diré que vostè diu mentides, perquè no forma part del meu llenguatge, però ho podria dir, perquè dir-ho surt barat –dir-ho surt barat–, ara jo li podria respondre que el cent per cent de les escoles catalanes són bilingües perquè en el cent per cent de les escoles catalanes s'ensenya català i castellà, no? Ja està. I em diu: «Quantes escoles catalanes són bilingües?» El cent per cent. Però –però– si m'està dient quantes són trilingües, o quantes són tetralingües, o quantes són pentalingües, doncs és cert allò que vostè ha dit: «Segur que no hi ha moltes escoles on s'ensenya el portuguès.» No n'hi ha moltes. L'oferta hi és, però no n'hi ha moltes. I estem treballant amb el cònsol de Portugal perquè n'hi hagi més –perquè n'hi hagi més.

Però, escolti, el plurilingüisme, que estem treballant a partir d'un projecte que es diu Gep i que avui està estès en aquests moments a una gran majoria d'instituts i el curs que ve estarà estès a tots, és un model que no se centra en una cosa que sovint els obsessiona, que és el tant per cent –que no se centra en una cosa que sovint els obsessiona, que és el tant per cent. Perquè a nosaltres el que ens interessa no és el tant per cent en què estudiïn els nostres alumnes, sinó que a l'acabar siguin competencialment..., siguin allò que ens demana la Unió Europea, competents en les dues llengües oficials, tinguin una competència en una tercera i, si és possible, en una quarta. I això s'aconsegueix amb tants per cent diferents en llocs diferents, perquè tenim una realitat diferent.

I, miri, com que jo ja sé –jo ja sé– aquell relat que també té a veure amb fer gestos, també té a veure amb mirar d'interrompre, també té a veure amb ensenyar dibuixos, jo li torno a dir el que li vaig dir: si vol que en parlem profundament, d'això, profundament, pot tornar a venir al departament i podem estar dos hores més parlant-ne, però aquí, amb «vagos», «obliguito», «caras» i «mentiras» mantindrem el debat tal com l'ha mantingut avui, per tant, no ens entendrem en cap punt. I nosaltres, en tot cas, defensarem el que defensem: un model lingüístic que és àmpliament sostingut per una àmplia majoria política que representa una àmplia majoria de la nostra societat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre la seva estratègia comunicativa

300-00088/12

Passam ara al punt quinzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'estratègia comunicativa, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I té la paraula per exposar la interpellació el diputat Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bé; gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., consellera, torno aquí a fer una interpellació precisament adreçant-me a vostè, com en vaig fer una altra fa uns mesos, i en principi no havíem de parlar del que és un dels principals cavalls de batalla de l'estratègia comunicativa del Govern, que és precisament els mitjans públics de comunicació de Catalunya. Però malauradament en els darrers temps TV3 ens té acostumats a donar-nos notícies que lògicament generen escàndol, i jo crec que en aquest cas fins i tot un escàndol bastant generalitzat, que ha estat compartit des de molts diversos espectres ideològics.

Aparentment l'estratègia comunicativa del Govern té fonamentalment diferents eixos, però malauradament un denominador comú, que és la pretensió desvergonyida d'excloure de la catalanitat més de la meitat dels catalans i de malparlar d'Espanya i d'intentar denigrar la imatge de la nostra democràcia. Òbviament d'aquestes coses en parlarem, de la resta dels aspectes d'aquesta estratègia comunicativa, però crec que és indefugible el fet de parlar avui del que ha estat l'últim episodi vergonyós de la televisió pública de Catalunya, que han estat els insults masclistes, absolutament repugnants, d'un col·laborador habitual de TV3, que és el senyor Toni Albà, que va dir recentment unes paraules que em nego a reproduir en seu parlamentària perquè em semblen absolutament abjectes.

A mi m'interessaria, senyora consellera..., i li demano que sigui valenta i que respongui amb claredat la pregunta que li faré a continuació. La resposta de TV3 ja l'hem coneguda, a través d'un comunicat genèric i essencialment autoexculpatori, dient que Toni Albà no és col·laborador de TV3, cosa que fins i tot el Sindicat de Periodistes de Catalunya ja ha desmentit, perquè ja ens han explicat que el llibre d'estil de TV3 s'aplica també als col·laboradors que estan en la condició en què està Toni Albà amb TV3; per cert, mentida que assenyalava el Sindicat de Periodistes de Catalunya que han repetit a bastament tant Núria Llorach, presidenta en funcions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, com el director de TV3 a la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

La meua pregunta és molt clara, senyora consellera, és la primera que li faré..., li'n faré més o menys unes tres, però en tot cas la primera és: vostè creu que algú que ha dit el que ha dit Toni Albà, que ha proferit repugnant insults masclistes i homòfobs contra diversos líders de partits constitucionalistes de Catalunya, no només contra la senyora Arrimadas, la presidenta del meu grup, que, per cert, és la primera dona que guanya unes eleccions catalanes i que ho va fer competint amb un seguit d'homes, i jo crec que el seu mèrit com a dona és indiscutible..., vostè creu que és raonable, és just i està d'acord, en definitiva, que algú com Toni Albà continuï col·laborant amb TV3, que TV3 continuï contractant un subjecte com Toni Albà o creu que hauria d'anar més enllà del seu comunicat, essencialment autoexculpatori i genèric i anunciar públicament que no tornarà a aparèixer mai més a TV3?

Aquesta és la primera pregunta. I li demanaria, senyora consellera, perquè jo crec que no és tan complicat, una resposta clara i contundent. Perquè, si no m'equivoco, i guardi'm d'equivocar-me, vostè no ha fet cap mena d'esment... Avui que hem parlat molt de feminisme i de defensa de la igualtat i de la necessitat que tenim com a societat de continuar avançant en el reconeixement de la igualtat de drets entre homes i dones, crec que seria interessant que vostè, com a consellera, ens donés la seva opinió en aquest sentit.

Segueixo amb TV3, amb un altre aspecte que també em sembla que ha estat especialment preocupant en les últimes setmanes, que ha estat la cobertura que ha donat TV3, tant TV3 com Catalunya Ràdio, al judici dels autors del cop a la democràcia que vam patir els catalans i la resta dels espanyols l'any 2017. Des del primer dia del judici, TV3 ha esdevingut una corretja de transmissió dels arguments de la defensa, abandonant qualsevol pretensió de veracitat o d'equanimitat. Presenten el judici sense embuts com un judici polític i els acusats, com a víctimes innocents d'un estat opressor, ocultant sistemàticament, per exemple, l'opinió de la Comissió Europea, el vicepresident de la qual ara fa uns dies va dir taxativament: «Per nosaltres no és una qüestió política, el sistema judicial espanyol és dels més independents d'Europa.» Resposta de la Comissió Europea a la pretensió de TV3 i del Govern de la Generalitat de presentar el judici com una persecució política.

Però l'opinió de la Comissió Europea no és el més preocupant que silencia TV3 aquests dies; el més preocupant dels silencis de TV3 d'aquests dies és precisament la manera com callen, com no diuen absolutament res sobre l'angoixa, la pena, que van patir milions de catalans quan vam veure els excessos dels polítics que avui seuen a la banqueta dels acusats, com arrabassaven els nostres drets, com intentaven liquidar el nostre marc de convivència, com intentaven liquidar l'Estatut i la Constitució espanyola des del Parlament de Catalunya, cosa que va generar lògicament un gran patiment a molts ciutadans de Catalunya. I d'això TV3 no en diu res.

El que sí que fan és publireportatges sobre la vida i la bonhomia, la bondats i les qualitats, les virtuts humanes –per cert, en programes informatius– d'alguns dels encausats, per exemple, el senyor Oriol Junqueras. Potser per vostès això és el més normal, perquè jo entenc que per vostès, i és legítim que pensin així, aquests senyors són bellíssimes persones, personatges beatífics als quals hem d'idolatriar tots.

Però no, senyores i senyors, aquests senyors, que òbviament qui dirà si són culpables o no en termes penals seran els jutges, com no podia ser d'una altra manera, i des de la nostra formació, des del nostre grup parlamentari, respectarem i acatarem qualsevol sentència judicial, sigui quina sigui, si absolutòria o condemnatòria, o sigui quin sigui el seu signe, el que tenim clar és que els senyors que avui seuen a la banqueta dels acusats seran o no seran culpables jurídicament, penalment, però el que tenim claríssim és que des del punt de vista moral són culpables d'haver dividit la societat catalana, d'haver trencat famílies i d'haver generat un clima de crispació i violència a Catalunya que no havíem vist mai en democràcia a Catalunya. Per tant... (*Aplaudiments.*) TV3 ha pres partit de manera absoluta, sense embuts, pels acusats, i el que ha generat, al final, és una clara asimetria entre el tractament que dona als catalans que són separatistes i als que no són separatistes. I li recordo, senyora Artadi, que els mitjans públics de Catalunya els paguem exactament igual els ciutadans de Catalunya que som constitucionalistes i defensem la unitat d'Espanya com aquells que defensen el contrari.

Més enllà d'això, jo crec que hi ha altres aspectes de la comunicació del Govern que convé tractar, i eren els que en principi havien de ser el centre, el moll de l'os de la meua intervenció d'avui, que és sobretot..., lligant-ho precisament amb aquesta visió distorsionada que donen els mitjans públics de la realitat catalana, també podem mirar, per exemple, el compte de Twitter del Govern, que té coses tan inversemblants i tan injustes com el fet que el 27 d'octubre del 2018 es commemora com una gran efemèride la consumació del cop a la democràcia amb l'espectral declaració de l'any 2017. Insisteixo en el que li deia abans, consellera: vostè creu normal que des de comptes oficials del Govern es faci propaganda d'una illegalitat que va provocar un enorme patiment a una part important de la societat catalana?

D'altra banda, el Govern continua gastant quantitats ingents de diners públics en la promoció internacional del separatisme, hi insisteixo, no de Catalunya ni dels interessos materials de Catalunya ni de la cultura catalana, sinó del separatisme;

intenten denigrar la imatge d'Espanya malbaratant recursos del conjunt dels ciutadans de Catalunya sense cap mena de rigor i sense cap mena d'objectivitat. Li recordo, senyora consellera, que hi ha dades que vostè podria perfectament contrastar que acrediten Espanya com una de les principals democràcies del món, i vostè pot consultar dades com l'índex de democràcia de *The Economist* o el rànquing de Freedom House, que crec que estan al seu abast tal com estan al meu abast.

Avui mateix hem sabut que en plena crisi de la universitat catalana l'Institut Ramon Llull ha atorgat ajudes per valor de 200.000 euros a càtedres de la London School of Economics i de la Universitat de Liverpool que han acollit conferències per parlar sobre Catalunya des d'una òptica exclusivament separatista.

Vostès pretenen imposar la seva visió monolítica i excloent de Catalunya i ho fan Catalunya endins i Catalunya enfora. El president Torra ha gastat en vuit mesos 120.000 euros en viatges a l'estranger, fonamentalment visites a Carles Puigdemont, viatges amb l'únic objectiu de malparlar d'Espanya i de visitar pròfugs.

Per cert, no vull acabar aquesta intervenció, encara que potser he de continuar després, perquè no em queda gaire temps, recordant dos aspectes d'aquesta estratègia de comunicació del Govern que són dos vídeos que ha fet el Govern per promocionar Catalunya durant la celebració del Mobile World Congress. El Govern ha llançat una campanya promocional amb un parell de vídeos. El primer d'ells parla de «Catalunya, terra de revolucionaris digitals», i em semblen molt paradigmàtics de l'enorme contradicció i de l'enorme distorsió que vostès tenen de la realitat de Catalunya. Em sembla enormement contradictori que un govern separatista que malparla tot el dia d'Espanya, que presenta la realitat d'Espanya com una realitat fatal, de confrontació constant entre Catalunya i la resta d'Espanya, com una opressió als ciutadans de Catalunya insuportable..., i que triïn justament per anunciar aquestes virtuts de Catalunya l'oftalmòleg Ignasi Barraquer i els pintors surrealistes, i més coses que surrealistes, Salvador Dalí o Joan Miró. Li recordo una frase d'aquest últim, de Joan Miró, perquè tots tres eren obertament partidaris de la unitat d'Espanya. Allò que volen vostès destruir era precisament un dels objectius d'aquests tres catalans universals. Joan Miró deia: «Jo no estic a favor del separatisme, jo soc partidari de la unitat d'Espanya.» I va afegir: «El món tancat és una cosa obsoleta, ja ens han embolicat prou amb les fronteres.» Per tant, em sembla si més no contradictòria, consellera, vostè ho convindrà amb mi, la reivindicació de tres catalans universals desacomplexadament orgullosos de la seva espanyolitat per part d'un govern que el que pretén és fer-ho encaixar amb un discurs fatalista i de confrontació amb la resta d'Espanya.

L'altre vídeo, i amb això acabo, senyora consellera, un altre vídeo promocional per al Mobile, incideix amb una veu en off en les virtuts de Catalunya, i un dels elements principals en els quals fa incidència aquest vídeo és precisament la qualitat de les nostres infraestructures, amb imatges de l'aeroport de Barcelona, que, com tot hom sap, depèn del Ministeri de Foment. Aquesta reivindicació se suma al que va fer ahir el president de la Generalitat, que va reivindicar el port de Barcelona com el primer port de la Mediterrània, oblidant que depèn de Puertos del Estado. Per tant, convindrà amb mi, senyora consellera, una vegada més, que aquesta reivindicació de la qualitat de les infraestructures que hi ha a Catalunya no casa bé amb el seu discurs fatalista i tremendista sobre la realitat d'Espanya.

Deixin de mentir sobre la realitat d'Espanya i facin un favor als ciutadans de Catalunya i a la convivència i a la veritat. Deixin de degradar la imatge de Catalunya, si us plau.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, per respondre la interpellació, la consellera de Presidència, Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Consellera, diputades i diputats..., primer de tot, gràcies pel to. Ja l'hi vaig dir també l'altra vegada, i sincerament l'hi agraeixo perquè no sempre passa això en aquesta cambra.

Abans d'entrar en el tema del Toni Albà, que estaré encantada de contestar-l'hi, precisament que em doni l'oportunitat, li comento ràpidament els vídeos. Un dels dos el vaig veure, perquè vaig presidir un acte el dilluns o dimarts al vespre al Palau, del Digital Revolutionaries, que em sembla que estava molt bé. No era un vídeo «indepe», era un vídeo sobre com d'innovadora i de talentosa és l'economia i la societat catalanes. I francament, pressuposar com seria una persona o no avui dia, si seria independentista o no en les actuals circumstàncies, jo no ho faria, perquè clarament el *mainstream* de la societat catalana ha canviat bastant en els darrers anys i molt ràpidament.

Sobre el port i l'aeroport. Escolti'm, hi ha coses del port i l'aeroport que funcionen bé i hi ha coses que funcionen malament. Que la gestió de l'aeroport sigui d'Aena i que sigui de l'Estat, això què vol dir?, que hem de fer veure que no està dins de Catalunya i que, per tant, no el podem exhibir com una de les infraestructures catalanes? O perquè té la titularitat el Govern espanyol...? Això ja sí que realment jo no ho he acabat d'entendre, per tant, ho deixo aquí.

El tuit del senyor Toni Albà evidentment l'he vist, perquè crec que encertadament s'ha generat una gran polèmica al voltant d'aquest tuit. És un tuit lamentable, és un tuit masclista i és un tuit insultant; mereix condemna, no meva i no seva, sinó de tothom, de rebuig, perquè és un comentari vexatori sobre una dona que és generalitzable a totes les dones. Per tant, crec que està bé que hagi tingut aquesta polèmica, que està bé que hagi tingut aquesta repercussió, tant a les xarxes com en els mitjans de comunicació. I m'agradaria que quan passés una cosa com aquesta i que hi hagués, com ha passat en aquesta circumstància, persones molt oposades políticament a la líder del seu partit a Catalunya, que també passés en altres casos –que també passés en altres casos.

Quan se li diu a la senyora Anna Gabriel «puta y mal follada», no va passar tot això. I jo no vaig sentir massa gent defensant-la. O quan se li diu «zorra» a la Marina Geli, o quan se li diu a la Marta Rovira –que igual que l'Anna Gabriel aprofito per saludar-les; la Marta Rovira hauria de ser ara mateix companya nostra a l'hemicycle i està a l'exili (*aplaudiments*)–, quan se li diu a la Marta Rovira: «Basura rastrera. ¿De qué trabajarás? De relojera, porque de puta seguro que no», molt més explícit. Quan se'ns diu als independentistes «cerdos y escoria», tampoc passa re. Tampoc vaig veure, per part de tot l'espectre polític, el mateix nivell de condemna a un article impresentable del senyor Joaquín Luna sobre si és saludable tenir una «*novia joven*». I tampoc ho hem vist, parlant ja no de dones, però de col·lectius vulnerables, en el senyor Arcadi Espada, quan es parla de pares que estan esperant un fill amb síndrome de Down i diu que si algú deixa néixer una persona que està malalta sense haver-ho evitat, sense tal, dient-los «"tontos", malalts i pitjors» i criticant-los, que fins i tot Dincat ha hagut de fer una denúncia per odi, tampoc hem vist tot aquest nivell de repulsa.

I, si m'ho permet –i em sap greu haver de treure una altra vegada aquest tema–, el dia que la Jenn Díaz en aquest mateix faristol va provocar un dels moments més emocionants d'aquesta legislatura, i segurament de totes, denunciant la situació de violència masclista que havia patit amb una gran valentia i un gran coratge, molts de vostès, i no tots, perquè recordo especialment el senyor Jean Castel, que sí que estava aplaudint, però molts de vostès es van quedar gelats com una nevera, perquè, clar, com que políticament estem tan oposats no podem ni donar-li un suport a la Jenn Díaz. (*Aplaudiments.*) En aquell moment, quan vostès fan aquestes coses, en lloc de semblar que estan defensant els drets de les dones sembla que estiguin defensant els drets d'algunes dones. Però és que aquí el que es tracta és que defen-

sem els drets de tota les dones, de la senyora Inés Arrimadas García, però també de les altres.

I si vostès tenen tant d'interès en defensar els drets de les dones, què fan pactant amb la ultradreta a Andalusia? Què faran si tenen l'ocasió en el govern espanyol? Què faran? Seguiran pactant amb aquells que volen derogar lleis contra la violència masclista? Seguiran pactant a favor d'aquells que volen eliminar les lleis d'igualtat entre dones i homes? Seguiran pactant amb aquells que propaguen mentides i que fan discursos negacionistes? També ho seguiran fent? O aleshores això no passa, perquè no s'està parlant d'una diputada del seu grup?

Per tant, deixem de ser tots tan hipòcrites i condemnem quan passa a tothom. I en aquest cas, i li puc posar noms i cognoms de persones que estan totalment allunyades del seu espai polític que ho han fet i, per tant, per això és que s'ha generat aquesta polèmica tan àmplia.

Sobre el llibre d'estil de la corporació, que li correspon a la corporació fer-lo, parla dels seus treballadors i parla dels seus col·laboradors. En aquest cas aquesta persona està contractada per una empresa que dona servei a TV3, que proveeix serveis a TV3. Ha de ser aquesta empresa, ha de ser TV3 qui prengui aquestes decisions i no el Govern de la Generalitat, perquè nosaltres no contractem en nom de TV3.

Si hem d'anar revisant tots els col·laboradors que té TV3 o Catalunya Ràdio i tots els que fan comentaris ofensius, potser no acabariem, inclús amb persones que comparteixen espai polític amb vostès, com seria el senyor Cañas.

L'altre segon tema que vostè em treu, que és el tema de la cobertura del judici per part de TV3. Felicitar de nou TV3 i el Canal 3/24 per les grans audiències que estan fent. Les darreres van sortir, del mes de gener. Aprofitar que soc al faristol, perquè demà el senyor Vicent Sanchis, igual que el senyor Saül Gordillo han d'anar a declarar al Jutjat número 13, aquest Jutjat número 13 que està investigant pràcticament la meitat d'aquest hemicicle. Per tant, donar-los de part nostra tot el suport, de part del Govern, i segurament de part de gran part d'aquest hemicicle. TV3 segueix fent rècords d'audiència; al gener ho ha tornat a fer. I és cert, el Canal 3/24 està passant en directe el judici sense talls, l'està passant sencer.

I la resposta de l'audiència és clara, el judici genera interès. I les dades de TV3 que fan que cada mes pugi la seva audiència, segons vostès, estarien demostrant que cada vegada hi ha més independentistes a Catalunya perquè com que, segons vostè, només els independentistes miren TV3 el nou rècord que ha fet al gener, doncs, escolti'm, està molt bé –està molt bé. Estem molt orgullosos de les dades que està fent TV3 i sobretot de l'èxit que està tenint el moviment independentista en eixamplar el moviment.

Les dades per a la retransmissió, el Canal 3/24 mai havia fet aquesta audiència. I el problema que té vostè no és que TV3 el passi o que no el passi, és que suposo que hi ha alguns de vostès que els incomoda que se senti la veu d'aquells que han estat tancats més de setze mesos a la presó per haver convocat un referèndum i deixar votar als que estem asseguts aquí però també deixar votar als que estan asseguts aquí.

I segurament el que no interessa és sentir l'Oriol Junqueras dient «que votar no és delictes però agredir la ciutadania sí». Segurament vostès no volen sentir com diu el conseller Turull, que porta un any a la presó per una interlocutòria, però quan va vestit un de constitucionalista això és una ganga. Segurament no deuen voler sentir el senyor, el conseller Raül Romeva dient que «a la Constitució espanyola no hi ha cap article que prohibeixi el dret l'autodeterminació, que és una qüestió de voluntat política». Segurament no deuen voler sentir com el conseller Forn desmenteix les mentides del fiscal parlant de divuit trucades, parlant de set cotxes devastats. Segurament, no deuen voler sentir el conseller Rull parlant que «les mobilitzacions són un element fonamental en qualsevol democràcia que es vegi a ella mateixa com una democràcia normal, sana i seriosa».

Sobretot –sobretot– no deuen voler sentir la consellera Bassa quan diu: «No responc l'acusació particular per respecte a les dones d'Espanya.» (*Aplaudiments.*) Segurament no deuen voler sentir quan en Jordi Sánchez, diputat d'aquesta cambra, ha de dir «seria rellevant saber quines mesures va prendre la Guàrdia Civil perquè és sorprenent que uns vehicles no siguin dipositats en un pàrquing, no siguin protegits i es mantinguin amb armes». I no deuen voler sentir en Jordi Cuixart quan diu, després de cinc-cents dies: «la meva prioritat no és sortir de la presó, la meva prioritat és poder denunciar l'atac i la vulneració de drets i llibertats a Catalunya i a l'Estat espanyol». I sobretot –sobretot, sobretot– no deuen voler sentir la presidenta Forcadell, la presidenta d'aquesta cambra, dient: «L'essència de la democràcia és que la paraula del Parlament ha de ser lliure.»

Com no deuen voler sentir els embolics que es fa la senyora Sáez de Santamaría; les mentides del fiscal quan confon Oriol Pujol amb Oriol Junqueras; quan es pregunta la gent si és sòcia d'Òmnium i d'Assemblea com si fos l'Estat Islàmic; quan es pregunta, quan es fan preguntes que no aporten cap prova sobre fets i sobre actuacions que han portat que hi hagin persones innocents des de fa més de setze mesos a la presó; quan es pregunten sobre correus que ha rebut una persona i que no han estat oberts com si els haguessin generat i sobretot tampoc com exmembres d'aquesta cambra, el senyor Baños i la senyora Reguant es neguen també a contestar Vox malgrat les implicacions que això tingui a nivell personal.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. A continuació, és el torn de rèplica del diputat interpellant.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, senyora consellera Artadi. Les meves preguntes eren molt clares i veig que no han trobat resposta. Primer, considera vostè que un personatge com Toni Albà que ha dit el que ha dit sobre la líder de l'oposició, sobre Inés Arrimadas, que ha dit el que ha dit sobre el senyor Iceta, sobre el senyor Valls i sobre altres líders constitucionalistes, ha de continuar col·laborant en una televisió pública que paguem entre tots els catalans? Aquesta era la pregunta, no una altra.

El que tinc claríssim és que si algú com el personatge que va dir el que vostè ha esmentat sobre Marta Rovira fos col·laborador d'una televisió pública espanyola, per tant, de Televisió Espanyola, o de cap altra comunitat autònoma, li diria jo i li ben asseguro que qualsevol membre del meu grup, i per descomptat parlo de mi mateix, estic convençut que li diria que no és digne de col·laborar en una televisió pública algú que és capaç de dir semblants disbarats. Li dic amb tota certesa.

Per tant, li demano, i té una altra oportunitat de dir-me, creu vostè que un personatge com Toni Albà pot continuar col·laborant amb TV3? És normal que TV3 el continuï contractant a ell o a les productores que el contracten de forma sistemàtica i que pugui seguir esbombant el seu discurs, la seva pedagogia a l'odi en els mitjans públics o des dels seus comptes personals? Jo crec que la pregunta era bastant senzilla.

Altres coses que ha comentat aquí, sincerament a mi em molesta ben poc sentir les veus discordants i estic encantat de poder seguir i és una cosa que això jo crec que honora la democràcia espanyola el fet que aquest judici el puguem seguir el conjunt dels ciutadans d'Espanya i concretament els ciutadans de Catalunya amb tota normalitat, però tampoc no em citi com a argument d'autoritat de dret internacional el senyor Romeva, amb tot el respecte per ell. Però jo li dic que si el senyor Romeva diu que Catalunya té dret a l'autodeterminació jo li responc el que diu el senyor Ban Ki-moon, exsecretari general de l'ONU, o el que diuen les resolucions 15, 14 i 26, 25 de l'Assemblea General de l'ONU, que alguna autoritat més que el senyor Romeva deuen tenir sobre aquesta qüestió.

Jo senzillament, senyora Artadi, li preguntava per una qüestió de decència, d'una qüestió de decència moral, si realment vostè considera just que els ciutadans de Catalunya no separatistes hagin de pagar, hagin de sufragar amb els nostres impostos la pedagogia, els publireportatges, la pornografia sentimental que estem veient aquests dies amb la geografia que es fa, la idolatria que es fa dels encausats, dels acusats per delictes gravíssims com el de rebel·lió, com el de sedició, com el de malversació de cabals públics. Perquè el que van fer a Catalunya, hi insisteixo, va fer un enorme mal a milions de ciutadans a Catalunya, probablement a més de la majoria. Per vostès són herois, jo ho puc arribar a entendre, per nosaltres, ja li he dit, que són moralment culpables perquè han fet un mal enorme a la societat catalana. Són culpables d'haver dividit Catalunya, són culpables d'haver generat una inestabilitat enorme, d'haver provocat una fuga d'empreses sense precedents a Catalunya i d'haver en definitiva generat un clima de crispació i de violència a Catalunya sense precedents.

Ara, això en tot cas podria ser discutible, el que no és normal, el que no és en absolut normal és que la televisió pública de Catalunya que paguem tots els catalans actui com a corretja de transmissió del missatge d'una part dels catalans, en aquest cas del que diu el Govern separatista, i que faci d'altaveu de les defenses en aquest judici. No és una cobertura que sigui digne d'uns mitjans públics de qualitat, no ho és en absolut. I m'ho digui com m'ho digui no em convencerà del contrari.

Insisteixo amb el que li deia, senyora Artadi, jo crec que té vostè una oportunitat de contestar-me la pregunta de forma clara i sense embuts: creu vostè que el senyor Toni Albà és un col·laborador digne de TV3? No creu que TV3 hauria de prescindir de manera definitiva de les seves col·laboracions?

I, en definitiva, jo crec que tota la meua intervenció ha anat lligada a un aspecte que..., vostè fins i tot em deia que no podíem fer interpretacions de com pensarien avui Salvador Dalí, Joan Miró o el senyor Ignasi Barraquer. Estic convençut que continuarien, com el conjunt del Grup de Ciutadans i el conjunt dels ciutadans de Catalunya que se senten arrelats a la idea d'Espanya, defensant la unitat d'Espanya; n'estic convençut. De fet, ens ho ha dit –encara que el senyor Eduard Pujol faci escarafalls– fins i tot el net del senyor Joan Miró; ens ha explicat com pensava el seu avi, ens ha explicat quina és la seva visió sobre Espanya i ens ha tornat a dir que el seu avi era partidari de la unitat d'Espanya, que el seu avi era contrari al separatisme, perquè considerava que era una idea obsoleta.

Per tant, l'única cosa que dic és que em sembla que hi ha una enorme contradicció entre el seu relat victimista, entre la seva pretensió de presentar Espanya com un país opressor i Catalunya com una colònia oprimida, i que després es vantïn, en els seus vídeos de promoció, que Catalunya és una terra amb unes infraestructures d'una qualitat immensa, que atrau una gran quantitat d'inversió estrangera, que efectivament competeix en un món globalitzat i aconsegueix tenir uns molts bons resultats des d'aquest punt de vista, precisament per la bona qualitat de les infraestructures que tenim a Catalunya.

Aquestes infraestructures, li recordo que han estat fetes per allò que vostès anomenen l'«Estat opressor». De veritat, a mi, que TV3 presenti algú com Oriol Junqueras com un gran amant d'Espanya, algú que ha parlat de diferències genètiques entre els catalans i la resta dels espanyols; algú que és capaç de dir que Espanya ens espolia, per dir-ho correctament en català –que Espanya ens espolia–, algú que parla en aquests termes de la resta d'Espanya no és algú que estimi Espanya. Per tant, jo, com a ciutadà de Catalunya no tinc per què pagar un publireportatge en el qual se'm diu que el junquerisme és amor..., perquè el junquerisme ha fet molt de mal a la ciutadania de Catalunya...

El president
Senyor diputat...

Ignacio Martín Blanco

...i ha fet molt de mal a milions de ciutadans de Catalunya que volen continuar convivint...

El president

Se li ha acabat el temps.

Ignacio Martín Blanco

...amb la resta d'Espanya amb normalitat.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Consellera.

La consellera de Presidència

Em sembla peculiar que només puguem condemnar les afirmacions d'una persona si aquesta treballa o té una relació contractual amb algú que treballa per TV3, i només en aquests casos. Escolti'm, aquí tenim un problema que és social i que és generalitzat.

Miri, jo vull fer en el recull de notícies..., no ho volia treure, però hi ha una altra persona a qui també li paguem el sou entre tots i que és la senyora Arrimadas. I quan la senyora Anna Gabriel va rebre amenaces de mort, la resposta per televisió de la senyora Arrimadas va ser: «Què s'esperava?». *(Aplaudiments.)*

Per tant, el nostre discurs no és victimista. El nostre discurs és descriptiu, el nostre discurs és valent, el nostre discurs és mobilitzat, però sobretot el nostre discurs és reivindicatiu i combatiu, i ho seguirà sent, així. No és victimista. Segurament vostè s'ha perdut totes aquestes hores de judici, però si no ho hauria vist, dels líders que estan a la presó i ho hauria d'escoltar també dels que som a l'hemicicle i dels que són al carrer.

Sobre el sistema de justícia espanyol, que abans no m'ha donat temps a respondre-li, el Consell d'Europa porta des del 2014 criticant Espanya per la politització del sistema de justícia. Potser això s'ho ha perdut. I en particular, criticant-lo per la designació del poder judicial. El *The Economist*, que, bé, a vegades els agrada citar, però a vegades no, per què? Perquè ara acaba de rebaixar la qualificació a Espanya sobre la seva qualitat democràtica, precisament –precisament– per impedir per la força la consulta independentista de Catalunya de l'1 d'octubre, i pel tractament repressiu dels polítics independentistes.

I tampoc els hauria de sorprendre, quan precisament la meitat de la ciutadania espanyola creu que..., la percepció que té sobre la independència judicial és dolenta o molt dolenta. Per tant, no és una qüestió d'independentistes o no independentistes.

M'havia dit també vostè sobre els viatges del president Torra. Bé, entre les feines del president de la Generalitat, tant si és el president Torra com qualsevol altre que hagi tingut aquest país, estan les relacions institucionals a nivell internacional. Que ja sé que hi ha gent que li molesta, que ho faci, el president Torra, com li molestava que ho fes el president Puigdemont, el president Mas o qualsevol altre president que hagi tingut la Generalitat. Però és evident que el president Torra seguirà fent la seva feina, explicant com es viu, sense filtres, sense interpretacions, de com es viu la situació a Catalunya, igual que fa el conseller Bosch o fem la resta de consellers de la Generalitat.

I vostè parla dels diners que es gasten. És que caldrien cinquanta anys –cinquanta anys– de viatges del president Torra per pagar –cinquanta anys– el que costa construir l'ambaixada espanyola al Marroc. Cinquanta. O quinze, per al que va costar l'ambaixada a Londres. O cinc per decorar l'ambaixada a Tòquio. Per tant, no em parli de costos, quan Espanya té una ambaixada a Moscou de 140.000 euros al mes, i una a París de 14.450 metres quadrats. Què fa el president Torra quan viatja? Doncs es reuneix amb la senyora Sturgeon; va a un festival, convidat per

l'Smithsonian, que tampoc és qualsevol institució; el rep el president de la República d'Eslovènia, l'alcalde de la capital, de Ljubljana; el president del Parlament Europeu, fa una conferència a Stanford, que tampoc la fa qualsevol, o, entre altres, el rep el president de Flandes o del Parlament flamenc.

Segurament són viatges bastant més exitosos del que van fer vostès el diumenge passat a Waterloo, on no van tenir el coratge ni de passar el llindar de la porta, malgrat que estava oberta, per parlar com a persones educades, i com a bons polítics, fent alta política. És una llàstima que fessin 1.300 quilòmetres per fer-se una foto amb una pancarta que va durar quinze minuts, perquè va venir la policia a fer-los fora. És una llàstima que en lloc de fer espectacle, no féssim política, tots plegats, i ara ja sabem que la policia belga els vol posar una sanció per manifestar-se quan no tenen autorització, per instal·lar un generador elèctric i molestar els veïns en una zona residencial, i per estacionar malament a la via pública. Aquest és l'èxit, també, que tenen vostès en la política internacional.

Gràcies.

(Aplaudiments. Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)

El president

Digui'm, senyor Martín.

Ignacio Martín Blanco

Per al·lusions, senyor president. De l'article 87.2. Sobre el que ha comentat... Bé, perdó, si m'ho permet...

El president

Trenta segons.

Ignacio Martín Blanco

Sobre el que ha comentat, senyora Artadi. Siguem curosos amb el que diem. El que va dir la senyora Arrimadas precisament sobre el que havien dit, sobre les amenaces que va patir la senyora Anna Gabriel, va ser una condemna taxativa, sense cap mena d'embuts. Va fer una condemna absolutament radical i sense cap mena d'embuts i sense cap mena de matisos.

Una altra cosa és que després vostès vulguin fer interpretacions periodístiques i vulguin donar-li un joc a això. Ara, dir que la senyora Arrimadas no va condemnar aquelles amenaces de mort a la senyora Gabriel és una autèntica fallàcia i és faltar a la veritat i al respecte de la senyora Arrimadas...

El president

Diputat...

Ignacio Martín Blanco

...cosa que ja és la segona vegada que fan avui en el Ple. Per tant, li demano...

El president

Ja han passat els trenta segons. No té la paraula.

Ignacio Martín Blanco

...que ho retiri.

(Aplaudiments.)

El president

En tot cas, diputat, entenc el que ha plantejat, però això en tot cas seria una contradicció, no una al·lusió. *(Veus de fons.)*

Aixequem la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i vuit minuts.